

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 118

Dijous, 13 de març de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 79, segona reunió, i núm. 80

Í N D E X

Sessió plenària 79.2

Declaració

institucional amb motiu del Dia Internacional de la Dona (tram. 401-00041/06) (p. 3)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels titulars de motocicletes, especialment pel que fa a la contractació d'assegurances (tram. 302-00313/06) (p. 3)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les enquestes i els estudis d'opinió (tram. 302-00314/06) (p. 7)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les construccions escolars (tram. 302-00315/06) (p. 12)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a barris que requereixen atenció especial (tram. 302-00316/06) (p. 17)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 302-00317/06) (p. 21)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reducció d'efectius policials a Catalunya (tram. 302-00318/06) (p. 26)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i el tractament dels purins (tram. 302-00319/06) (p. 32)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'atenció primària (tram. 302-00320/06) (p. 36)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat, especialment pel que fa a l'atenció primària (tram. 302-00322/06) (p. 37)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de desenvolupament rural
(tram. 302-00321/06) (p. 44)

Sessió plenària 80

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 10/2002, de 23 de desembre,
de qualitat de l'educació (tram. 212-00018/06) (p. 49)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 79.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, la d'Ensenyament, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme i el conseller de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de la Dona (tram. 401-00041/06)

Abans de començar aquesta sessió prego a la secretària primera que llegeixi la declaració institucional referent al Dia Internacional de la Dona.

La secretària primera

«Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de la Dona.

»El Parlament de Catalunya, en commemoració del Dia Internacional de la Dona, que se celebra anualment el dia 8 de març, reitera el seu compromís d'eliminar qualsevol forma de discriminació per raó de gènere, amb l'objectiu de garantir la participació activa de les dones en la societat, llur igualtat de drets amb els homes i llur progrés, elements necessaris per a assegurar la pau i el progrés social i promoure un desenvolupament econòmic que garanteixi plenament els drets humans i les llibertats fonamentals.

»Cal recordar, com en anys anteriors, que la manca d'igualtat de drets entre les dones i els homes es reflecteix d'una manera especial en la proliferació de casos de violència física, psíquica i sexual de què aquelles són víctimes, i que la manca de drets democràtics, els conflictes socials, polítics i armats i la pobresa són patits especialment per les dones i les aboquen a viure situacions inhumanes i degradants. El Parlament apel·la a les institucions, els organismes empresarials i sindicals, les entitats i la societat civil en conjunt perquè lluitin sense ambigüitats contra la violència, contra la pobresa i contra les discriminacions que pateixen les dones d'arreu del món.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels titulars de motocicletes, especialment pel que fa a la contractació d'assegurances (tram. 302-00313/06)

Passem ara al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Execu-

tiu sobre la problemàtica dels titulars de motocicletes, especialment pel que fa a la contractació d'assegurances. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, durant el debat de la interpellació que ha donat lloc a aquesta Moció analitzàvem, conjuntament amb el conseller, les creixents dificultats i, fins i tot, la impossibilitat real d'assegurar en aquests moments vehicles a motor, sobretot de dues rodes, per part d'un col·lectiu com el de la gent jove, i especialment els menors de vint-i-cinc anys.

De fet, els vehicles de dues rodes a Catalunya tenen una llarga, una dilatada tradició, no només pel que fa a la fabricació i a la comercialització, sinó també pel que fa a la seva utilització. El sector dóna treball, de forma directa o indirecta, a més de quatre mil treballadors, i avui a Catalunya hi ha, segurament, més usuaris d'aquest tipus de vehicles que en altres llocs de l'Estat, no?

De tota manera, ara com ara, els propietaris de motocicletes, de ciclomotors, i, especialment, ho repeteixo, de la gent jove, estan obligats a assumir uns costos excessius, en casos, fins i tot, exorbitants, i això quan aconsegueixen de trobar una companyia d'assegurances que decideixi de contractar l'assegurança. En molts casos –massa, per desgràcia– molts d'aquests joves es veuen empesos a circular sense la deguda assegurança que cobreixi la responsabilitat civil que dimana de la circulació del vehicle. I a tot això cal afegir-hi, fins i tot, les darreres modificacions legislatives, la matriculació obligatòria dels ciclomotors, l'exigència de superar alguns exàmens d'aptitud per obtenir la llicència, l'impost de circulació, i, evidentment, així no és estrany que s'hagi produït, en els últims temps, un descens important de vendes d'aquest tipus de vehicles.

Fins i tot, els controls periòdics demostren, senyories, que, en aquests moments, hi ha molta gent que circula sense assegurança, i, fins i tot, jo diria que la situació s'ha agreujat d'una forma molt important a partir, sobretot, de l'any 99, amb l'increment exponencial del valor de les primes. S'estima, es calcula que actualment superen gairebé de l'ordre del tres-cents per cent el valor de les primes de fa escassament dos o tres anys.

Tot i que la Llei permet a les companyies d'assegurances establir lliurament les primes en funció dels riscos a assumir, jo crec, sincerament, que sembla injust, d'entrada –i suposo que hi convindran vostès amb mi–, que es consideri l'edat del conductor, o, segurament, la classe, la tipologia de vehicle, la cilindrada, etcètera, com a factor decisiu a l'hora d'establir el preu de l'assegurança.

En el cas de les assegurances obligatòries, l'usuari, com vostès saben, es veu obligat a tenir una assegurança mínima, i, per tant, les companyies aquí tenen, en definitiva, un mercat absolutament captiu, ja que el conductor no pot decidir de no contractar una assegurança, sinó que només pot decidir contractar lliurement amb quina companyia ho vol fer. I això jo crec que hauria de portar a l'Administració a extremar el zel i,

fins i tot, a tenir una intervenció que en aquests moments no té en l'ordenació de l'assegurança privada.

Hi ha hagut diferents iniciatives que vostès coneixen, algunes impulsades per altres grups de la cambra, pel Grup Popular mateix, en aquest sentit, al Parlament. Hi ha hagut una tímida actuació, iniciada pel Govern, a l'hora de negociar amb la patronal de les companyies asseguradores, amb representants, també, del sectors industrials, amb els usuaris; però, aquestes iniciatives s'han saldat amb un fracàs evident, sobretot per l'actitud de la patronal de les entitats asseguradores.

La solució que planteja la nostra Moció, en primer lloc, passa per instar el Govern de la Generalitat a adoptar una llei d'ordenació de l'assegurança privada, que és una facultat que li confereix l'Estatut des de l'any 1979, i que no s'ha vist acomplerta. Una llei que permeti, almenys, de garantir que els que tinguin un ciclomotor o una moto puguin subscriure, amb les entitats asseguradores, les assegurances obligatòries a preus assequibles i raonables, a través, en aquest cas, de l'obligatorietat de les companyies de subscriure les pòlisses i establir, ho creiem, preus màxims anuals que garanteixin aquesta possibilitat.

La segona mesura que presenta aquesta Moció, si vostès volen subsidiària, però, té, jo crec, una importància cabdal, i és la possibilitat que el Consorci de Compensació d'Assegurances es vegi en el mercat, també, doncs, concernida de forma que pugui contractar lliurement les assegurances que els diferents titulars d'aquests vehicles desitgin.

És evident que el Consorci, en aquests moments, no té l'habilitació legal necessària per poder concórrer en el mercat per poder-ho fer. S'ha plantejat en el Congrés, recentment, aquesta possibilitat; des d'aquest Parlament ho hem, també, intentat en altres ocasions. Avui, hi insistim, encara que no sigui una atribució del Govern de la Generalitat. Entenem que aquesta cambra hauria de traslladar aquesta possibilitat al Congrés dels Diputats i al Govern central per tal que aquesta possibilitat es pogués arribar a materialitzar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa ara un any i mig les joventuts del Partit Popular, les noves generacions del Partit Popular a Catalunya, van elaborar un estudi en què es posava de manifest que a Catalunya els joves menors de vint-i-cinc anys no podien assegurar els seus vehicles: ni els seus automòbils, ni motocicletes, ni ciclomotors, en gairebé cap companyia de les que operen en el nostre país.

Des del nostre punt de vista, això suposa una gravíssima discriminació per raó d'edat, que és cert que no és imputable directament al Govern de Catalunya, però sí que és cert que el Govern de la Generalitat no pot, ni ha de tolerar que aquesta pràctica continuï passant en el nostre país.

Des de l'any 98 i fins al mes de juny de l'any 2000, es van produir a Catalunya un total de 2.005 accidents provocats per vehicles que circulaven sense assegurança. Aquests 2.005 accidents van provocar un total de 131 morts a Catalunya, la qual cosa ens situa, senyores i senyors diputats, al capdavant d'un tràgic rècord: Catalunya és la primera comunitat, avui, de l'Estat espanyol, en nombre de morts produïts per accidents provocats per vehicles que no disposen d'assegurança.

Pel que fa als percentatges, Catalunya acumula un 24% —un 24%— dels morts que es produeixen a tot l'Estat espanyol com a conseqüència d'accidents en què els conductors no disposen, no porten la seva assegurança obligatòria.

Ahir mateix, per il·lustrar una mica més el que estem parlant, el director de la revista *Solomoto 30*, el senyor Josep Codina, enviava un *e-mail* a tots els subscriptors d'aquesta revista i anunciava que, per sorpresa, havien trobat dues companyies que sí que asseguraven motocicletes; la qual cosa posa de manifest fins a quin punt és notícia, avui dia, que una companyia d'assegurances assegurari aquests vehicles.

En tot cas, senyores i senyors diputats, mitjançant les nostres esmenes, demanem al Govern de la Generalitat que reprengui novament les converses amb les companyies d'assegurances per facilitar als joves catalans que puguin accedir a una assegurança amb les mateixes condicions que la resta de persones majors de vint-i-cinc anys.

Instem, també, el Govern de la Generalitat a signar convenis amb les companyies d'assegurances, principalment amb aquelles companyies d'assegurances que es beneficien de contractes amb l'Administració de la Generalitat, per tal d'aconseguir que els joves catalans puguin accedir a una assegurança en les mateixes condicions que un major de vint-i-cinc anys.

Igualment demanem al Govern, en concret al Departament d'Interior, Justícia i Interior, als Mossos d'Esquadra, que es coordinin amb les policies locals, amb els nostres ajuntaments, per tal d'incrementar el nombre de controls que garanteixin que cap conductor no circuli sense la seva assegurança.

I, finalment, demanem, també, a través de les nostres esmenes, al Govern que endegui converses amb el Govern de l'Estat amb l'objectiu de crear un distintiu, similar al de la ITV, que indiqui que els vehicles es troben assegurats, per facilitar, d'aquesta manera, el control policial sobre aquesta obligació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no em repetiré perquè coincideixo totalment amb la diagnosi de la situació que ja han fet els meus predecessors.

Reconec la bona voluntat, la persistència i la intenció del senyor Ridao en aportar cada vegada més mesures per intentar solucionar aquest tema, i que en aquest moment es fa amb aquesta Moció, a través d'aquesta proposta, i amb tres punts, com ja ha dit ell: una, que fa referència a la presentació d'un projecte de llei, una altra respecte al fet que el Consorci de Compensació d'Assegurances pugui assumir directament les assegurances de ciclomotors i motocicletes que no assumeixin les companyies, i, tercer, constrenyir i demanar el compliment d'una proposició no de llei aprovada per aquest Parlament fa tres setmanes.

Respecte al primer punt..., i després parlaré de les esmenes nostres, respecte al primer punt, en aquest Projecte de llei es proposa que es garanteixi en les assegurances que s'obligui la contractació d'aquestes assegurances per les companyies, i el que pensem més important, que, ahora, es fixin uns preus màxims d'aquestes assegurances per part de les companyies.

Nosaltres veiem, realment, dificultats des del punt de vista legal, des de la legislació general i, també, sobretot, des de la de la Unió Europea, per un tema de lliure competència, amb el fet que es puguin adoptar mesures com aquestes, és a dir, fixar una limitació del preu màxim de contractació de les assegurances, no? Li posaré un exemple que no..., purament teòric, no?, però, de la mateixa manera, podríem haver demanat limitar el preu màxim de venda de les motocicletes, cosa que, evidentment, ningú proposa, però que, d'entrada, ja es veu que tampoc seria possible, de la mateixa manera que no és possible limitar el preu màxim de venda de les motocicletes, que contribuiria, també, evidentment, teòricament, a solucionar aquest problema per part dels usuaris finals, tampoc veiem possible la limitació del preu màxim de contractació de l'assegurança.

Les limitacions del preu màxim de l'assegurança, en el cas que és possible, o..., és a dir, una intervenció de l'Administració en aquest sentit es justifica en els casos de productes, béns o serveis de primera necessitat, evidentment, en tema d'habitatge, en tema d'ensenyament, en tema de sanitat... Jo crec que no hem arribat encara al moment en què puguem considerar les assegurances com un bé de primera necessitat. I en aquests casos de béns de primera necessitat, que la intervenció de l'Administració fa que hi hagi una limitació del preu màxim de venda o de prestació del servei, és sempre mitjançant la compensació o la intervenció, d'alguna manera, de l'Administració per compensar aquesta disminució del preu, cosa que entenem que no procedeix en aquest cas. Per altra banda, és quelcom que ja fa el Consorci de Compensació d'Assegurances quan assumeix, en els casos en què no hi ha hagut l'assegurança i sí que hi ha hagut el sinistre.

Pel que fa el segon punt de la Moció, sobre el Consorci de Compensació d'Assegurances, nosaltres entenem –i ja ho hem discutit diferents vegades– que la proposta que es fa el que fa és estimular la desinhibició de les companyies d'assegurances respecte a la contractació amb aquests usuaris. Perquè, el que converteix és directament al Consorci de Compensació d'Assegurances en una companyia asseguradora més, en una situació millor de contractació, amb la qual cosa encara fem un favor a les companyies que se'n desentendran més.

Per tant, no creiem que aquesta sigui la línia adequada, tot i que sí que, evidentment, s'han d'estudiar, i així es va aprovar, ja, en el Congrés, amb una moció a proposta del nostre Grup Parlamentari a Madrid, d'establir mesures per una prestació més efectiva i directa del Consorci de Compensació d'Assegurances, i, fins i tot, incrementar les prestacions en casos de sinistre més enllà de l'obligació. I això ja està aprovat en el Congrés.

Pel que fa, i vaig acabant, al tercer punt –al tercer punt–, entenem que, a veure, demanar que es constrenyi el Govern a complir una proposició no de llei aprovada just fa tres setmanes i que ja s'està aplicant, ens sembla un pèl desmesurat, tenint en compte que ja està aprovada i que el Govern l'està aplicant, no veiem la necessitat de reiterar-la aquí.

En tot cas, i amb això sí que acabo, penso que les mesures a adoptar, per davant d'aquest problema real, són mesures de foment, de control, de seguretat i no de substitució; mesures de seguretat com les que ja hem anat acordant, en matèria de formació, de seguretat vial, de control de l'ús del casc, de possessió de l'assegurança, el pla Renove, la ITV per a tots els ciclomotors, que el segon passatger només sigui per a conductors que tinguin més de divuit anys, mesures d'increment dels usuaris, com que els usuaris del carnet B, de cotxe, també puguin conduir motocicletes fins a 125 centímetres cúbics; és a dir, mesures com aquestes.

En tot cas, senyor president, jo no sé si el Grup proponent acceptarà les esmenes d'addició del PP o no; en tot cas, nosaltres estem totalment d'acord a..., si les accepta, demanaríem votació separada del text original i de les esmenes d'addició, ja avançant que nosaltres compartim l'objectiu i l'essència d'aquestes esmenes d'addició.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta és, sens dubte, una moció interessant, que ens presenta el senyor Ridao, que pot tenir una gran utilitat per a la joventut i també per al sector, per les raons que tots els que han intervingut abans ja han explicat. Com també han explicat que té dos antecedents: una és, per ordre cronològic, la que va introduir Esquerra Republicana de Catalunya a la Comissió de Justícia, per raons òbvies, per la tipologia de propostes jurídiques que contenia, i l'altra, la que vam substanciar a la Comissió d'Indústria, a proposta del Partit Popular de Catalunya.

Val a dir que el meu Grup, Iniciativa per Catalunya Verds, va votar afirmativament totes dues, i a aquesta també ho farà, i deixarem, òbviament, al senyor Ridao, a la seva discrecionalitat, que faci les oportunes transaccions o el que cregui convenient, amb relació a les esmenes, tant del Partit Popular com de Convergència i Unió.

És veritat que el senyor Ridao és molt pertinaç i és molt persistent. El problema de fons és que les dues propostions no de llei continuen als arxius. I això té una explicació, amb el senyor Subirà, que tenia un tarannà de tots conegut, però, suposo que la intencionalitat del senyor Ridao, ara, és interpellar el senyor Fernández Teixidó perquè posi en marxa tot allò que queda pendent, m'ho imagino.

Aleshores, doncs, jo crec que, per aquestes raons, és oportuna, és interessant i és útil. Crec, de totes formes –i això és un interrogant que tinc, que no impedeix el meu vot afirmatiu–, que aquesta gran proposta que vostè planteja de la Llei d'assegurances aquí a Catalunya, m'interrogo, a mi mateix, quina utilitat pot tenir en un món de la interdependència, en un món de la globalització i en un món on les grans companyies europees, italianes, alemanyes i, també, espanyoles, aquests monstres, doncs, quina..., vull dir, quina utilitat pot tenir tot això. (*Remor de veus.*) Crec que no molta i tinc la por de crear una frondosa selva jurídica amb no sé quantes mesures legislatives que no puguin ser, que no siguin útils als col·lectius que volem defensar.

En el seu moment vaig demanar al senyor Sirera que traslladés la meua felicitació a la joventut del seu partit, a noves generacions, per aquesta iniciativa, la que van portar a Indústria, perquè em semblava molt idònia.

Reitero aquesta felicitació i li demano que, perquè sigui més omnicomprensiva i més útil, facin el mateix nivell de pressió al Govern de l'Estat, perquè, si aprovem aquí les raons..., o sigui, tot el vendaval de propostes que tenim, i si me'n vaig a Vinarós, què faig jo, amb els meus pocs anys i amb la meua joventut? Poca cosa.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Ràpidament, jo crec que l'aprovació d'aquesta Moció, a què anunciem el vot favorable, representarà aquesta crònica anunciada d'un fracàs continuat en una determinada política de govern.

Feia esment, el representant del Grup de Convergència, a una resolució que encara està «calenta», però hi havia una resolució anterior, que era la 1063, aprovada per aquest Parlament, en la qual ja fa dos anys que s'installa, precisament, el Govern a actuar en la direcció del que actualment demana la Resolució que presenta Esquerra Republicana.

I el resultat d'aquell «instar el Govern», i segons també la Resolució de control presentada en aquest Parlament, demostrava que no s'havia fet res, absolutament res, del que se'ls demanava. Havia estat un absolut fracàs la relació amb les companyies d'assegurances, reconegut en la mateixa Resolució: és que no va haver-hi possibilitat d'arribar a cap acord i també un fracàs –ho reconeixia la mateixa Resolució– en les gestions davant l'Administració general de l'Estat.

Per tant, el resultat és que avui tenim un sector, el de la venda de motos, absolutament trillat, desconcertat i demoralitzat per la baixada de vendes que representa la impossibilitat d'adquirir unes assegurances per a aquests vehicles. I també tenim uns usuaris, els joves, absolutament desprotegits davant d'aquesta situació, que simplement tenen una dificultat tan senzilla com que no tenen possibilitat de tenir assegurança per portar aquest tipus de vehicle.

Jo no sé si en aquest actual període de sessions ens donarà temps de tirar endavant aquesta Llei; en qualsevol cas, votariem a favor de la Resolució d'Esquerra Republicana i en contra de les esmenes, tant del Grup Popular com de Convergència.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Prego al senyor diputat Ridao que es pronunciï sobre les esmenes.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president. Si m'ho permet, des de l'escò estant. Malauradament, el nostre Grup Parlamentari no pot acceptar les esmenes que reconec que, ben intencionadament, han presentat la resta de grups parlamentaris.

Les dues primeres esmenes del Grup Popular, de fet, el que fan és instar a reprendre unes negociacions i uns contactes amb el conjunt d'entitats asseguradores que ja fa temps que es va iniciar i que va fracassar. De fet, ja he dit, i ho vaig dir fa quinze dies, que ha estat l'actitud de la patronal d'Unespa de les companyies asseguradores que no ha fet possible aquest acord, i, de fet, per tant, són les mateixes companyies que es neguen a fer-ho.

Vostè citava, curiosament, el cas de dues entitats que sembla que ara estan disposades a contractar. Doncs, bé, jo li diré que suposo que es refereix a AMV i a Línea Directa, que han fet una publicitat agressiva en aquest sentit; però, si vostè grata una mica més o truca telefònicament a aquesta gent, veurà que no volen menors de vint-i-cinc anys, no volen motos esportives, no volen ciclomotors; per tant, en definitiva, el problema subsisteix.

Les dos altres esmenes del Grup Popular, doncs, bé, la solució que ens proposa suposa una mica posar la bena davant de la ferida. Perquè, de fet, es proposa d'incrementar els controls policials, de crear un distintiu per als vehicles, similar a la ITV, per identificar els que no estan assegurats; en definitiva, més control, més fiscalització, més intervenció abans de solucionar el problema. Jo estaria disposat a arribar a aquest extrem si la gent jove pogués accedir a contractar lliurement l'assegurança a un preu assequible i raonable.

I, finalment, l'esmena del Grup de Convergència i Unió. Bé. Jo crec que és una pura reiteració que no afegeix absolutament res al que ja aquest Parlament, a través d'altres mandats i altres resolucions, té dit, i, de fet, el que faria és, fins i tot, disminuir el paper d'aquesta cambra.

L'objectiu d'aquesta Moció era, en primer lloc, dotar-nos d'una llei d'ordenació de l'assegurança privada,

que, senyor López Bulla, és un mandat de l'Estatut de l'any 79, i, per tant, crec que es podria explorar aquesta possibilitat. El segon és, vinculat o no a aquesta Llei, per tant, jo hauria agraït l'esforç del Grup de Convergència i Unió de dir que, probablement, l'encàrrec d'un estudi, en aquest sentit, al Departament d'Economia haurà estat interessant, en el sentit de contemplar la possibilitat d'intervenir en el mercat i, fins i tot, d'establir preus màxims, entenent que aquest tipus d'assegurances són béns de primera necessitat; no ho són, de luxe, no ho són, sumptuaris.

I, finalment, intentar, com a mínim –i en això, lògicament, no únicament, el Grup de Convergència i Unió hi té una responsabilitat important, sinó, sobretot, el Grup Popular, que és qui governa a Madrid–, cercar l'habilitació legal necessària pel Consorci de Compensacions i Assegurances per poder concórrer en el mercat. Jo crec que, en definitiva, aquesta mesura, contràriament al que es deia fa un instant, seria un estímul per a les entitats d'assegurances privades per tal, en definitiva, de garantir, tal com venim reclamant, aquests preus assequibles i raonables, sobretot per a aquest tipus de vehicles i per al col·lectiu de la gent jove.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, anem a votar la Moció sobre la problemàtica dels titulars de motocicletes, especialment pel que fa a la contractació d'assegurances. Tinc entès, senyor diputat de Convergència i Unió, que no hi ha votació separada, en no acceptar-se cap esmena; per tant, es vota conjuntament.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les enquestes i els estudis d'opinió (tram. 302-00314/06)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les enquestes i els estudis d'opinió. (*Remor de veus.*) La presenta el Grup Parlamentari Popular i té la paraula, per exposar-la, l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

Esperi's un segon, senyor diputat... (*Persisteix la remor de veus. Pausa.*)

Prego silenci, senyores i senyors diputats! El diputat intervinent acumularà els dos torns, el que té ara de presentació i el d'exposició de l'acceptació d'esmenes. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president, senyores, senyors diputats... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau!

El Sr. Sirera i Bellés

El constant degoteig d'informacions sobre manipulacions i sobre ocultacions de sondeigs i estudis d'opinió encarregats pel Govern de la Generalitat i la repercussió social que aquestes informacions han generat sobre la credibilitat de les institucions i partits polítics fan del tot necessari que el Govern de la Generalitat actuï de manera immediata per a determinar les responsabilitats polítiques, jurídiques o administratives que es deriven o que puguin derivar-se com a conseqüència d'aquestes manipulacions i d'aquestes ocultacions. (*Persisteix la remor de veus.*)

El que volem, mitjançant aquesta Moció, que presenta el Grup Popular, és que el Govern de la Generalitat doni explicacions...

El president

Senyor diputat, esperi's... Senyores i senyors diputats, vostès saben, per experiència, que hi ha una cosa pitjor que predicar al desert, que és predicar en un hemicicle i que ningú t'escolti. Els prego silenci, de debò.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Deia que el que volíem, mitjançant aquesta Moció, era..., és que el Govern de la Generalitat doni explicacions.

Volem saber qui va manipular els sondeigs i va falsejar les respostes; volem saber qui va decidir rebaixar la valoració de Pasqual Maragall o de Duran i Lleida i va pujar la d'Artur Mas; volem saber qui va decidir ocultar que Josep Piqué és conegut pel doble de catalans que Artur Mas; volem saber qui va decidir ocultar l'existència d'una enquesta sobre el camp de golf de Torrebónica; volem saber qui va retallar i qui va ocultar preguntes i respostes referides al conflicte de les Gavarres, i volem saber qui va encarregar un estudi sobre la Llei electoral, que vam pagar entre tots i que tenia com a finalitat definir el sistema electoral més beneficiós no pas –no pas– per a Convergència i Unió, sinó per a Convergència Democràtica de Catalunya.

Davant de totes aquestes preguntes sense resposta, el Govern de la Generalitat va prendre la decisió, fa només una setmana, d'eliminar la Direcció General d'Avaluació i Estudis. I ho va fer, segons el conseller en cap, no pas com una resposta política a la manipulació i a l'ocultació de sondejos i estudis d'opinió, sinó per traslladar aquest lamentable afer del Departament de Presidència al Departament d'Economia. És a dir, el Govern el que fa és traslladar el problema de departament i, alhora, persegueix a la persona no pas que ha manipulat, sinó que denuncia aquesta greu manipulació.

El conseller en cap va dir la setmana passada que la sortida d'en Josep Camps de la Direcció General d'Avaluació i Estudis no tenia res a veure amb l'escàndol de les enquestes i dels estudis d'opinió. Fins i tot, en roda de premsa, va agrair el treball positiu de Camps per reforçar els mecanismes de control, de transparència i d'informació d'aquesta Direcció General ja desapareguda. Per tant,

si, com ha dit el conseller en cap, l'exdirector general d'Avaluació i Estudis no és el responsable polític de l'ocultació i de la manipulació dels sondejos i dels estudis d'opinió –i els puc assegurar que no serem pas nosaltres qui dubtem de la paraula del conseller en cap–, qui és, senyores i senyors diputats, el responsable d'aquesta manipulació i ocultació de sondejos?

Ahir mateix, el president de la Generalitat abandonava el seu paper d'actor secundari, deixava de ser el teloner per pilotar en primera persona la sortida a aquesta crisi. A través de la nostra Moció, avui el Govern de la Generalitat, el president de la Generalitat, tindrà, si s'aprova, el mandat parlamentari de revelar als ciutadans i ciutadanes del nostre país qui va ser la persona o persones que van manipular les enquestes i els estudis d'opinió, i quina és la persona que mirava cap a un altre costat mentre algú manipulava, retallava o fotocopiava malament aquestes enquestes i aquests estudis d'opinió. Volem, en definitiva, que el Govern de la Generalitat assumeixi les seves responsabilitats; volem que el Govern de Catalunya aposti per la transparència, i volem també establir mecanismes jurídics per garantir que mai més ni aquest ni cap altre govern que pugui venir pugui tornar a manipular ni els sondejos, ni les enquestes, ni a utilitzar de forma partidista els estudis d'opinió.

En aquest sentit, senyor president, senyores i senyors diputats, ja als avanço que nosaltres no acceptarem les esmenes que ens han formulat el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i el Grup d'Esquerra Republicana, malgrat que en algunes d'elles sí que coincidim en alguns dels aspectes, però hem considerat que era molt més adient sotmetre la nostra Moció d'una manera clara, diàfana, a la consideració d'aquest plenari.

Tampoc podem acceptar la primera esmena del Grup de Convergència i Unió, que, d'alguna manera, dilueix molt el que és la proposta que fa el Partit Popular. I simplement dir, senyor president, que acceptarem la segona esmena que ens presenta el Grup de Convergència i Unió; és una esmena tècnica al segon punt de la Moció, que diu que inscriu tot això que estem demanant per donar més transparència a les enquestes dintre del que és una llei de protecció de dades, que, òbviament, no ens podem imaginar pas que el Govern de la Generalitat fes aquesta modificació que li demanem des del Parlament sense tenir en compte aquesta llei.

Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres sotmetrem, tal com he explicat, la nostra Moció a la consideració d'aquest plenari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Sirera, m'ha sorprès, en la interpellació i en la Moció; o sigui, estic sorprès per partida doble, en la forma i en el contingut. Ja m'ha

sorprès quan el president del Parlament ha anunciat que acumulava els dos torns. Si m'ho permet, li diré que, fins i tot estèticament, no és gaire adequat, perquè podia haver esperat a escoltar si, per exemple, un esmenant ja retirava l'esmena, o com l'argumentava, etcètera. Vull dir que tenia bastant el tret fix, no?, ja sabia on anava, tant en la interpellació com en la Moció. I, quant a la forma, els dos tons: el to de la interpellació i del que ha de dir no és proporcional al text que posa a votació.

Però ja li avanço que, com qui vol el més, vol el menys, li votarem la Moció, ja li ho avanço, vull dir, només faltaria, que volguéssim anar més lluny i no volguéssim començar a donar la primera passa. I vostè es podrà apuntar la responsabilitat i el mèrit d'haver induït aquesta cambra a donar la primera passa. I també el felicitó en aquest sentit.

Però hi ha una desproporció entre el que vostès diuen i el que es proposa. I això no és afany de criticar-los: és afany de deixar molt clara la temàtica en aquesta cambra. Perquè, és clar, vostè diu: «Volem saber qui, qui, qui...» Escolti'm, això és elemental, ho volem saber tots. El que no pot ser és dir: «Iniciem...», «que el Govern iniciï...» A aquestes alçades, si el Govern no ho ha iniciat, que pleguin. Si el Govern no ho ha iniciat..., com podem dir que ho iniciï? El Govern fa molt de temps que ho ha iniciat, segur; que ho ha comunicat, també és segur que no. Que ho ha iniciat, segur, entre altres coses, perquè no s'entendrien determinats neguits i nervis sobre aquesta qüestió a l'actual Consell Executiu de Catalunya, no?

Ho ha iniciat de forma tan precipitada, que fins i tot vostè, quan a l'esmena que accepta, tècnica –que no és exactament tècnica, però diguem-ne que és tècnica–, sobre una qüestió legislativa..., hauria pogut afegir –i li ho afegeixo jo– que en les primeres passes que han donat han tornat a equivocar-se en el terme legal, encarregant a l'Idescat el que no pot fer i suprimint una direcció general que no feia baròmetres. O sigui que legalment, fins i tot, cul d'olles; no sé qui ha estat el personal que ha redactat les primeres mesures, que ja han iniciat, que ja són errònies.

Nosaltres, per això, li proposàvem quelcom que és elemental en l'àmbit parlamentari: que donin explicacions ja! No que «iniciïn»: que donin explicacions ja! I d'oportunitats, n'han tingut: la seva interpellació, la pregunta de servidor, la interpellació..., la pregunta del senyor Maragall –li ho dic per ordre cronològic–, la meua pregunta d'ahir i la interpellació del senyor Pérez. I no han aprofitat cap d'aquestes ocasions, que són en seu parlamentària –i jo me la crec, la seu parlamentària–, per donar la més mínima explicació creïble –subratllo «creïble»– sobre aquesta temàtica.

Per tant... No només no l'han donada, sinó que ahir encara, amb un estil que jo crec que és erroni, molt erroni en democràcia, el senyor Puig carregava per enèsima vegada contra els mitjans de comunicació: «És que vostès es creuen les campanyes...» És clar, jo, quan algú em comença a parlar que la responsabilitat del Govern està en les campanyes de la premsa, em sona a coses que jo em pensava que estaven molt pretèrites.

En segon lloc, nosaltres demanem que facilitin els documents –s'ha negat l'accés als documents, senyor Sirera, i vostè ho sap; s'ha negat l'accés elemental als documents– i que assumeixin les responsabilitats ja. Celebro que ahir el president de la Generalitat, si més no formalment, fes un gest que jo diria que l'honra, de dir: «Ara m'implicaré jo i prendré més mesures.» Estem a l'aguait d'això, perquè ja ha situat el tema, ja no en el senyor Camps o en el senyor Madí o en el senyor Mas, que fins ara no ha obert boca sobre la qüestió, sinó que ho ha situat a dalt de tot –no ha obert boca en aquest Parlament.

Jo he de tornar a dir que ni que no accepti, com ja ens ha dit, les esmenes, nosaltres li votarem, per aquella cosa tan senzilla que també li he dit al principi, com igualment esperem una cosa tan senzilla com que el PP, a la propera Junta de Portaveus, votarà a favor de la comissió d'investigació que en seu parlamentària podrem fer tots sobre aquesta temàtica.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquests dies, arran d'aquesta polèmica de les enquestes i estudis de la Generalitat, s'ha dit que la manipulació d'enquestes és un fet i una pràctica molt estesos –segurament aquest argument avui es repetirà–, i no sé si, fins i tot, a manera de disculpa, he llegit i he sentit algun observador, polític i algun lletraferit que han arribat a insinuar que fins que no s'elaborin i es divulguin enquestes amb les degudes garanties, el millor que pot fer el ciutadà, el comú del ciutadà, és no contestar-les. Bé, jo no sé si després de tant com han plogut, senyores i senyors diputats, ja sabem de què estem parlant.

Parlem, en primer lloc, d'enquestes públiques, d'enquestes fetes per la Generalitat, enquestes fetes per una administració que serveix l'interès general; és a dir, que, amb diner públic, una cosa tan important com són les enquestes, que són una valuosa eina d'aproximació a la realitat social que té qualsevol administració pública, s'ha fet servir per aixecar-nos tot sovint la camisa a tots plegats més d'un cop. I a més a més, en moltes ocasions, convenientment adulterades, han servit per intentar –i no crec que ho hagin aconseguit, però per intentar-ho, si més no– alterar la percepció que tenim els catalans d'algunes coses, encara que en molts casos sigui a través de caure en l'autoengany, a través, fins i tot, de construir una mena de realitat virtual que, hi insisteixo, no crec que enganyi ningú.

Ara bé, la cosa ve de lluny. Jo crec que abans d'arribar a l'«escandaleria» actual, les senyores i els senyors diputats recordaran perfectament dilacions, retards en arribar al Parlament les enquestes, una gran opacitat... En definitiva, aquella llarga llista d'estudis que el president de la Generalitat citava ahir, que va demanar aquest diputat, en nom del seu Grup Parlamentari, aquells més de cinc-cents estudis obeïen, en definitiva,

a aquesta mateixa polèmica. Curiosament, dels vint estudis que el Govern em va lliurar, dos en aquests moments estan judicialitzats en el «cas Turisme», el jutge del «cas Turisme» els va demanar; un és aquest que tinc aquí a les mans, que és el dels estudis sobre l'impacte dels sistemes electorals, que, per cert, no és que la fotocopiadora s'hagués equivocat: estem parlant d'un exemplar a tot color, un exemplar en què en un índex falten dos epígrafs, i això, per molt «tonta» que sigui una fotocopiadora, això no ho pot fer. (*Remor de veus.*)

Bé, conseqüències de tot això? Doncs bé, conseqüències..., bé, aquests dies jo crec que ha quedat perfectament demostrat i al descobert que el Govern, o potser hauríem de dir, per ser una mica més precisos, una colla d'aprenents de bruixot de l'entorn del conseller en cap..., que han arribat a aquest Parlament enquestes amb dades falses, amb dades amputades, amb dades directament inventades, demoscòpia creativa pura, i tot això amb una clara intencionalitat i amb un clar aprofitament partidista. I això, evidentment, no és un cas d'incompetència, això no és imputable únicament a un «tonto» o a un inútil.

Bé, el president de la Generalitat s'ha afanyat a reconèixer els seus errors. Primer va dir, en primera instància, que eren errors sense importància; els va atribuir literalment, com tothom sap, a un «tonto» o a un inútil, sense identificar-lo. Bé, el conseller el cap va precisar, va anar una mica més enllà, va dir que aquest «tonto» era una andròmina, era una fotocopiadora –jo crec que això se li ha d'agrair. Però el Govern ens ha anunciat també una iniciativa com la creació d'un organisme públic, un CIS a la catalana, que fa dos anys el mateix Govern no va voler crear a instàncies del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I, finalment, ha amortitzat una direcció general amb un cessament encobert i l'encàrrec de fer les enquestes provisionalment a l'Idescat.

Doncs bé, això, per nosaltres, no és suficient. Jo crec que tot plegat farà que la penitència sigui encara més dolorosa del normal; abans ens cal una confessió del pecat com cal i un propòsit d'esmena sincer. Perquè és obvi que utilitzar enquestes pagades amb diner públic per afavorir un candidat, perjudicant de passada a qui al seu partit li fa ombra és greu; i això no és un simple error imputable a una fotocopiadora. Que Convergència i Unió doni publicitat a un sondeig sospitosament semblant a un altre que s'havia extraviat miraculosament en el trajecte que va de la plaça Sant Jaume al Parc de la Ciutadella, jo crec que això és inacceptable. I encara menys que després, des d'una o altra instància, es digui que aquesta enquesta no tenia ni pare ni mare. Enganyar el Parlament, i en aquest cas el nostre Grup Parlamentari, negant l'existència de tota una enquesta, com la del golf de Terrassa, això, en definitiva, no és tolerable i no és una omissió involuntària. Trametre parcialment al Parlament els resultats d'aquests estudis i d'altres i dir sincerament que això, doncs bé, és una relliscada..., en definitiva, no és això: és una manipulació barroera i, fins i tot, jo diria que punible.

I quan tothom té perfectament detectat identificat el principal –que no l'únic– «tonto» o inútil responsable de tot plegat, de tant disbarat, Pujol i Mas han optat, sorprenentment...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...per blindar-se –acabo, senyor president– i buscar un cap de turc que pagui els plats trencats. Conclusió: costa tant, senyories, que els nostres governants, en general, admetin els seus errors o la seva incompetència? És inevitable que els polítics apareguem, en primera persona del plural, sempre com a éssers infal·libles, acostumats com estem a centrifugar sempre les nostres culpes. Jo crec, creguin-me...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...que les explicacions donades són més aviat poc convincents, però, sobretot, la nul·la assumpció de responsabilitats polítiques de pes només farà que allargar la crisi i agreujar els costos polítics i personals d'aquesta història.

Per aquest motiu, el nostre Grup Parlamentari hi donarà suport. No reiteraré els arguments que ha donat el senyor Ribó. Aquesta és una moció fluixeta, mil·limegada, i una moció, també, que fa olor de *vendetta* política...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar ara mateix.

El Sr. Ridao i Martín

...una moció que fa olor de *vendetta* política, i té, segurament, molt a veure, més amb la guerra de l'Iraq, que no pas amb el que estem debatent.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi... (*Algú demana per parlar.*) Sí? Senyor diputat?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. Únicament, informar el senyor Ridao, per si no ho sap, que aquesta interpellació està presentada molt abans del conflicte de l'Iraq i, en tot cas, senyor Ridao, no pensi que tots els grups actuem igual que el seu Grup Parlamentari.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Casas.

El Sr. Casas i Bedós

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats: el nostre Grup ha presentat una esmena –dues, una ha estat acceptada–, però una esmena amb volun-

tat real, amb voluntat sincera d'arribar a un acord amb el Grup proposant de la Moció, en funció de la intervenció que va fer el primer dia en la interpellació. És a dir, el Govern va reconèixer, des d'aquesta mateixa tribuna, que s'havien comès errors, que probablement no s'havia actuat amb tota la diligència en alguna d'aquestes enquestes i informes i estudis que s'havien sol·licitat, i que, per tant, estava disposat a fet tot el que calgués per corregir aquests errors i perquè això no tornés a passar.

Per aquesta raó, la nostra esmena el que fa és dir que es continuarà actuant en aquest sentit, i que, per tant, es garantirà la major transparència. Vostès ens diuen que iniciem una sèrie d'actuacions en el seu redactat, quan ja s'han fet coses. És a dir, en el moment en què es reordena el Departament de Presidència, que se suprimeix una direcció general, que se situa en un altre àmbit tot i que s'hagi de fer alguna modificació legal, es fa purament i simplement per donar més transparència i més agilitat al sistema, i evitar qualsevol tipus de sospita política. Per tant, s'han fet coses amb voluntat de satisfer la inquietud, legítima, que va tenir el Grup interpellant, i que, a més a més, el Govern va reconèixer que hi havia hagut aquests errors.

Ara bé, a partir d'aquí –avui s'ha tornat a reproduir el debat que es va tenir el dia de la Moció–, si vostès volguessin, per exemple..., em diu que no ens acceptarà la nostra primera esmena, però, allà on diuen: «iniciar», doncs, parlar de: «continuar fent» les accions pertinents, i on parla d'«ocultacions», parlar d'«omissions». Podríem arribar a un tipus d'acord, perquè la voluntat nostra és aquesta. I hem fet una esmena, no per amagar el cap sota l'ala, o no per donar excuses de mal pagador, perquè escoltin, en aquest tema –i arran de la intervenció del senyor Ridao, també, jo crec que ve a «cuento» dir-ho–, és veritat que hi ha hagut errors. Quantitativament, molt pocs, perquè el volum d'estudis i enquestes que han estat sol·licitats i que han estat lliurats, els errors queden circumscrits a molt poques ocasions, tenint en compte el global.

Per tant, quantitativament estem davant d'un tema menor. Jo, senyor Ridao, que comparteixo el rigor i la transparència que s'ha d'exigir a les administracions públiques, m'agradaria que aquest rigor l'apliquem a tot arreu. És a dir, el que vostè ens demana al Govern –que estem disposats a fer-ho, estem fent ja les correccions perquè això sigui així– hauria d'exigir-ho als governs d'on vostè forma part. No: és que hauria d'exigir-ho.

Vostè que ha tingut molta celeritat a demanar estudis, que els ha rebut tots, hauria de procurar que a l'Ajuntament on vostès governen, també..., no..., no..., simplement es limitin a no donar-ne cap i no donar cap explicació durant més d'un any; que s'actui amb, exactament, la mateixa transparència. És clar, el que no val és venir aquí a dir una cosa i quan es gestiona fer-ne una altra. Nosaltres estem gestionant, estem fent un discurs que diem que volem transparència, reconeixem que hem comès errors, i estem actuant per evitar aquests errors.

I des del punt de vista qualitatiu, si em permeten, home: el volum que se li pugui donar és molt subjectiu i està en funció, evidentment, del calendari en què ens tro-

bem; això l'endemà d'unes eleccions o al cap d'un mes d'unes eleccions, aquest debat no té la intensitat qualitativa que esta tenint en aquest moment. Escolti: les modificacions d'una dècima, de si tal o tal quedava més amunt o més avall, a part que no alterava l'ordre, són molt inferiors als errors permesos per les pròpies empreses enquestadores. Vol dir que no arriba ni a error. Són..., i si vol..., si són errors voluntaris, doncs, miri, el qui ho ha fet és una persona justeta, deixem-ho en aquests termes, però, insisteixo (*remor de veus*) –insisteixo– que la valoració qualitativa que vostès estan fent està directament proporcionada amb el calendari en què ens trobem i amb una voluntat claríssima de desgastar el Govern, i, mentre vostè no actui, en l'Administració en què està governant exactament amb la mateixa exigència que demana al Govern de la Generalitat, senyor Ridaó, jo, perdoni, però no li dono cap credibilitat.

I, pel que fa a vostè, senyor Sirera, jo li agrairia que fes l'esforç, que entengui l'esforç que ha fet Convergència i Unió, que vol transparència; ha admès que ha comès errors, els vol corregir i li està donant una sortida en què puguem arribar un acord, que realment va en aquesta via, però no ens digui que «iniciem», quan hem fet coses, se n'han fet, la supressió de la Direcció General, més enllà d'una explicació que es pugui donar, està clar que... –també ho va dir el conseller en cap–, que estava vinculada a tot el que havia succeït, i del dia 20..., del dia que vostè va presentar la interpellació al dia d'avui, home, se n'han fet bastants, i jo crec que ha quedat molt clar, i sobretot, amb la intervenció del conseller portaveu del Govern, el senyor Felip Puig, que el Govern assumia els errors que havia comès.

Ara, insisteixo, quantitativament són molt menors, i qualitativament, mirin, vostès ja han començat la campanya electoral.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i per fixar el seu posicionament, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Jo crec que en la sessió plenària d'ahir ja va quedar absolutament palesada la gravetat dels fets que sostenen la Moció que presenta avui el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, és a dir, que actualment està absolutament entredit la credibilitat del Govern.

En la reunió d'ahir també crec que va quedar absolutament palesat que les explicacions que dona el Govern sobre aquests fets són absolutament nul·les, són absolutament absurdes. La gran resposta és parlar del muntatge de premsa, o parlar del GAL. Això no és una explicació vàlida del que estem parlant.

Miri: davant dels retards d'enquestes que es fan abans de les eleccions i es presenten després de les eleccions, davant de les ocultacions... Vostès diuen: no, és que nosaltres tot això ho posem al Registre o ho portem al

Parlament. I un xurro! No ho fan..., si el problema és que no ho han fet. El problema és que no ho han portat ni al Registre, ni al Registre del Parlament; i quan ho han portat és quan nosaltres hem dit: «ei!, que falta aquesta». Aleshores, van i la porten. Sí, no, no... Vostès no ho fan –vostès no ho fan. Davant de les manipulacions, diu: «manipulacions sense intencionalitat política». No és cert, no ens ho creiem.

Diu: home és que hi ha hagut algú que ha agafat cent cinquanta registres, els ha manipulat, els ha esborrat, els ha canviat, per mirar d'afavorir el conseller Mas, i això són errors permesos? Això està permès?, manipular el registres dels ciutadans? Això està permès, senyor Camps?, –perdó, senyor Casas–, això no està permès. Manipular els registres dels ciutadans, això no està permès. Això no són errors permesos, això és una manipulació, això és un escàndol. Inventar-se una enquesta és un error permès? On diu que els ciutadans ens podem inventar enquestes? Això pot ser un error, això pot ser un error? En absolut!

Això no és un error. Per tant no estem davant de petits errors, en absolut. Tots els baròmetres, absolutament tots, del 97 fins avui, tots tenen problemes, o retards, o mutilacions, o ocultacions, tots. Diu: és que n'hi ha poquets..., no, no: tots. Em sembla que se'n salven dos que van arribar solament amb tres mesos de retard. Tots tenen errors. Dels prop de vint, tots tenen errors, senyor Camps. No són petits errors i molt puntuals.

No sabem encara què ha passat, i el pitjor és que ningú sap qui és el responsable de tot això. Qui és el que ha fet totes aquestes maleses? Ningú no ho sap. No és possible, el Govern, a hores d'ara, no sap qui va retardar, qui va ocultar, qui va manipular, qui va mutilar... A hores d'ara, aquest Govern no sap qui va fer tot això? Tenim un govern tan absolutament vulnerable, que passa tot això i ningú sap qui ha fet tot això? És possible que tinguem un govern tan absolutament vulnerable?

El Govern encara avui no sap qui és, com deia el president, el *tonto* o l'inútil, en paraules del propi president Pujol. Jo, sincerament, no entenc que, a hores d'ara, encara no diguin qui és el responsable de tot això. I tot això s'està eternitzant, s'està allargant increïblement en el temps. No volen donar la informació a aquest diputat, no volen permetre que es puguin veure els expedients de contractació de totes aquestes enquestes. Jo crec que tot això, també, té un problema, que és que aquests terminis es van esgotant. Cada dia que passa, diguem-ne, és un dia menys per al Govern.

Jo crec que el Govern comença..., o comença ja a assumir responsabilitats polítiques de tot el que ha passat, o la Comissió d'Investigació la votaran fins i tot a favor dels representants de Convergència.

Res més, votarem a favor de les enquestes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Remor de veus.*) Senyor Sirera, a veure si em permet. Havia consumit el torn que li correspon, però té un minut, i això és, diguem-ne, per al debat corresponent a la Moció, lògicament.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Miri: el senyor Ribó m'ha fet una petició molt directa, no?, que després ha reiterat el senyor Casas. El senyor Casas ha dit que al Govern ja havia iniciat, i que, per tant, no podien sumar-se a aquesta votació si dèiem..., manteníem el terme «iniciat». Tenint en compte que el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds té una esmena, jo acceptaria, faria una transacció per tal que es pugui sotmetre a votació de la cambra, canviar la primera paraula de la Moció: «iniciar», per la paraula: «concloure de manera immediata les actuacions necessàries per tal de determinar...» Jo crec que si aquest canvi pot fer que el Grup de Convergència i Unió tingui l'oportunitat de sumar-se a la resta de grups per recuperar la credibilitat i la dignitat del Govern de Catalunya, senyor president, nosaltres fem aquest canvi.

El president

Moltes gràcies. Si no hi hagués... Sí, senyor Casas, demana la paraula?

El Sr. Casas i Bedós

Sí, senyor president. En la meua intervenció en referència a la que feia abans el senyor Sirera, jo parlava de dos matisos del seu primer punt. Coincideixo amb el que ha dit ara, doncs. Per a nosaltres seria assumible, però allà on diu –perdó, sense ulleres jo ja no hi veig...–, allà on diu: «ocultació», nosaltres li suggeríem que parléssim de la paraula: «omissió», que ens sembla més adequada i més correcta. I, en aquests termes, estariem d'acord amb aquesta transacció.

El president

D'acord. Tinc una resposta gestual del propietari de la Moció que diu que no, eh?, que no acceptaria aquesta esmena. Si els sembla, anem a trucar a votació. *(Pausa.)*

Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en disposició de votar.

El text que sotmetem a votació és el de la Moció presentada pel Grup Popular, canviant en el punt 1 la primera paraula «iniciar» per la de «concloure», i acceptant l'esmena número 2 de Convergència i Unió. Per tant, aquest és el text que sotmetem a votació.

(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)

Sí, senyor Ribó?

El Sr. Ribó i Massó

No, president, només a efectes d'actes: amb constància que és una transaccional amb el nostre Grup Parlamentari.

El president

Té tota la raó. I així constarà, lògicament.

Comença la votació.

Aquesta Moció, perdó, ha estat aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 56 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les construccions escolars (tram. 302-00315/06)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les construccions escolars. La presenta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Maria Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Esperi's un segon, esperi's, senyora diputada. *(Pausa.)* Pot començar.

La Sra. Baig i Torras

Sí?

El president

Sí.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, gràcies per assistir a la presentació de la Moció corresponent a la interpellació subsegüent a l'anterior Ple, en la qual nosaltres un cop analitzades les respostes de la consellera, que ben poc s'adeien amb la demanda que nosaltres efectuàvem, vam pensar de presentar quatre punts. El primer té a veure amb no haver invertit en els pressupostos de la Generalitat tots els diners pressupostats, el crèdit contret, respecte a les obres a centres docents i també al Pla de foment de les llars d'infants.

Ens sembla, i així ho vàrem analitzar, que des de l'any 98, que ja es portava un gran retard amb el que era aquell Pla de construccions i fins a l'any 2001, en què tenim l'última liquidació, hi ha una desviació en negatiu de 18.885 milions de pessetes. Ens sembla que aquest és un concepte que cal, per tant, reprovar al Govern de la Generalitat, perquè amb la interpellació que vàrem efectuar no vam obtenir cap resposta de quina era aquesta situació i com es pensava, per tant, adreçar. Tot i així ens sembla que, segurament, perquè l'educació i l'ensenyament d'aquest país continuï avançant, perquè aquesta és una passió i una prioritat que tenim des del nostre Grup, vàrem també posar tres punts més per poder-lo fer avançar.

Al segon punt instem el Consell Executiu a adjudicar abans de l'estiu del 2003 totes les obres que encara queden pendents d'aquest Pla de xoc 2000-2002. Pla de xoc en què, nosaltres segons respostes parlamentàries que tenim, hi ha set centres acabats, deu estan en obres, sis encara hi falta adjudicar obres però ja està adjudicat el projecte, i a onze no se'ls ha adjudicat encara ni el projecte. Ens sembla que cal aprofitar aquest any 2003 per deixar enllestit aquest tema i poder passar a treballar en un altre dels àmbits de l'educació, que

són prou importants a Catalunya perquè, evidentment, haurem acabat amb els trenta-quatre centres del Pla de xoc, però en quedaran encara alguns dels que s'han anat construint del 2002 fins ara, com en el 2001 se'ns deia ja que n'hi havia onze, eh? Per tant, vol dir que hi ha encara tot un aspecte important a fer.

El tercer punt també va vinculat al tema del Pla de foment de llars d'infants, que saben que ha sigut una línia de treball en aquesta legislatura per part del nostre Grup, perquè dels 1.650 milions de pessetes que hi havien pressupostats solament se'n van gastar 276 milions en aquest Pla de construcció de llars d'infants, és a dir, només un 16,72%, i això ha dificultat que més ajuntaments, quan se'ls ha fet relliscar gairebé la responsabilitat cap als ajuntaments, poguessin apuntar-se en aquest Pla de foment, perquè únicament es cobreix el 19%. Nosaltres ens sembla que cal cobrir fins a un 50% en aquest procés de construcció, per tal que es doni compliment, també, a..., que aquesta és una responsabilitat de la Generalitat que no es pot donar ni fer relliscar deliberadament cap als ajuntaments. Si només es cobreix el 19% i només es gasta un 16,72, és ben cert que podem ajudar els ajuntaments amb aquella que havia sigut ja la nostra primera proposta: un 50%.

I el quart punt és un aspecte que ens comença a preocupar, i molt, i que recollim en totes les nostres visites als centres docents. Els centres docents, sobretot de secundària i algunes escoles bressol de les quaranta-dues que té la Generalitat de Catalunya, estan en un estat que convé posar en una fitxa tècnica com i de quina manera s'hauria de fer tot el manteniment d'aquell edifici o la rehabilitació d'aquell edifici per tal que no continuï en un procés de deteriorament que va en perjudici, després d'aquesta construcció i d'aquest edifici, algun d'ells, fins i tot, considerats històrics pels anys en què es varen construir. Això ens sembla que es pot encarregar a una auditoria aquest estiu, abans d'aquest estiu, per tal de poder en un termini de vuit, nou mesos conèixer exactament quina ha de ser la situació d'aquests centres i com i de quina manera es pot anar pensant a fer un manteniment adequat i no deixar això únicament i exclusivament en la responsabilitat dels directors, que no és la seva feina, que la coneixen poc i que a vegades, fins i tot, amb molt bona fe es poden fer aspectes arquitectònics que poden resultar un desastre.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. L'altre dia, quan es va substar aquesta interpellació, jo no hi era present i he tingut l'oportunitat de llegir-la durant aquesta setmana. Va ser una interpellació molt dura entre la diputada senyora Baig i la consellera del Govern, i la consellera li va repetir per dues vegades que totes aquestes construccions escolars que s'havien fet pràcticament

una cada setmana durant els vint-i-tres anys de Govern les havia fet el Govern nacionalista de Convergència i Unió, però se li va oblidar, senyora consellera, una cosa, i és que el Govern nacionalista de Convergència i Unió les ha fet amb els diners de tots els catalans. I, per tant, nosaltres, com a membres de l'oposició, hem de fer el control de què fan, què es fa i què passa amb aquests diners. I en els últims temps, precisament, han sortit notícies que aquests diners, doncs, no s'han invertit tots com s'havien d'invertir i que hi ha hagut desviacions en alguns casos preocupants.

Per tant, aquesta societat civil catalana, a què vostè també feia referència, té dret a saber per què en alguns dels municipis encara hi ha algunes escoles força deteriorades o en barracons, i també tenen dret a saber per què quan busquen una plaça pública d'escola bressol no se'n troben o les dificultats d'accés són moltes.

Crec que és obligació dels grups de l'oposició posar de manifest en el tema de les escoles bressol que hi ha una manca de voluntat política, per part del Govern, de tirar endavant aquest Pla d'escoles bressol i que no es gasten tots els diners que s'haurien de gastar, i només cal veure les liquidacions del pressupost.

És per això que el meu Grup ha presentat una esmena al primer punt de la Moció, per fer aquesta Moció més intensa. El primer punt, respecte a la reprovació de la consellera, dir-li, senyora Baig, que nosaltres no ens aplegarem a aquest joc que tenen vostès d'anar presentant reprovacions ple rere ple, perquè considerem que quan nosaltres hem de reprovar algú ho farem personalment des d'alguna moció presentada per nosaltres i no ens haurem de replegar al joc dels socialistes de reprovacions sense justificació. Perquè si alguna cosa està clara és que durant tots aquests anys en tema de construccions escolars sí que s'ha fet un esforç, és en els últims temps quan la problemàtica s'ha centrat en què passava amb les inversions que s'havien de fer, si s'havien fet totes i si s'havien gastat tots els diners que s'havien de gastar.

Respecte al segon punt de la Moció, nosaltres hem volgut també constatar que en aquests moments cal impulsar aquesta finalització d'aquest Pla de xoc. També vostè ha comentat que va haver-hi un compromís inicial que encara no s'ha portat a terme i que s'havia de dur a terme entre els anys 2000 i 2002, tot i que ara el Govern el que ens vol fer creure és que la finalització és cap al 2004. I nosaltres hem presentat una esmena en el sentit de dir que aquest Pla de xoc que s'havia de fer durant els anys 2000-2002, i que encara queden obres pendents d'adjudicar, s'adjudiquin abans que arribi el període electoral, perquè, si no, quedaran penjades i ens trobarem que, això, haurem d'esperar que algú es decideixi a fer-les. Per això nosaltres hem presentat una esmena en el sentit de dir que aquestes obres s'han d'adjudicar abans de la finalització de l'any 2003.

Tot això té també l'inconvenient que en aquests moments el cost de la plaça d'aquestes escoles bressol no s'adapta, no s'adequa als estàndards de preus actuals. És per això que l'esmena número 3 a la Moció insta el Govern a incrementar la dotació pressupostària per a la construcció de noves places d'escoles bressol, per el

seu cost al real. En aquest moments la variació entre el cost real de la plaça i el que el Govern ha decidit atorgar per cada una de les places de noves construccions mereix una variable de preu bastant important que fa que els ajuntaments, doncs, es vegin obligats a fer un esforç més important del que realment haurien de fer.

I, respecte a la quarta esmena, que és la que fa referència a la presentació d'un informe detallat de totes les construccions escolars, aquesta és una esmena que nosaltres hem presentat també referida a un informe que es va demanar l'altre dia. En aquests moments les previsions que es van fer en el mapa escolar de Catalunya, doncs, estan molt esbiaixades com a conseqüència d'aquestes migracions internes i externes, de què també parlava la consellera en el moment de la interpellació, i que nosaltres entenem que sí que són importants i que d'alguna manera han vingut a determinar la diferència que en alguns municipis s'hagi produït una forta demanda de places escolars que hagi obligat a canviar algunes propostes, algunes previsions que hi havia fetes en el mapa escolar de Catalunya i a intensificar-les en uns altres municipis. Per això nosaltres pensem que és important elaborar aquest informe, que és important per a tots els grups parlamentaris i també per als municipis com una eina de treball per saber exactament què és el que en aquests moments disposem, en quina situació està i què és el que necessitem de cara al futur.

Per tot això nosaltres votarem a favor els tres últims punts d'aquesta Moció, amb les transaccions efectuades, i anunciem el vot en contra respecte al primer punt.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Gené.

El Sr. Gené i Ripoll

Moltes gràcies, senyor president. Bé, el Grup Socialista ha presentat quatre punts en aquesta Moció, tres dels quals, tal com ha quedat prou explicat, han quedat transaccionats o acceptats amb petites modificacions, un informe en lloc d'una auditoria, en tot cas al quart punt, i la veritat és que, malgrat totes les explicacions i que aquest Pla de xoc, doncs, per exemple, en el punt segon totes les actuacions estan en marxa, però les darreres vuit encara estan en fase d'adjudicació del projecte i, per tant, fins que aquest no finalitzi difícilment es podrà portar l'obra.

En el tercer punt, doncs, també dir que s'està fent i que s'ha contemplat en totes les convocatòries públiques sobre la concessió d'aquest ajut. Precisament aquests dies s'estan duent a terme converses amb les entitats municipalistes per millorar aquesta aportació. I en el quart punt, també, el Departament d'Ensenyament que coneix perfectament l'estat dels seus centres, entre altres raons perquè és la seva feina i no necessita realitzar cap auditoria, però, en tot cas, farem aquest informe per deixar constància de com està tota aquesta situació, perquè vostès en siguin coneixedors.

El problema està que vostè, malgrat tot, senyora Baig, doncs, s'entesta a mantenir aquesta reprovació i la veritat és que no té cap sentit; no té cap sentit perquè si resulta que transaccionem, si resulta que acceptem, si resulta que donem l'informe corresponent a tot això i tenim informes que encara hi ha diners per invertir, perquè encara no han estat demanats perquè els ajuntaments no tenen els terrenys en condicions, perquè resulta, doncs, que no es pot iniciar el projecte perquè no hi ha el terreny, lògicament no té cap sentit mantenir aquesta reprovació. No té cap sentit, per què? Perquè, home, mantenir o voler fer una reprovació a un govern que ha sigut un exemple claríssim que ha fet múltiples construccions escolars que han estat construccions escolars modèliques, construccions escolars que, pràcticament, són de gran qualitat i són l'admiració de tots els nostres ciutadans, no com aquelles, per exemple, que estàvem acostumats a veure –vostè és del ram, com jo mateix i d'altres que som aquí–, construccions que eren totes iguals tant al pla com a la muntanya i tant a la costa com a l'interior, construccions modèliques en tots els aspectes tècnics i, sobretot, doncs, amb aquella qualitat que avui demana la nostra societat.

Miri, jo, que he tingut responsabilitats des de l'any 70 en el Departament d'Ensenyament, com a director, com a professor, com a director, també després com a alcalde i diputat, m'he limitat a buscar referències a la meua comarca i a les comarques de l'entorn. Escolti, és realment impressionant i és aclaparador les obres, les inversions, que s'han fet als nostres pobles, a les nostres ciutats i a les nostres viles. Realment, criticar aquesta acció de les construccions escolars, realment, no té cap sentit. Sí que té algun sentit, em penso jo, rectifico, si, lògicament, un això, doncs, ho esbiaixa i, lògicament, doncs, s'hi vol posar pedres al fetge. Em fa la impressió que aquesta és la seva intenció, la seva voluntat, es vol posar pedres al fetge. Aquest és un tema, doncs, que, al meu entendre, vostè té perdut. I, sap què passa? Que tots aquests temes és allò de Sant Tomàs, sap?, es poden tocar, es poden comprovar, i la realitat és molt difícil de poder ser obviada. Aquest tema de les construccions escolars a mi em fa l'efecte, senyora Baig, ben volguda senyora Baig, això està de moda darrerament, estimada, ben volguda, escolti, no dona més de si, ja, no dona més de si, sap què passa? Per què? Perquè, realment, l'evidència és notòria, és claríssima i és palpable. Jo entenc, i la veritat és que també li ho dic amb tota la cordialitat, que vostè, doncs, ha de furgar, ha de buscar temes per desprestigiar i per erosionar el Govern, però el Govern de Convergència i Unió en aquest cas té un gran actiu, té un gran llistat d'obres per presentar, i, lògicament, això només s'entén si estem en precampanya, més ben dit, si estem en campanya. Per tant, jo, la veritat, també amb tota cordialitat, jo crec que s'ha de plantejar seriosament de canviar i, sobretot, que s'hauria d'aplicar aquell vell lema, tan exitós i que els va donar tants vots, d'«El canvi»; canvi d'estratègia, perquè furgar en aquest tema de les construccions escolars i de les inversions en escoles i construccions escolars, la veritat és que això no té cap credibilitat avui, va per mal camí.

Per tant, nosaltres, com és de suposar, votarem a favor el segon punt en què hi ha un text transaccional; accep-

tem el tercer punt; al quart canviar «auditoria» per «informe», i, lògicament, votarem en contra del primer punt, perquè no hi estem absolutament d'acord.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres votarem favorablement aquesta Moció, tot i entendre, i, fins i tot, compartir, alguna de les coses que deia el senyor Gené amb relació a la reprovació. En tot cas, jo crec que està mal plantejada i mal escrita. No s'ha de reprovar el Govern per no invertir tots els recursos previstos, sinó per no haver invertit els suficients recursos en els pressupostos, no per no haver complert, perquè jo em temo que no sabem exactament què és el que ha invertit el Govern de la Generalitat, per aquella opacitat que hi ha a l'hora de la inversió, que ja vàrem explicar l'altre dia, i que vàrem aprovar una proposició no de llei en la Comissió anterior sobre si les fa GISA, si les fa el Departament, quan les fa, quan es paguen, hi havia aquesta..., que ens porta de totes maneres, com que..., però sí que hi ha aquesta reprovació al Pla de foment de llars d'infants, i això és veritat, i que nosaltres sempre ho hem dit, que era del tot insuficient. Nosaltres ens apuntarem aquesta reprovació, perquè, en el fons, del que estem parlant és d'una reprovació al Govern per la seva política educativa, no exclusivament per això, perquè jo crec que seria excessiu, fins i tot, però, en tot cas, tampoc, senyor Gené, féssim llançar les campanes al vol en tota aquesta situació, perquè de la mateixa manera que vostè va a tantes..., i que diu que s'han construït tantes escoles, encara n'hi podria donar una relació; encara fa poc, abans-d'ahir, vaig anar a l'IES del Baix Empordà, a Palafrugell, que tenen un mòdul de cuina, i millor no entrar-hi –millor no entrar-hi–, i som a la Costa Brava, lloc turístic per excel·lència, on hi hauria d'haver una formació important, millor no entrar-hi, i fa molts anys que està construït, i s'han de traslladar a Vall-llobrega, a un centre, perquè els ho facin, i, a més a més, el professor els ha de transportar, amb el perill que comporta, perquè ningú hi posa transport. Per tant, el professor s'ha d'emportar els alumnes a fer pràctiques de cuina. I n'hi podria donar uns quants, els meus companys n'hi podrien donar uns quants, o sigui, que tampoc, eh?, tampoc. En tot cas, a mi em fa la sensació, jo ho entenc així, i d'aquí ve el nostre vot, que estem parlant d'una reprovació per la política educativa que porta el Govern de la Generalitat, que, per nosaltres, és del tot insuficient.

I m'he apuntat aquí uns ítems, més que res, per explicar o argumentar el procés, no? Nosaltres creiem que la gestió de l'ensenyament públic, la gestió –la gestió–, no l'ensenyament públic, d'aquest país és deficient i no està a l'altura de les necessitats que necessita un país com Catalunya. La inversió en relació amb el producte interior brut dedicat a ensenyament és dels més baixos de la Unió Europea, i deixem-nos de ràtios que ahir expli-

cava no sé qui, algú del Govern, em sembla... Ah!, sí, el president Pujol, sí, doncs anava explicant que les ràtios... Molt bé, quin és el tant per cent d'inversió que hi ha en relació amb el PIB que es dedica a ensenyament? Aquestes són dades importants que s'han de tenir en compte, i les comparàvem amb la diputada Marina Geli i ho dèiem també ahir quan ho comentava el senyor Pujol, no?

Falten recursos humans per fer front a la diversitat; molts centres educatius, a més a més, tenen barracons i amb instal·lacions deficientes que he dit abans; no s'aborda amb rigor ni amb recursos, ni amb una ment oberta i progressista, la realitat de les incorporacions de gent, nens i nenes de l'estranger, tant en període de matriculació, sobretot..., també amb incorporació tardana; hi ha un suport explícit i clar a la xarxa privada concertada i una privatització galopant de l'etapa de zero a tres anys; encara ahir, el conseller Homs, abans-d'ahir, deia en una reunió amb empresaris..., demanant ajuda a les empreses privades perquè invertissin en ensenyament i sanitat, genial!, perquè invertissin en això que està fent aquest model que està portant a terme el Departament d'Ensenyament; ni tampoc han desenvolupat una veritable inversió a crear una xarxa universal i pública d'escoles bressol. Això és suficient, per nosaltres, per entendre que la política educativa d'aquest país no és l'adequada, no és la que necessita Catalunya, i per la qual cosa nosaltres donem suport a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per la diputada senyora Assumpta Baig, posa damunt la taula dos temes que en aquest Ple, en aquest Parlament, han estat reiterats.

Per un cantó, el tema de les infraestructures, de les construccions escolars. Aquest és un tema que, ja ho dic, n'hem parlat molt. A nosaltres no ens costa gens, i ho hem fet diverses vegades, reconèixer que s'ha fet un gran esforç en matèria de construccions escolars, s'ha fet, i això ho sabem tots, perquè aquí en el començament de l'aplicació de la LOGSE es va optar per una via que comportava necessàriament un gran nombre de construccions escolars. També hem criticat, doncs, que aquest gran esforç, de vegades, no hagi seguit l'evolució demogràfica i que en alguns llocs s'hagi arribat tard. També hem criticat que, malgrat aquest esforç, doncs, hi ha hagut en alguns centres massa temps –massa temps– de solució de barracots o edificis provisionals. Però el que darrerament hem criticat més han estat les dificultats de conèixer la realitat, les dificultats de conèixer des del Parlament la realitat, en el sentit que no disposàvem de tota la informació possible, perquè, a través ja sigui de GISA o dels acords de govern, la informació era molt dispar, i en això hem coincidit amb

els altres grups, i el nostre mateix Grup va presentar a la darrera Comissió de Política Cultural una proposició no de llei en què demanava un informe exhaustiu sobre tot el que s'ha construït, tot el que s'ha invertit, com està l'estat de les inversions, el que queda per construir, que va ser aprovat per unanimitat, i que si avui s'aproven alguns dels punts finals de la Moció presentada pel Grup Socialista, doncs, acabarà de completar aquest informe i acabarem de tenir, quan en disposem, doncs, tota la informació que desitgem.

L'altre cantó és el tema de l'educació infantil. Aquí també hem coincidit amb d'altres grups que la solució adoptada no ens acabava de complaure, la solució adoptada, una solució que ha fet que s'hagi donat el cas que no tots els diners que el Govern havia previst d'invertir en el Pla de foment de llars d'infants s'hagin pogut posar a la pràctica, entre altres raons, perquè, doncs, hi ha hagut ajuntaments que no han volgut o no han pogut participar en aquest Pla, doncs, per la manca mateixa de pressupost municipal o perquè han considerat que no eren les seves competències, perquè aquí estem parlant d'uns temes, com l'educació infantil, en què encara no s'ha fet un traspàs legislatiu de competències suficient al món municipal com perquè ho hagin d'assumir i perquè, a més a més, doncs, en no haver-hi aquestes competències, tampoc n'hi ha necessitat pressupostària de tots els ajuntaments.

És en aquest sentit que nosaltres votarem a favor de tots els punts d'aquesta Moció, excepte del primer, que és la reprovació. Per dos motius. Primer motiu, en coincidència plena amb els arguments que deia el senyor Boada, segons els quals creia que aquesta reprovació estava mal plantejada. Coincidim completament amb el senyor Boada en els arguments..., que considerem que aquesta reprovació està mal plantejada, i, per tant, en aquest sentit, nosaltres no hi votarem a favor. I en un segon motiu, que va més enllà de la Moció, que és que, doncs, aquest afany reprovatori del Grup Socialista, que és lloable, perquè tots els grups tenen necessitats de tenir afanys, i els que tenen són lloables, doncs, és un afany que nosaltres no compartim en la seva extensió, o, si volen, per dir-ho ho dic a la inversa: al passat Ple nosaltres vam plantejar una reprovació, perquè creïem que en aquell moment aquella que plantejàvem, no a aquesta Conselleria, era necessària; el Grup Socialista va sortir a explicar-nos que considerava que en aquell moment aquella que plantejàvem no era necessària. Doncs en el mateix sentit, doncs, nosaltres creiem que en aquest moment aquesta que plantegen ara i aquí per aquests temes no és necessària. Per tant, diguem-ne, ens abstenem en el primer punt, pel que fa a la reprovació, i votarem a favor dels altres punts, tal com són plantejats o si s'accepten algunes de les esmenes que els altres grups han plantejat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres mantenim el punt número 1 per un tema de responsabilitat des de l'oposició i per donar resposta a les demandes que nosaltres observem, en parlem, en dialoguem, amb la gent que visitem respecte no a les construccions escolars ni a l'estat, o si són dignes o no dignes les noves construccions escolars. No sóc una persona que em poso pedres al fetge ni tinc obsessions, sinó ben al contrari, intento dialogar, consensuar i poder tirar endavant els temes del país, però ens sembla, i aquest és un aspecte que costa entendre, que hi ha opacitat pressupostària, que s'hi destinen uns diners, que estem aquí treballant i parlant d'uns crèdits que han d'anar per fer noves construccions escolars i que, després, a l'hora de la veritat, aquests diners serveixen per a altres finalitats, eh?, serveixen, potser, per traspasar, per fer campanyes publicitàries a favor del senyor Artur Mas. Ens sembla que aquest és el tema que nosaltres reprovem, que no hi hagi tots els recursos previstos, perquè són necessaris a obres en centres docents i al Pla de foment, sobretot de llars d'infants, que, com molt bé ha dit la representant del Partit Popular, hi ha manca de voluntat i és explícit per part d'aquest Govern de no tirar-ho endavant.

Nosaltres, per tant, per responsabilitat, mantenim aquesta reprovació, i la fem al Govern de la Generalitat, perquè ens sembla que estem parlant d'un mandat pressupostari més ampli que el que correspon únicament i exclusivament a la consellera.

En el punt número 2 hem arribat a una transacció amb el Grup de Convergència i Unió i el Grup del Partit Popular en què demanem que sí que tot aquest aspecte s'acabi l'any 2003. Per tant, portaria un any de retard, però el deixàrem acabat. (*Veus de fons.*) Sí, sí, ara mateix.

El president

Molt bé.

La Sra. Baig i Torras

En el punt número 3 agraïm que en aquest moment ja es vegi com un fet evident que s'ha d'anar a ampliar aquest aspecte d'ajuda als ajuntaments per a la seva construcció, aspecte que si s'hagués aprovat el juny del 2000 i no ara al 2003 hauríem ajudat bastant més els ajuntaments, però benvingut sigui en aquest moment.

I en el punt número 4 les esmenes no les podíem acceptar en tant que no conduïen en el mateix punt a què nosaltres fèiem referència, que és l'estat dels edificis. Les esmenes que presenten el Grup Popular i el Grup de Convergència i Unió corresponen a una votació que es va fer en l'última Comissió de Política Cultural, presentada per Esquerra Republicana. Ens sembla que és important que se'ns lliuri tota aquesta documentació, però nosaltres demanem també, i no em fa res canviar tècnicament la paraula «auditoria» per «informe», que sabéssim en quin estat estan els centres que depenen directament de la Conselleria per poder fer el seu manteniment, la seva rehabilitació, i ajudar en aquesta tasca els que en aquest moment ho estan fent.

El president

Senyora diputada...

Ha estat aprovada per 130 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Li dono la transacció.

El president

Molt bé. A veure, si ho he entès bé, només hi ha l'esmena transaccional del punt número 2.

La Sra. Baig i Torras

Sí, i votació separada del punt número 1.

El president

Sí. I després canvia en el punt 4 la paraula «auditoria» per «informe». És així?

La Sra. Baig i Torras

Sí.

El president

I no hi ha cap més esmena assumida.

La Sra. Baig i Torras

I la transacció del 2 i ja està.

El president

Molt bé, moltes gràcies.

Anem a trucar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, per fixar el text de la Moció, és el text més la transaccional que ha sigut lliurada aquí, a la Presidència, que fa referència al punt número 2; i al punt número 4 es canvia la paraula «una auditoria» per «un informe». És així?

(Veus de fons.)

Sí, ara vénen les votacions.

Hi ha petició per part del Grup Popular i d'Esquerra Republicana de votar separatament el punt número 1, i els altres conjuntament. Hi ha alguna petició de votació separada més?

(Pausa.)

No. Molt bé.

Per tant, ara votarem el punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 67 en contra i 12 abstencions.

A continuació, la resta del text de la Moció, amb l'esmena incorporada.

Comença la votació.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a barris que requereixen atenció especial (tram. 302-00316/06)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a barris que requereixen atenció especial.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, facin el favor de, si han de sortir, fer-ho ja amb celeritat perquè anem a començar la substanciació d'aquesta Moció i es prega silenci, si us plau.

Té la paraula, senyor Nello, si us plau.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el darrer Ple el nostre Grup va presentar una interpellació sobre aquells barris de Catalunya que requereixen atenció especial. Es tracta, com els senyors i senyores diputats saben, d'aquelles àrees urbanes que tenen mancances de caràcter urbanístic, d'accessibilitat i de serveis; mancances sovint imputables a la forma com aquests barris foren concebuts o com s'han desenvolupat i que, malgrat la millora que s'ha produït en molts casos d'ençà del retorn de la democràcia, es troben encara en condicions molt inferiors als de la resta de la trama urbana. Estem parlant, com vostès saben, de nuclis antics, de polígons d'habitatges dels anys seixanta, setanta, d'àrees de creixement poc ordenat.

Degut a aquest fet, aquests barris tenen preus immobiliaris força inferiors als de la resta del territori, fins al punt que en un context d'ascens generalitzat dels preus immobiliaris –ascens que les nostres administracions s'han mostrat absolutament incapaces de temperar–, en aquestes àrees, dic, es concentra, com és lògic, la part menys solvent de la demanda.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau... Perdó, senyor Nello. Si us plau, senyores i senyors diputats...

El Sr. Nello i Colom

Com a resultes d'això, es localitzen en aquestes àrees aquells sectors de població amb més necessitats d'atenció social. I això es veu amb preocupació per la població que ja hi viu, que en ocasions vol marxar-ne; en voler marxar-ne ho fa de pressa; en fer-ho de pressa ven a preus més baixos; això atrau encara més població amb baix nivell adquisitiu, i així es va aprofundint l'espiral, diguem-ne, de la degradació urbana.

És aquesta una situació que afecta el patrimoni, la qualitat de vida i la convivència a molts barris de Catalunya, pràcticament a tots aquells que, segons les dades del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, requereixen operacions de rehabilitació integral. Inclouen, per tenir una idea de la magnitud, només a la regió metropolitana de Barcelona, 180.000 habitatges i són llar per a unes 400.000 persones. No estem parlant, per tant, d'un tema menor.

El nostre Grup ha portat a aquesta cambra diverses iniciatives que han estat una i altra vegada rebutjades pel Govern, que ha mostrat en aquest tema –com en tants altres– una insensibilitat paorosa. Tanmateix, després de molts estira i aflixa, es va aconseguir que en la darrera Llei d'urbanisme –hi va participar el senyor Fabregat, el senyor Oliveres, en aquest acord– s'inclougués, es preveïessin algunes accions. I així, en la disposició vuitena, la disposició final vuitena, apartat 2, s'instava el Govern a: un, impulsar dins l'any 2002 els estudis pertinents per a la identificació dels barris i àrees urbanes amb necessitats d'atenció especial; dos, definir les mesures que calgui aplicar-hi o desenvolupar-hi, a definir les mesures dins de l'any 2002 que calgui aplicar-hi o desenvolupar-hi; tres, i a fer-ho de manera concertada amb els ajuntaments. Ho ha fet el Govern? No ho ha fet. I és per això que presentem la Moció següent.

La Moció té quatre punts. En el primer es constata la necessitat d'establir un programa específic de rehabilitació integral per a aquests barris, dotat d'un fons presupostari també específic.

Dos, es reprova el Govern per aquest incompliment. Abans algun senyor o una senyora diputada deia: «Vostès presenten reprovacions genèriques.» No, no, reprovem en aquest cas, com en tants d'altres, el Govern per haver incomplert la Llei, per haver incomplert una disposició de la Llei d'urbanisme de Catalunya.

Tres, s'insta el Govern a fer allò que aquesta disposició estableix. És a dir, a presentar al Parlament, de manera immediata, els estudis.

I quatre, les mesures que d'aquests estudis s'han de derivar.

Constatació de la necessitat del programa, crítica al Govern per no haver complert la Llei, per haver mancat a allò essencial que tot Govern ha de fer: complir, fer complir la llei. Tres, instar el Govern a esmenar aquesta mancança, tot presentant de manera immediata els estudis que havia d'haver realitzat i d'indicar a aquesta cambra quines són les mesures que ha d'emprendre en aquests barris i àrees urbanes que estan plens, sí, de problemes però també d'esperances que l'Administració no s'oblidarà de la seva situació. Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nello. Ara, en nom dels grups que han presentat esmenes, per part del Grup Popular té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Nello, des del Grup Parlamentari Popular ens reafirmem en el que hem continuat dient sobre la rehabilitació integral de barris i àrees urbanes. Però en tot cas deixi'm que li faci una reflexió perquè, ple darrere ple, vostès han format un tàndem amb el senyor Labandera i, ple darrere ple, vostès es porten una reprovació al conseller de Política Territorial pel que fa referència a tot el que envolta els temes de l'habitatge i els temes de «vivenda».

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I jo li torno a insistir en el que hem dit en més d'una ocasió, i vostè també hi ha participat d'aquest discurs que no és solament, no és solament i exclusivament el Govern de la Generalitat qui ha d'afrontar tota la problemàtica que, evidentment, envolta la «vivenda», envolta l'habitatge i envolta a la vegada la rehabilitació d'aquests barris degradats, d'aquests barris situats, en la major part de casos, en el nucli antic de moltes ciutats i pobles de Catalunya.

Amb la qual cosa nosaltres hem intentat, un altre cop, presentant-li una esmena –i ja ens dirà vostè si ens l'accepta o no–, crec que tampoc desvirtua el que vostès estan cercant –evidentment, sí, la reprovació–, però, la constatació en aquesta esmena que s'estableixin programes específics per a la rehabilitació d'aquests barris. Però en tot cas li vull recordar que dins del Pla català de l'habitatge, i també amb una aportació de l'Estat, dins d'aquest Pla català de l'habitatge hi ha més de 500 milions de pessetes, destinats al que és la rehabilitació d'aquests barris.

Vostè em podrà dir: «Aquest és un camí insuficient.» Doncs, sí, és un tema insuficient, de ben segur, però també la Generalitat de Catalunya, també els mateixos ajuntaments, els municipis han de fer l'esforç, evidentment, perquè això pugui ser una realitat.

I a la vegada, també diem, i li ho tornem a recordar al Govern, i vostè ens ha fet referència a acords de diferents grups parlamentaris..., escolti'm, nosaltres a la Llei d'urbanisme vam intentar –vam intentar– cercar i donar solucions al que és el problema de l'urbanisme a Catalunya, independentment de si es va sumar o ens vam sumar amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana o amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió o en alguns articles, en alguns casos, amb vostès o amb Iniciativa per Catalunya. És a dir, vam intentar estar i vam intentar fer el que crèiem que era millor per a l'urbanisme a Catalunya, amb una llei complexa i amb una llei que, de ben segur, tots hi vam deixar, però que intentàvem –almenys nosaltres– treure-la amb el màxim de consens possible, i en molts aspectes va ser un ampli consens.

Però en tot cas, senyor diputat, nosaltres, pel que fa referència a la disposició vuitena, que vostè ha agafat fil per randa i ha dit: «31 de desembre de l'any 2002, això no s'ha fet –no s'ha fet.» S'ha fet alguna cosa? Home, nosaltres tenim constància que s'està treballant en estudis, que s'està treballant en diferents programes, és a dir, s'està treballant en la línia del que marca la mateixa disposició addicional vuitena, en l'apartat se-

gon, que hi hem fet referència i que vostè també hi ha fet referència, pel que fa referència a aquests estudis i mesures per als barris que estem comentant en aquest moment.

Però, senyor Nello, ha d'entendre vostè, i nosaltres, això, ho hem criticat, que en aquest moment que encara no tenim el Reglament de la Llei d'urbanisme –que encara no tenim el Reglament de la Llei d'urbanisme, i nosaltres també ho hem criticat–, és a dir, vostè ens està avançant alguns aspectes tan importants com són els que surten d'aquesta disposició addicional vuitena. Per això nosaltres en la nostra esmena el que diem i el que demanem al Govern i en el que instem el Govern és a complir el que estableix aquesta disposició addicional vuitena, i evidentment, dins del termini més breu possible, però també amb les eines que ja hi ha en aquest moment i amb els estudis que s'han de concloure que es pugui fer front a tota aquesta problemàtica que vostès ens presenten. No creiem que aquest sigui un tema, senyor Nello –vostès molt legítimament l'han presentat–, però no creiem que aquest sigui un tema per a la reprovació del Govern, perquè creiem que aquí no solament hi participa el Govern de la Generalitat, no solament i exclusivament és un tema del Govern de la Generalitat, sinó que és un tema –hi insisteixo– d'altres administracions, també del món local i, a la vegada, també hem de dir i hem de recordar que, per exemple –i li he ficat un exemple, en podríem ficar més–, dins del Pla català de l'habitatge amb aportacions també de l'Estat espanyol hi ha aportacions econòmiques –hi insisteixo– insuficients, de ben segur, però a la vegada també aportacions econòmiques que s'han de complementar, evidentment, també dels mateixos municipis.

Per tant, senyor president, si s'acceptés l'esmena de Grup Parlamentari Popular, nosaltres donaríem suport, evidentment, a la mateixa Moció i, en cas contrari, hi votaríem en contra.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que es presenta conté quatre punts que, bàsicament, però, els primers fan referència al fet que s'estableixi un programa específic per a aquests barris i àrees amb especials dificultats. Un segon punt que demana la reprovació del Govern, com s'ha dit abans, com s'ha fet en altres plens, de forma sistemàtica sempre pel mateix... I, després, demana que es presenti un estudi que preveu la disposició final vuitena, apartat 2, de la Llei d'urbanisme.

Vejam, senyor Nello, evidentment, no estic d'acord amb l'acusació que vostè fa de manca de sensibilitat ni del nostre Grup ni del Govern. I, a més, proves..., ja li ho vaig explicar i posar exemples concrets en l'últim Ple, en les altres reprovacions que vostè presentava, que això és rotundament fals. Vull dir, les actuacions, i, fins i tot, de forma concertada amb governs municipals de

vostès, són innombrables, moltíssimes, no els avorriré per citar-les. Per tant, manca d'insensibilitat, res.

Coneixement de la situació, més que ningú. Nosaltres, i li ho haig de dir, més que ningú, per això també el Pla català de l'habitatge, amb un programa específic per a remodelació de barris. Un pla català de l'habitatge que preveu de l'ordre de 550 milions d'euros, precisament, per actuar, des d'aquest punt de vista, amb la renovació de barris que tenen especials problemàtiques. Barris, a més, en els quals es ve actuant, des de fa temps, com li dic, amb un coneixement profund de la situació, tant des del Departament de Benestar Social com del Departament de Política Territorial, en barris com Sant Cosme, Via Trajana, «vivendes» del Governador, el Polvorí, la Mina, en barris en els quals vostès, i els governs municipals de vostès, s'han inhibit absolutament durant molts anys de qualsevol actuació. I, a més, que ho digui jo pot tenir un valor relatiu, per a vostès; però és que ho diu el síndic de Greuges, i ho ha anat venint dient el síndic de Greuges en repetides ocasions i en diferents informes.

Va haver de ser el síndic de Greuges quan els reprovava, d'alguna manera, a vostès per la manca d'actuació a Can Tunis, per exemple. I els recorde, del Síndic de Greuges, l'Informe de fa dos anys, i, per cert, mirin el d'aquest any, en què sí que ja reconeix que s'ha actuat –s'ha actuat–; però ha hagut de ser el síndic de Greuges que els reprovés, a vostès, perquè vostès actuïn allà on tenien competències i no ho feien, i realment feia falta.

Per tant, vostès o tenen un desconeixement profund de la situació o fan un doble llenguatge realment preocupant –realment preocupant. Perquè, és clar, s'omplen la boca de parlar de lloguer i resulta que, dels barris de titularitat pública que són de lloguer, vostès ara estan demanant, com en el barri del Bon Pastor, que passin a lloguer... Perdó, al revés. Per tant, un doble llenguatge que jo crec que només s'explica des d'un punt de vista d'estratègia política i d'erosió, però no de credibilitat.

Clar, per tant, jo crec que vostès el que fan aquí és inhibir-se de les seves competències allà on governen i atribuir una sèrie de responsabilitats, com si no s'hagués fet res, quan s'ha fet, s'està fent i es continuarà fent. Ja ho dic: el Pla català de l'habitatge ho preveu d'una forma molt clara.

L'Informe del Síndic de Greuges d'aquest any, els convido que el mirin, també, que fa una diagnosi de la problemàtica de l'habitatge important i que nosaltres compartim. Però que és un informe, per exemple, que diu que l'Ajuntament de Barcelona no accepta les recomanacions del síndic, en temes d'habitatge, o que l'Ajuntament d'Hospitalet no ha resolt determinats problemes i ha hagut de ser des de la Generalitat que s'hagin portat determinades solucions.

I, acabo, la Llei d'urbanisme. La Llei d'urbanisme, senyor Nello, i, permeti'm que interpreti aquesta disposició addicional segona amb una mica més de legitimitat que vostè, perquè, almenys, nosaltres i altres grups la vam votar, cosa que vostès, tot i haver-la pactat prèviament, no la van votar. Per tant, no deixa de tenir...,

bé, és molt legítim, però, que vostès ara utilitzin una disposició addicional segona que no van votar per exigir segons què..., però, en tot cas, legítimament deixi que la interpreti en el sentit dels que la vam votar i que la vam preparar, i que parla d'impulsar durant l'any 2002, però impulsar no vol dir acabar durant el 2002, perquè les coses no es poden fer de pressa i corrents. Vol dir impulsar durant l'any 2002, cosa que ja s'ha fet, s'ha iniciat. I vostè mateix ha fet referència a dades del mateix Departament de Política Territorial referent a aquests barris, la qual cosa demostra que s'hi està actuant i s'hi està treballant.

En definitiva, per tot el que he dit, votarem en contra de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant. Més que res perquè aquesta problemàtica ha estat molt debatuda en aquest Ple, en aquest Parlament. I reafirmar-nos en el nostre posicionament i la constatació que el Govern de la Generalitat, evidentment, ha estat incapaç de fer una veritable política d'habitatge, sobretot destinada a persones amb rendes baixes, destinada al lloguer, destinada a la rehabilitació. Això no ho diem nosaltres, sinó que ho diuen moltes altres instàncies i, sobretot, ho cospa la ciutadania d'aquest país que té moltes dificultats, sobretot la gent jove, per poder emancipar-se, sobretot amb relació a la impossibilitat de poder comprar un habitatge.

Ho hem dit, ho hem expressat, hem presentat alternatives, i, llavors, no ens queda res més que dir que donarem suport a aquesta Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com s'ha expressat en algunes intervencions anteriors, evidentment, compartint la importància de la problemàtica de determinats barris i determinades zones urbanes del país, pel que fa a les necessitats de la seva rehabilitació, em sembla que aquesta problemàtica s'està debatent en aquest Ple del Parlament ja des de fa uns quants mesos, sessió rere sessió. I crec que aquesta Moció tampoc fa cap tipus de..., diguem-ne, d'aportació especial en el debat. Tot i així, evidentment, compartim els termes de la Moció, excepte..., compar-

tim els termes dels punts de la Moció que són gairebé idèntics, tret d'un aspecte, que és el que fa referència a la reprovació, que nosaltres no hi votarem a favor.

No perquè no creiem que hi ha hagut incompliments, perquè evidentment que hi han hagut incompliments, no només en aquest aspecte, sinó en d'altres, que es desprenen de la mateixa Llei d'urbanisme, hi han hagut determinats incompliments; però ens sembla que tot i que són lamentables, aquests incompliments, no són suficients per una reprovació del Departament de Política Territorial.

Sí que al que fa referència a la Moció, la disposició vuitena, apartat segon, de la Llei d'urbanisme, pel nostre punt de vista, per la interpretació que nosaltres fem d'aquesta disposició, hi ha un incompliment.

També hi han altres incompliments, com he dit abans, que es desprenen de la Llei d'urbanisme; per exemple, tot i que ha d'entrar ara, la Llei d'habitatge, la Llei d'habitatge s'havia d'entrar abans del 2002.

Un altre incompliment, que ja en comissió vam tractar, la setmana passada era..., a partir d'un acord a què es va arribar a una moció, el famós cànon ambiental de l'1% en sòl no urbanitzable. Això no s'ha complert, l'estudi que s'havia de presentar, perquè encara l'estem esperant, s'havia de presentar abans de l'any 2002. I, en aquests moments, el Reglament encara no és una realitat, tot i que, evidentment, el departament té els seus esborranys, en els quals hem pogut participar, també. Però, evidentment, també estem en un retard pel que fa referència al Reglament. I no només amb el Reglament, sinó, evidentment, coses que es desprenen del Reglament com, per exemple, un tema important pel que fa al món local, com és la composició de les comissions territorials d'urbanisme, que també han d'haver-hi determinats canvis impulsats per la mateixa Llei d'urbanisme de Catalunya.

Per tant, hi han aquests incompliments, i nosaltres votarem favorablement a aquesta Moció, excepte pel que fa referència a la reprovació, perquè creiem que no són suficients, aquests incompliments, tot i que, evidentment, són lamentables, per arribar a aquest punt de la reprovació.

Sí que constatem, amb aquests incompliments, una dinàmica que nosaltres creiem negativa, per part del Departament de Política Territorial en els darrers mesos. Tenim la impressió que, des de fa un temps, és un departament que es dedica potser més a l'agitació i a la propaganda que no pas a complir els compromisos que va prendre en el seu moment en determinades disposicions legals.

Per tant, tenim aquesta impressió, que es dedica més, potser, a vegades, a vendre fum que no pas a fer concrecions a partir de la realitat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Prego al senyor diputat que ens posi-
oni sobre les esmenes.

El Sr. NeHo i Colom

També des de l'escó estant, senyor president. Nosaltres reprovem el Govern, senyor Fabregat, perquè el Govern s'ho mereix. La Llei diu: «Facin-se estudis, estableixin-se mesures i concertin-se amb administracions.» S'ha fet? No, no s'ha fet. La Llei diu una cosa i el Govern en fa una altra. I la Llei, senyor Puigdomènech... (*veus de fons*), la Llei, senyor Puigdomènech, s'ha de complir, tant si es va votar com si no es va votar. Nosaltres reclamem el compliment de la Llei. Nosaltres volíem més del que diu la Llei: no ho vàrem aconseguir; allò que es va aconseguir, però, s'està incomplint.

N'hi ha prou, amb això, per reprovar? És suficient, aquest incompliment, per reprovar el Govern? Pregunti-ho als habitants d'aquest, d'aquell i d'aquell altre barri que veuen com el seu patrimoni es degrada, com els preus dels seus pisos baixen i com hi han problemes de convivència. Pregunti-ho a ells, si els preocupa o no els preocupa aquesta situació.

És aquesta una..., i per això no estem d'acord a desvincular la qüestió de la reprovació de la qüestió del compliment de la Llei. S'ha de complir la Llei i s'ha de reprovar el Govern per incomplir-la.

És això responsabilitat exclusiva del Govern de la Generalitat, senyor Puigdomènech? No, no és responsabilitat exclusiva del Govern de la Generalitat. Però, qui ha de donar comptes en aquesta cambra d'allò que fa és el Govern de la Generalitat. Vostè segueix entestat a fer de regidor de l'oposició de l'Ajuntament de Barcelona o de l'Ajuntament d'Hospitalet. Ara hi han eleccions municipals: presentin-s'hi i vagin allà i debatin allà aquestes qüestions. Aquí vostès han de donar comptes d'allò que fa i que no fa el seu Govern.

És per això, senyor president, senyores i senyors diputats, que nosaltres no admetrem aquestes esmenes i posarem a la votació la Moció tal com està presentada. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Anem a cridar a votació.

(*Pausa llarga.*)

Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en disposició de votar. El text és el mateix presentat, sense cap esmena, i hi ha votació separada, ho demana Esquerra Republicana, el punt número 2 separat de tots els altres.

Començarem votant el punt número dos.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.

I, a continuació, la resta del text de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 302-00317/06)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre política penitenciària. El presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

(*Remor de veus.*)

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, anem a començar la substanciació d'aquesta Moció. Té la paraula el senyor Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, senyores i senyors diputats, com vostès poden veure, pel text d'aquesta Moció, fonamentalment hi ha dues parts. La primera, que és una reprovació al Govern, no directament en la persona de la consellera, perquè és obvi que fa pocs mesos que torna a estar al capdavant del Departament de Justícia, però sí al Govern, per les dilacions que hi ha hagut i l'incompliment reiterat respecte del Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris.

Nosaltres hem insistit d'una manera reiterada que és veritat que, pel que fa a la substitució del Centre Penitenciari d'Homes de Barcelona, que, òbviament, és el centre, en aquest moment, més important que s'havia de substituir, el seu emplaçament, és veritat que hi ha hagut un procés de negociació amb l'Ajuntament de la ciutat que ha fet que, lògicament, es retardés tot el procés de substitució. (*Remor de veus.*) Però també és veritat, i ho hem dit reiteradament, que això era possible fer-ho, era possible haver-ho fet amb anterioritat, perquè, mentre es feia aquesta negociació amb l'Ajuntament de la ciutat, ja hauria estat possible...

El vicepresident primer

Perdoni, senyor Masllorens, perdoni... És que –jo crec que vostè encara ho deu notar més–, hi ha una remor de veus que dificulta... Si us plau, es prega silenci. (*Pausa.*) Gràcies, senyor Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Deia que, d'alguna manera, la nostra opinió –i així ho hem expressat reiteradament– és que, mentre es negociava amb l'Ajuntament de Barcelona què havia de passar amb els centres penitenciaris –els tres– de la ciutat, ja es podia haver iniciat aquest procés.

Anuncio, senyor president, que retiro, de tota manera, el punt 2, que és una segona reprovació, en part perquè constata l'incompliment no solament de la substitució dels centres, sinó també d'una moció que va aprovar aquest Parlament el 30 de maig de l'any 2002 i que posava com a data límit per als canvis d'emplaçament de les presons el 30 de novembre de 2002, de l'any passat, i això és obvi que no s'ha fet.

I li anuncio –i a més a més li ho passaré per escrit– que amb els diversos grups que han presentat esmenes, que són tots els altres quatre grups, hem arribat a una transacció pel que fa al contingut de l'antic punt 3, que, com que dic que he retirat el 2, en aquest moment passarà a ser el punt número 2. I en aquest sentit agraeixo als grups l'esforç que han fet, inclòs el Grup del Govern, per incloure alguns elements i per acceptar-ne d'altres que l'obliguen a decidir de manera immediata l'emplaçament dels nous centres, o bé a consensuar amb els ajuntaments afectats pels nous centres penitenciaris les característiques arquitectòniques externes, i també les ubicacions concretes en què aquests centres s'han de fer. Creiem que aquesta és la manera com s'ha de fer aquest procés, no només negociant amb els propietaris dels possibles solars, sinó també directament amb els ajuntaments, perquè són part molt directament afectada i creiem que tenen molt a dir-hi. En aquest moment, a més a més, hi ha dos municipis que estan també molt directament afectats per l'ampliació de centres penitenciaris, perquè es pretén fer-ho en llocs on ja hi ha uns centres molt grans, i entenem que això és insolitari, és injust amb aquests dos municipis en concret.

Per tant, senyor president, li lliuro aquesta transacció; mantenim el punt 1, que és la reprovació al Govern per l'incompliment del Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris; el punt 2, el retirem, i el punt 3 és aquesta transacció que acabo de passar-li.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Masllorens. En nom dels grups que han presentat esmenes, per part d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Masllorens, ho acaba d'adobar, però, en primer lloc, batia un rècord: dues reprovacions en una sola moció. Jo crec que estem devaluant el concepte «reprovació».

En l'Estatut d'autonomia de Catalunya hi ha una frase que diu que el Govern és solidari de forma col·lectiva, però també individual. I li diré –vostè no té per què saber-ho, perquè no hi era i perquè no té la meua edat– que en discutir la Llei del Parlament, del president i del Consell Executiu per primera vegada, jo em vaig quedar sol proposant que hi hagués responsabilitat individual dels consellers, com n'hi ha al País Basc, per exemple, que té la mateixa frase a l'Estatut i del qual es pot deduir aquesta o una altra solució; que hauria estat la forma més planera d'exigir responsabilitats a un departament, les responsabilitats màximes. Com que això no va passar, entre tots vam inventar –de forma correcta– el terme «reprovació», com un succedani. Però, evidentment, si és un succedani d'exigir censura individual, és de quelcom fort.

Tots n'hem abusat; tots n'hem abusat, del terme «reprovació». Evidentment, tots menys Convergència i Unió, per suposat. (*Veus de fons.*) I el PP, és clar –m'ho recorda el senyor Sirera, i té raó–, però és lògic que si són aliats d'un govern, doncs, no n'abusin.

De totes formes, en aquests moments, no cal ser Epaminondes per descobrir que el Grup Socialista s'ha proposat que cada text que presenti com a moció inclourà una reprovació. A mi em sembla que no l'encerten. Sé que és una política legítima, però em sembla que no l'encerten, perquè, ho torno a dir, encara devaluem més el concepte si ho fem de forma sistemàtica, i més si ho fa qui té més responsabilitat legítima de proposar construcció de país. Perquè, en definitiva, amb l'alternança, són qui té més possibilitats d'aconseguir-ho.

I per això li deia «carinyosament»: «Ara ja ho ha adobat», que en aquest cas fins i tot anàvem a duplicar el nombre de reprovacions, no?

M'interessa molt més parlar del tema: presons; presons i l'*overbooking* –dit de forma eufemística– que avui hi ha a presons. I esperi's, que amb les noves mesures que ha proposat el Govern espanyol i que ha votat també el segon grup de la cambra a Madrid, el PSOE, s'incrementarà aquest *overbooking*, no? I ens amoïna a tots.

Hi ha un claríssim incompliment del Pla per part del Govern de Catalunya; segur. El conseller Guàrdia, al seu dia, va haver de respondre unes preguntes, a part de la tirallonga de mocions que hi ha hagut en aquesta cambra de tots els grups, de l'oposició especialment, però unes preguntes que jo li vaig fer, i va quedar l'incompliment sobre aquesta actualització amb calendari del Pla de presons. Però jo voldria assenyalar dues coses molt dificultoses: el Pla que ha de decidir la ubicació de presons, i concepció sobre les presons.

Sobre la ubicació de presons, tots fem demagògia; sobre on han d'anar les presons, tots fem demagògia. Fa molt poc, hem signat tots –a proposta del senyor Sirera, però ho hem signat tots– una proposició no de llei perquè no vagin a l'Anoia. L'Anoia és una comarca molt castigada, i segurament no és l'exemple ideal per a la pedagogia que vull fer jo ara; però, si ningú vol presons a casa seva, on posarem les presons? Al carrer, tothom vol presons, eh?, «que els tanquin»; però els seus representants fem el tripijoc d'abonar que no hi hagi solució real, ni per a centres de drogodependències, ni per a qualsevol activitat que pugui semblar que pot arribar a molestar la ciutadania. Per això demanàvem un pla territorial urbanístic. I demanàvem, en segon lloc, centres més reduïts, quant a concepció, més propers, no tan allunyats. I en això també tenim diferències en aquesta cambra.

I sobre la Model..., home, trenta dies per presentar la ubicació de la Model, em sembla una precipitació, que en la transaccional hem esmenat; més quan hi ha una negociació amb un govern del qual jo també em sento coresponsable, que és el de l'Ajuntament de Barcelona, eh? Jo diria que no és gaire modèlic el que passa a la Model; jo també tinc diferències amb vostès i amb el Grup de la majoria sobre la concepció de la Model, no només de caràcter arquitectònic. Per què no hi pot haver un centre obert a Barcelona, a la Model? Per què Barcelona s'ha de treure sempre les puces del damunt i enviar-les cap a altres poblacions?

I en aquest sentit crec que la transaccional és molt correcta, i em felicito que hi hàgim arribat tots els grups –i li

dono el mèrit a vostè, senyor Masllorens—, perquè té coses concretes, d'actuació ja, d'un pla per a centres més reduïts, de consensuar-ho amb els ajuntaments... I li demano que en el primer punt escurci la reprovació, traient l'argumentació sobre la Model. Algú dirà que és fruit dels meus inconfessats amors cap a la senyora Núria de Gispert... Bé, no li diré ara paraules de foc cap a ella, però em sembla que és més correcte parlar d'una responsabilitat, que en aquest cas jo llegeixo com a incompliment, més que com a reprovació, constatar un incompliment de tot el Govern.

Gràcies president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.... Senyor Ribó, ningú ho dirà, malgrat que tothom ho pensa, no?

Mirin, han passat ja gairebé set anys des que l'any 1996 el senyor Pasqual Maragall i els socialistes catalans defensaven que la presó Model havia de ser rehabilitada i conservada com a gran presó de preventius dintre de la ciutat de Barcelona. La Moció que avui presenta el senyor Masllorens, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, constata un canvi d'actitud, que és veritat que no és d'ara, és de fa ja algun temps, però constata —i ho vull remarcar— aquest canvi d'actitud per part del senyor Maragall i per part dels socialistes catalans; canvi —també s'ha de reconèixer— d'actitud que s'ha produït com a conseqüència de la pressió social, i també política, exercida per la resta de partits polítics.

Fa dos anys, fruit d'aquesta pressió, l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya van signar un conveni de col·laboració per a la renovació dels equipaments penitenciaris de la ciutat de Barcelona. Fa dos anys, com deia, que es va signar aquest conveni, i encara no sabem on ha d'anar la presó Model de Barcelona.

El Govern de la Generalitat critica l'Ajuntament de Barcelona, i l'Ajuntament de Barcelona critica el Govern de la Generalitat. Uns i altres es tiren els plats pel cap, i mentrestant la presó Model continua al bell mig de l'Eixample barceloní. I, per cert, parlant de tirar-se plats pel cap, senyora consellera, jo li vull recordar —amb tot el «carinyo» també, no?— que vostè continua sent, encara és consellera del Govern de la Generalitat; per tant, vostè continua sent consellera de tots els catalans. Li ho dic perquè jo li demano que no menystingui el seu càrrec dient que, si Trias és el proper alcalde de Barcelona, tot anirà molt millor pel que fa al tractat de la Model, perquè crec que no és el que una consellera d'un govern, com el que jo espero que sigui, seriós, el Govern de Catalunya..., pugui merèixer. (*Remor de veus.*)

Tornant al tema de la Model, ni els interns disposen de les condicions necessàries per garantir la seva dignitat, ni els funcionaris tenen garantida la seva seguretat, ni els veïns tenen per què continuar patint una presó que

ha vist néixer una nova ciutat al seu voltant. Fa més de deu anys que el Partit Popular de Catalunya reclama al Parlament i a l'Ajuntament que la presó Model surti definitivament de Barcelona. És un tema tan important per a nosaltres, és un tema tan important per al Partit Popular, que fins i tot va ser una de les condicions que el Partit Popular de Catalunya va posar a Convergència i Unió per fer president de la Generalitat Jordi Pujol, fa ara tres anys. La Resolució 164 d'aquesta legislatura, impulsada pel Partit Popular de Catalunya, obligava el Govern a trobar una ubicació definitiva per a la presó Model abans del 30 de novembre de l'any passat, i la veritat és que, com deia el senyor Masllorens, el Govern encara no ha estat capaç de trobar una nova ubicació, i les notícies que han anat apareixent als mitjans de comunicació sobre nous emplaçaments han vingut acompanyades d'una manca de diàleg total del Govern de la Generalitat amb els municipis i amb els veïns afectats.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Per aquestes raons, el Grup Popular ha presentat aquestes tres esmenes, on constatem el retard amb què el Govern ha encarat la recerca d'una nova ubicació i lamentem també que el Govern no hagi trobat una nova ubicació abans del 30 de novembre de l'any 2002, tal com havia aprovat el Parlament de Catalunya en aquest mandat parlamentari que s'havia fet a instàncies del Partit Popular. Nosaltres hem signat també aquesta transacció; vostès mantenen viva la reprovació. Nosaltres creiem, com sempre, que la manera de resoldre el problema no és reprovant, sinó treballant en positiu, i en aquest sentit tornem a insistir en la necessitat de traslladar la presó Model abans d'acabar l'actual legislatura, tal com —li ho recordo, senyora consellera— el seu Partit, la seva federació s'hi va comprometre solemnement en aquest Parlament per tal de fer president el senyor Pujol i per tal que vostè pogués seure a l'escó en el qual en aquests moments es troba.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no sé si amb tanta o més fatiga que el senyor Ribó, assistim a un nou intent de reprovació a través d'aquesta Moció. De tanta reprovació que es presenta, en aquest cas per part del Grup Socialista —i aquest matí ja n'hem vist unes quantes, no sé si en resten gaires més—, francament, hi ha algun grup parlamentari, i el meu en concret, que té la temptació, de vegades, d'abordar aquest tipus de reprovacions gairebé com una mena de cap-màs, com un autèntic *cambalache* —ara sí, ara no—, perquè, francament, no totes elles tenen la motivació, la profunditat i l'oportunitat que, en aquest cas, el senyor Ribó ponderava, no?

Ara, parlant de política penitenciària, jo crec sincerament que si hi ha un aspecte, en els gairebé vint anys,

encara no, de l'assumpció de les competències en matèria de política penitenciària que mereix, d'una o altra forma, una reprovació, potser no amb la intensitat amb què ho fa el Grup Socialista en aquesta Moció, però sí un correctiu, i, de fet, no és la primera vegada que s'expressa en aquesta cambra, és la política d'infraestructures. Jo crec que si hi ha quelcom que evidencia, per molts motius, per moltes raons, no totes imputables al Govern de la Generalitat, però si algun aspecte evidencia una gran paralització i una inoperància jo diria alarmant és el tema de les infraestructures. En aquests moments, si el Grup Socialista ens hagués plantejat una reprovació per altres aspectes que en el passat han portat en aquesta cambra diferents debats sobre la política penitenciària, com la política de tractament i de règim, l'impacte de l'entrada en vigor del nou Codi penal l'any 95, el tema del treball, que és un tema greu i encara pendent, la política del personal, la seguretat penitenciària, que és allò que tant va mortificar l'anterior conseller de Justícia, i a partir de la reiteració d'episodis de fugues, i ara ja fa molt temps que no se n'ha produït cap, segurament, molt probablement, no abonaríem aquesta reprovació, però sí que ho farem amb relació a la política d'infraestructures, perquè no oblidem que durant anys en aquesta cambra..., i aquest diputat pot donar el seu testimoni que durant la discussió dels diferents pressupostos de la Generalitat hi ha hagut anys que no hi ha hagut ni partida oberta per a l'adquisició, fins i tot, de terrenys per construir nous centres penitenciaris; perquè és una evidència que ningú pot negar que el Pla d'establiments penitenciaris de l'any 96, si no recordo malament, del maig del 96, que contemplava unes previsions per al període 97-2001, es van incomplir i van motivar, en definitiva, la renovació o la presentació d'un nou pla d'establiments; perquè la comissió mixta Ajuntament de Barcelona - Departament de Justícia, creada l'any 96 per determinar els usos urbanístics dels solars en què encara avui es troben les tres presons de Barcelona, per raons ben diverses, com he dit abans, no totes imputables a la Generalitat, també a l'Ajuntament de Barcelona, per la dificultat d'identificar de forma clara la ubicació de possibles nous centres, però, en definitiva, aquella comissió mixta es va retardar i, finalment, va recaure un acord, però jo crec que en aquest retard hi ha una intervenció decisiva per part de la Generalitat en el fet que el finançament de la construcció dels nous centres es vinculava a les plusvàlues que havien de generar la venda dels tres solars, i, segurament, això posava en perill, fins i tot, l'adequat equilibri d'usos urbanístics de la ciutat, i, finalment, hi ha hagut un principi d'acord amb l'Ajuntament, s'ha presentat a aquesta cambra un nou pla, però, en definitiva, i això és el que constata aquesta Moció, el més calent és a l'aigüera. Els problemes de massificació, els problemes de salubritat, els problemes de seguretat, continuen en alguns centres, i crec que, fins i tot, més enllà de la problemàtica associada als actuals centres penitenciaris obsolets, jo crec que continua una filosofia que és la que impregna tota la política penitenciària d'aquest Govern, que és, en definitiva, el que intenten contrarestar les esmenes que hem presentat, malgrat que nosaltres, finalment, subscrivim i fem nostra la transacció a què hem arribat amb tots els grups, que és, en definitiva, aquesta filosofia de continuar amb la

construcció de grans centres en lloc de construir centres petits i mitjans, centres especialitzats, situats prop dels nuclis urbans, i també l'increment del nombre de centres oberts o, fins i tot, d'habitatges d'acollida.

Bé, finalment, en aquesta Moció és obvi que hi ha un element, com és el tema de la famosa presó d'Òdena... Bé, jo entenc que hi ha motius en el cas de l'Anoia que justifiquen, precisament, que no s'hi construeixi aquest centre, però també coincideixo amb el senyor Ribó que hi ha excessiva demagògia i que hi ha una voluntat o manca de voluntat per part de molts agents que intervenen en aquest tema de, en definitiva, expulsar-se la responsabilitat del damunt.

El cert és que la ciutat de Barcelona poder no paga el preu i el peatge i la seguretat necessària en aquest tema, però és evident que una comarca com l'Anoia i un municipi com Òdena tampoc no és el més indicat per ubicar-hi...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...per emplaçar-hi, una presó. Acabo, senyor president. Hi ha motius sobrants per no fer-ho. Des d'aquest punt de vista, jo crec que el Govern ha de governar i la responsabilitat del Govern és de fer-ho, i, per tant, des d'aquest punt de vista, el fet que es faci a Òdena o es faci en un altre emplaçament és responsabilitat del Govern i aquesta determinació l'ha de prendre només el Govern. La d'equivocar-se o la d'encertar és una responsabilitat exclusiva que en aquests moments té tot un govern.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Esteve Orriols, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari va presentar unes esmenes a aquesta Moció que, per nosaltres, la feien més realista, la feien més possible, atenent, com ja s'ha reconegut per tothom, la complexitat de la problemàtica penitenciària i que, per altra banda, s'ha posat de manifest moltes vegades.

De fet, amb aquest Moció concreta, un té la sensació que quan es planteja la interpellació ja està redactada, la Moció, i per moltes explicacions que el Govern, en aquest cas la consellera de Gispert, hagués donat en el seu moment i, fins i tot, algunes reflexions respecte a aquestes problemàtiques no serveixen o no variarien en res allò que hom ja havia decidit presentar com a moció. Un té la sensació, també, que el que interessa ara és reprovar-ho tot, perquè els temps ho recomanen electoralment parlant, i, per tant, es tracta més d'una estratègia que d'una reflexió profunda sobre el problema que tenim sobre la taula.

Però jo els he dir, senyores diputades, senyors diputats, que el Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris s'està portant a terme, com ja hem dit i reconegut moltes vegades, amb moltes dificultats, però s'està portant a terme, i vostès saben també, i se n'ha parlat aquí ara, que aquesta és una qüestió que no depèn en exclusiva del Govern, en què és molt important la voluntat d'acord amb els diferents ajuntaments, i això és tan evident, i ara s'ha dit, dos vegades, també, que tots signem proposicions no de llei descartant una comarca sencera, que deu tenir els seus motius i poden ser molt vàlids, però que si això es fa amb moltes comarques, com molt bé deia el senyor Ribó, ningú vol..., els terminis que podem anar aquí posant són realment un doble llenguatge.

En aquest sentit, creiem, senyor Masllorens, que no és just presentar una reprovació en aquests termes i davant d'aquesta problemàtica i davant de no una implicació de totes les administracions. Creiem, crec, personalment, que aquest és un doble llenguatge, que gens facilita la solució d'un problema que, per complex, no deixa de ser un gran problema que reclama també un gran consens, que, naturalment, ha de venir acompanyat del respecte, crec que s'ha vingut produint fins ara, que el Govern ha tingut amb els diferents ajuntaments.

No vull insistir en el tema de l'Ajuntament de Barcelona, perquè ja ho ha dit tothom, vostè mateix ho reconeix i és el primer, però, aleshores, si el retard, en bona part, és degut això, vostè només classifica el retard en funció de la culpabilitat del Govern de la Generalitat, i és poc just no assumir les pròpies limitacions quan un les reconeix d'una manera tan clara i il·lustrativa.

Per tant, senyors, en un altre ordre de coses, pensem, i crec que això val la pena tenir-ho en compte, que no és positiu voler donar sempre una imatge dolenta del món penitenciari sense valorar molts programes de tractament que han estat pioners a nivell europeu, que la ràtio de personal d'aquest tractament és superior que a la resta de l'Estat, que és cert que avui s'estan imposant al món altres models que no fan prevaler la rehabilitació i la reinserció, com, d'alguna manera, s'hi va referir la consellera en la interpellació, arran del viatge que aquest Parlament va fer a través de la seva Comissió de Justícia a Alemanya. L'aposta del model català ha estat també recollida per algun mitjà televisiu recentment. És cert, i no ho neguem i no ho hem negat, que els establiments són vells i alguns obsolets en la seva estructura, no pas en la feina que s'hi fa a dins. Això fa encara més important el Pla i més necessària la participació positiva de totes les administracions.

Altra cosa, senyores i senyors diputats, és si a nivell general, espanyol, europeu o americà, el sistema penitenciari és cridat al fracàs perquè no aconsegueix els seus objectius, i sobre això saben vostès que hi ha en aquest moments reflexions profundes sobre la tipologia dels presos actuals, dels orígens dels seus fracassos, de la relació entre empresonament i pobresa, o inestabilitat laboral, o fracàs escolar, o ambients deprimits, reflexions que porten a afirmacions com la que la presó no és sinó un reforçament de desigualtat i d'injustícia, però no serà fent d'això una arma partidista que avançarem sobre el sistema.

De moment, valorem que el model català hagi fet l'aposta que ha fet, assumint les responsabilitats penitenciàries que no ha volgut ningú més, i, a més, en el marc, en el seu moment, d'un sistema de finançament injust i asfixiant.

Per tots aquests motius, havíem de refusar la Moció. Finalment, arran de les esmenes presentades per tots els grups, hem pogut establir un acord amb un refós que, a la vegada, una vegada comentat, hi podem donar suport, perquè va més enllà, en la línia del consens i de l'esforç positiu i constructiu, i també els en parlava a l'inici de la meua intervenció. Per aquest esforç li'n dono les gràcies, senyor Masllorens, així com a tots els ponents de la resta de grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. (*Veus de fons.*) I ara, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, senyores i senyors diputats, em sembla que el pitjor servei que podríem fer al sistema penitenciari i a les persones que l'han de patir d'alguna manera en contra de la seva voluntat és entendre que això és una pura politització deguda a una situació del moment i no veure realment que nosaltres hem agafat un aspecte concret, precisament, per no barrejar les coses. Ens hem cenyit, molt concretament, al que són els edificis penitenciaris i a la seva situació en aquest moment, situació que no podem oblidar que és de massificació i que això impedeix que es faci aquesta bona tasca que es pretén fer i que jo no he posat mai en dubte, al contrari, li ho he reconegut pel que fa al tractament per part del Govern, però em sembla que no podem barrejar les coses. I aquesta situació és prou greu, i ho vaig dir també a la interpellació, i el fet que no hi hagi en aquests moments alternatives per a l'edificació de nous centres és prou greu com perquè, honestament, jo cregui que hi ha motiu per a aquesta reprovació. Si no ho pensés, no l'hauria presentat, no és una qüestió de consignes o no consignes, la signo jo personalment, i, per tant, en sóc l'únic responsable en el moment en què això entra en el registre. I li dic, per tant, amb tota honestedat, que jo crec que hi ha motius per presentarla, perquè ha passat prou temps com perquè això estigués resolt o, almenys, s'hi haguessin trobat vies de solució. Això no ha estat així i, en tot cas, em sembla que n'hi ha motius.

Això de la negociació i el temps que es va tardar a signar el conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, també ho he dit reiteradament, penso que això no és un motiu suficient per ell mateix com perquè s'hagi produït aquest retard, però, en tot cas, jo proposo, si el senyor Ribó hi està d'acord, i el senyor Ridao, perquè també ha dit que donarien suport, si no ho he entès malament, a la reprovació, escurçar, senyor president, amb una transacció en la primera esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, escurçar el primer punt i tallar

després de dir «Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris», de manera que el primer punt quedaria: «El Parlament de Catalunya reprova el Govern de la Generalitat per l'incompliment reiterat del Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris.» Quedaria així, i em sembla que, d'aquesta manera, aquesta motivació que deia el senyor Ribó que hi podia haver al darrere d'això, doncs, ja no hi hauria aquest problema.

D'altra banda, sí que voldria dir al senyor Sirera que per canvis d'actitud, que és veritat que n'hi ha hagut en alguns moments per part de tothom, jo crec que justificadament en el cas d'Òdena, perquè, realment, estem parlant d'una comarca que està patint molts problemes i que, per tant, n'hi afegíem un de més, però, en qualsevol cas, em sembla que per canvis d'actitud podríem assenyalar la del senyor Fernández Díaz, que no fa molts dies es retratava davant de la presó model fent unes declaracions que jo crec que contradueixen algunes de les posicions que el seu Grup ha tingut en aquesta matèria algunes vegades, però, en tot cas, insisteixo que el que interessa no és entrar en picabaralles, perquè no era l'objecte d'aquesta Moció, i, en tot cas, malgrat que, com és lògic, hi hagi grups que no estiguin d'acord a donar suport a la reprovació, jo reitero l'agraïment a tots els grups que han fet proposicions, que entenc que eren molt positives i que han permès arribar a aquesta transacció que posarem a votació ara mateix.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. *(El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)* Sí, senyor Sirera, té la paraula per...?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, per contradiccions amb el diputat que acaba d'utilitzar l'ús de la paraula.

El president

Té un minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Simplement, per dir-li, senyor Masllorens, que el senyor Fernández Díaz sempre ha dit el mateix, quan era regidor a l'Ajuntament de Barcelona, com a president del Grup Popular, com a president del Partit Popular i ara com a candidat. La presó model ha de sortir ja de la ciutat de Barcelona, i si no n'ha sortit ja, és per culpa de l'Ajuntament de Barcelona i del Govern de la Generalitat de Catalunya.

El president

Moltes gràcies. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, fixem primer el text de la Moció. El primer punt és el text original fins a on diu «substitució d'establiments penitenciaris». La resta del punt 1 queda suprimida. El punt 2 ha estat retirat, i el

punt 3, que serà el punt 2, és la proposta transaccional signada per tots els grups. D'acord?

(Pausa.)

I ara, si hi ha votació separada... Hi ha votació separada per demanar?

(Veus de fons.)

Del primer punt. Molt bé, doncs votem aquest primer punt.

Comença al votació.

Ha estat rebutjat per 66 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació el punt número 2, que és el text transaccionat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reducció d'efectius policials a Catalunya (tram. 302-00318/06)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la reducció d'efectius policials a Catalunya. La presenta el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i l'exposa en nom d'ell l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

(Remor de veus.)

Esperi's un segon.

Prego a les senyores i els senyors diputats que, si s'han d'absentar de l'hemicicle, que ho facin ràpidament.

(Pausa.)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Fa aproximadament quinze dies en la interpellació anterior a aquesta Moció deixàvem, fèiem tres consideracions prèvies. Primera, el tema d'efectius no és l'element essencial en l'acció de govern en matèria de seguretat, però sí que és, segurament, una de les millors maneres per treballar en la línia de la prevenció i de la dissuasió de la delinqüència a les nostres ciutats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Segon, la resolució de maig del 2000 sobre efectius policials, aprovada en aquest Parlament, en què s'instava el Govern perquè, a través de la Junta de Seguretat, és mantinguessin les dotacions de personal i de recursos i cossos i forces de seguretat de l'Estat pertinents, mentre els cossos de seguretat estatals no siguin substituïts en les seves funcions de policia ordinària integral. Crec que va quedar clarament palès que, segurament, aquesta Moció no s'havia complert, i en això coincidíem pràcticament la totalitat de grups d'aquesta cambra.

I una tercera reflexió que fèiem era que, en el moment que estigui acabat el desplegament de Mossos d'Esquadra en el nostre territori, faran falta, efectivament, 6.300 efectius del cos de Policia Nacional, aproximadament uns mil menys que els que tenim en l'actualitat.

A partir d'aquí vam repassar les reunions que s'havien fet des de febrer del 2001 fins a les mateixes dates del 2002 entre el Ministeri de l'Interior, la Conselleria d'Interior i el Govern, a partir de la qual hi havien d'haver compromisos per portar a Catalunya i per mirar de reduir aquest dèficit d'efectius policials, aproximadament, en 2.026 nous efectius de Policia Nacional, quan el resultat en aquest mateix període havia estat que havien baixat 2.013 efectius més del cos de Policia Nacional. És a dir, en definitiva, que el dèficit actual de membres de Policia Nacional al territori de Catalunya era, aproximadament, d'uns 2.000 efectius. I aquestes eren les dades que ens havia facilitat, en sessió parlamentària, el mateix Ministeri de l'Interior; és a dir, no són dades que ens haguem inventat nosaltres. Són les dades que ha facilitat el mateix Ministeri de l'Interior, i per a nosaltres són les dades més vàlides de les quals es pot disposar.

Quina repercussió, quina situació, quines conseqüències ha tingut i té aquesta manca d'efectius en el nostre territori? Doncs, primer, que els ciutadans estan pagant impostos per un servei que no estan rebent. És a dir, si no hi ha Policia Nacional que garanteixi al ciutadà la seguretat dels ciutadans de Catalunya, nosaltres estem pagant per un servei que no estem rebent. A la resta d'Espanya és cert que també hi ha un dèficit de Policia Nacional, però no és tan gran com el dèficit que tenim en el nostre..., en el territori de Catalunya que és aproximadament entre el 35 i el 45%.

Segona conclusió, segona conseqüència d'aquesta manca d'efectius de Policia Nacional, doncs que les policies locals han hagut d'assumir funcions i competències en matèria de seguretat, sense tenir els recursos, sense tenir..., i segurament renunciant a les seves tasques més importants de proximitat i a les seves tasques de trànsit. I estan obligats, per tant, els ajuntaments i els ciutadans de cada ajuntament a fer un esforç afegit per mirar de pal·liar aquest dèficit de cos de Policia Nacional. I a partir d'aquí, després de tres anys que els alcaldes de Catalunya han començat a reclamar i a denunciar arreu de Catalunya aquesta situació que s'està produint a les seves ciutats. Han parlat reiteradament amb la Conselleria, han parlat reiteradament amb el Ministeri de l'Interior, han parlat reiteradament amb tothom que els ha volgut escoltar, i la situació és que continua essent pràcticament la mateixa des de fa dos anys; és a dir, un dèficit brutal, absolut, de pràcticament la meitat dels efectius del cos de Policia Nacional.

I aquest dèficit s'ha produït especialment des del 97 cap aquí. I aquestes són les dades que dona el Ministeri de l'Interior. No es poden veure de cap altra manera. I constatant tot això, parlaven de la..., vam presentar la Moció subsegüent que diu: «Primer, constatar que, per tant, hi ha hagut una deixadesa per part del Govern, segurament no imputable exclusivament al Govern de Catalunya, i ja constatem, també, que hi ha una manca d'efectius policials en el nostre territori; i un tercer ele-

ment que ens agradaria que tothom s'expliqués una miqueta més, amb més efectius a les nostres ciutats, en la línia del que demanava la declaració de Sabadell, l'Acord sobre seguretat i convivència.

Moltes gràcies, senyor president.

La vicepresidenta segona

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, i té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, presidenta. De nou tractem el tema de la seguretat, un problema real que vam tractar en el Ple anterior sobre el qual també tenim diferències de concepció entre els diversos grups parlamentaris. Però, de nou, ens trobem una reprovació que, en aquest cas, senyors del PSC - Ciutadans pel Canvi, no els la votariem. En aquest cas, no hi ha lloc per reprovar el Govern de Catalunya sobre un tema que en primera línia en té la responsabilitat el Govern espanyol, per més que després em sentiré dir que també a l'Ajuntament de Barcelona hi pugui haver reducció d'efectius, etcètera, com farà el senyor Sirera, amb aquesta fixació legítima que té a argumentar tota la seva concepció política, primer, per la base democràtica, que són els ajuntaments.

No es pot tractar aquest tema així. La primera responsabilitat que aquí en aquests moments no hi han suficients dotacions policials està en mans del Govern espanyol; ho està per concepció, i jo em remuntaria, fins i tot, a una llei que al seu dia es va pactar pel Grup majoritari d'aquesta cambra i pel que ho era en aquella cambra, i ho està per dotacions. I són constants les aprovacions en aquesta cambra de mocions exigint que això canviï i, fins i tot, diria que Convergència i Unió s'està fent còmplice, en tant que fa l'orni sobre la demanda constant que s'està fent aquí, però la primera responsabilitat està en mans del Govern espanyol. I no és per lamentar, no és per dir «lament que hi ha falta de dotacions», jo diria «reprovo», però com que «reprovo» ho hem devaluat, aleshores diem «rebutgem», i aquesta és la nostra primera esmena, «rebutgem la política del Govern espanyol sobre aquesta qüestió i constatem els incompliments del Govern català».

Miri, sobre dotacions insuficients, fins i tot la senyora Núria de Gispert ho acaba de dir fa molt pocs dies. Lleigeix, diu Núria de Gispert que assegura que «el Govern del PP està incomplint els seus compromisos, perquè el passat mes d'octubre, el mateix ministre es va comprometre a cobrir els dèficits de places amb els agents que s'alliberessin», que a mi em sorprèn, fins i tot, la reticència que està demostrant Convergència i Unió per votar quelcom que la consellera del ram acaba de reconèixer: la responsabilitat del Govern espanyol en l'incompliment d'aquests compromisos. Pitjor encara –d'aquí una altra esmena que fem nosaltres–: estan enviant dotacions policials que segurament no tenen preparació suficient. Estem escurçant el període de preparació dels agents nacionals a l'acadèmia d'Àvila, i estem anant al defecte que tothom pot caure, agafar la màquina i vinga fer efectius, de gent que no té preparació suficient, i això

vol dir: primer, minvar els seus drets com a funcionaris; segona, exposar-los a riscos innecessaris, com es va demostrar en un cas a Mossos d'Esquadra amb un funcionari en pràctiques de la presó de Lleida, i tercer, baixant el servei i la qualitat del servei.

I crido l'atenció sobre aquestes polítiques que poden ser doblement errònies per fer veure que s'està omplint el forat.

Jo estic absolutament d'acord amb els alcaldes. I ho torno a dir, encara que n'hi hagi molt pocs de presents en aquests moments. Em sento absolutament solidari amb ells. Són els primers, després de les persones veïnes, que estan patint aquesta situació i que l'han de suplir amb una insuficiència absoluta de mitjans, no només d'efectius, sinó de competències, i evidentment crec que el desplegament no ho cobreix. No tan sols no ho cobreix sinó que a més es fa d'una forma, al meu entendre, massa alentejada i, per últim, amb una concepció paral·lela de privatització dels serveis policials o de seguretat.

Senyora consellera, vostè és molt capaç, ho ha demostrat amb moltes de les coses que ha tocat, però li vull cridar l'atenció perquè en aquest tema Convergència i Unió està fallant, i està fallant perquè, per raons d'aliances polítiques i per raons de no molestar el soci que els dona el Govern a Catalunya, no estan exigint el que caldria exigir, no estan «apretant» el que caldria «apretar», i si més no als resultats en remeto. I parlem d'un tema molt seriós i li parla un diputat que no es creu que la seguretat sigui només efectius policials ni primer efectius policials. Hi ha moltes altres coses. Però pel que fa a efectius policials, vostès també estan fallant. I quan he dit «còmplice», tregui-li la connotació legalista que de vegades té aquesta paraula lletja, però estan essent corresponsables d'aquesta política.

Sembla que fan prevaler més poder continuar tenint pacificats aquells escons que no pas abordar seriosament la temàtica de seguretat per agafar efectius policials.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta segona

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera per defensar les esmenes que han presentat.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, la Moció que presenta avui el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi pretén, per una banda, reprovar el Govern de la Generalitat; per altra banda, lamentar la insatisfactòria dotació d'efectius, i, en tercer lloc, constatar la necessitat de donar resposta –per cert, sense dir quina resposta– a la petició d'alguns alcaldes de Catalunya amb relació a la seguretat ciutadana.

Per tant, senyores i senyors diputats, cap proposta, cap alternativa: reprovació, lamentació i constatació. Aquestes són, senyores i senyors diputats, les fórmules socialistes per garantir la seguretat a Catalunya?

Miri, en els darrers mesos, i ja s'ha dit per altres diputats, no?, en els darrers mesos el govern alternatiu d'en Pasqual Maragall s'ha convertit en un govern reprova-

tiu. D'un govern a l'ombra, hem passat a un govern fosc, sense empena, sense alternatives, sense cap mena de proposta: reprovació, lamentació, constatació.

Vostè lamenta, senyor Pérez, amb la seva Moció, la insatisfactòria dotació dels efectius i de les instal·lacions de la Policia i de la Guàrdia Civil. Jo li he de dir, de debò, que he perdut una mica de temps repassant butlletins del Parlament, consultant hemeroteques, i no he trobat cap pregunta parlamentària, cap moció, cap declaració en premsa, cap queixa de cap diputat del seu partit, ni tan sols d'aquell que aleshores era alcalde de la ciutat de Barcelona, del senyor Pasqual Maragall, ni del senyor Bustos ni del senyor Corbacho ni dels alcaldes que han signat la Declaració de Sabadell sobre seguretat i convivència, denunciant cap declaració, cap pregunta, cap moció, denunciant que l'any 93, que el 1993 el Govern socialista va reduir la plantilla del Cos Nacional de Policia a Catalunya de més de set-cents efectius. Cap moció, cap pregunta, cap queixa.

És a dir, senyor Pérez, pot explicar-nos quines són les raons per les quals el seu Grup no es va interessar pel fet que el Govern del PSOE s'emportés 735 efectius del Cos Nacional de Policia de Catalunya l'any 93, i ara sí? Potser perquè ha canviat el Govern, el partit que governa l'Estat? Perquè és que no trobo una altra resposta a la seva constant petició d'exigències al Govern central ara, quan no governen vostès en el Govern de l'Estat.

Miri, nosaltres hem demanat, mitjançant la nostra esmena, que totes les administracions, que l'Administració general de l'Estat, que l'Administració de la Generalitat –que també és Estat– i que els ajuntaments continuïn treballant plegats per garantir la seguretat a Catalunya.

Miri, el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, ja ho fan –ja ho fan. Fa pocs dies, el Govern de l'Estat ha incorporat quatre-cents nous agents del Cos Nacional de Policia per desenvolupar tasques de protecció ciutadana i de seguretat a Catalunya. I li vull recordar, senyor Pérez, que fa poc aquest Parlament, el Parlament de Catalunya, va aprovar –li ho recordo, també, amb els vots del seu Grup– una resolució en què es deia que la ràtio per cada mil habitants havia de ser de 4,5 policies. Doncs bé, analitzem què és el que passa amb les policies locals –i, òbviament, senyor Ribó, parlarem de Barcelona; no només, però també parlarem de Barcelona–: Santa Coloma... –recordi-ho, Resolució del Parlament, 4,5 policies per mil habitants–, Santa Coloma, 9,93 agents per cada mil habitants; Badalona, 1,19; Cornellà, 1,20; Esplugues, 1,36; l'Hospitalet, 1,48; Barcelona, 1,97, amb vuit-cents agents menys de policia, de guàrdia urbana, els darrers deu anys, i amb una cosa certament greu, que és la privatització de serveis que presta la Policia Local de la ciutat de Barcelona.

Pot dir-nos, senyor Pérez, pot dir al Parlament per què els principals alcaldes socialistes de Catalunya compleixen els mandats del Parlament que vostès mateixos aproven? Pot explicar-ho?

Miri, jo entenc –i li ho dic de debò– que vostès hagin decidit utilitzar el tema de la seguretat com un element de confrontació electoral (*remor de veus*), però, com he

posat de manifest en la meua intervenció i amb les dades que he donat, vostès no són els més legítims ni per reprovar, ni per lamentar, ni per constatar un aspecte relacionat amb el nombre d'efectius policials a Catalunya.

Per tant, senyor president, nosaltres votarem en contra de la constatació, de la reprovació i de la lamentació del Grup Socialista.

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyor diputat. Passem ara al Grup de Convergència i Unió, que també ha presentat esmenes, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Sirera, quan fa molts anys, jo era petit, hi havia una dita que deia que «per Carnaval, tot s'hi val»; ara avui dia és: «Quan hi ha campanya electoral, tot s'hi val». I em penso que aquesta és la constatació del Ple, d'aquest Ple, d'aquestes mocions d'aquest matí, perquè cada moció, cada moció, toca reprovar. (*Veus de fons.*) Senyor Siurana, ja vam començar el mes d'octubre així; després va haver-hi una pausa el mes de desembre, però és que ara hi tornem: reprovació, reprovació i reprovació.

Clar, jo he escoltat les anteriors intervencions, i, realment, es deia: «Home, esteu reprovant...» –ha sortit gent de tots els grups, no?–, «esteu reprovant un govern, quan a vegades no és només competència d'aquest Govern; és que és competència també d'altres governs, d'altres administracions.» Però és que en aquest cas jo penso que encara..., o sigui, en l'anterior punt es deia que hi havia competències de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona, però és que en aquest punt em penso que encara és més clar.

Clar, ens trobem amb una incongruència en què un govern que fa un desplegament d'efectius, o sigui, que crea una nova policia, aprovada per aquest Parlament, un model de policia aprovat per aquest Parlament; que en vuit anys hi posa vuit mil efectius en el territori; que a més a més, tal com es deia –i que no només és policia–, inverteix un milió d'euros en edificis i equips judicials, o sigui que s'està treballant en aquesta matèria; que resulta que després, doncs bé, allà on estan desplegats el Mossos, tothom està content, tothom vol els Mossos al seu territori..., resulta que pel replegament dels efectius policials dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat hem de reprovar aquest Govern. Hem de reprovar aquest Govern, quan està fent un desplegament, i tothom està demanant, doncs, que es posin els Mossos allà? Vol dir que el Govern ho està fent bé.

Una altra qüestió és el replegament que es pot fer. Ara, la Moció de què aquí tan es parla, bé, quan va ser presentada, el conseller que hi havia aleshores el primer que va fer va ser entrevistar-se amb el ministre, i li va exposar els problemes. La consellera, tan bon punt va entrar en el Govern –crec que era a primers de desembre–, el primer que va fer va ser anar al ministre, que també era un nou ministre. Van estar parlant.

En una proposició no de llei que hi va haver últimament, estàvem parlant del desplegament a l'Anoia, i jo els vaig dir: «Escoltin...» –em penso que era a començaments de febrer, el dia 10 de febrer, crec recordar, i parlo ara de memòria, i segurament que els diputats o diputades d'allà m'ho dirien més clarament–, diu: «Escolta, tots els agents de les comissaries on ja hi han els Mossos desplegats ara s'estan portant allà per reforçar les comissaries de policia o de forces de seguretat de l'Estat on no hi ha el desplegament dels Mossos.» Concretament parlàvem, en aquell cas, que era l'Anoia, a Igualada –i em penso que era el dia 10 de febrer–, de tota una sèrie d'efectius que estaven en una comissaria... –no recordo d'on era; no sé si Santa Coloma, Sant Adrià, no sé on era–, anaven a reforçar l'Anoia. I ara, pel gestos que m'estan fent, vol dir que això s'ha fet; per tant, s'està complint –s'està complint. I, a més a més que s'està complint, a més a més que s'està fent bé el desplegament, reprovació –reprova. Bé, és el que he dit, no? Aquí, doncs, arriba un moment que és el que deia: que per campanya electoral, tot s'hi val. (*Veus de fons.*)

Bé, nosaltres, com és evident, no donarem suport a aquesta Moció. Jo, el plantejament que faig des d'aquí, que hem fet als últims plens, perquè és un tema, realment, que la ciutadania el sent, el palpa, sent sensació d'inseguretat... I és evident que s'ha de debatre, però jo crec que ho hem de debatre en positiu –en positiu. I això és el que vol la ciutadania: donar-los solucions i parlar en positiu, veure que estem treballant tots en temes que afecten..., i que no ho fem servir només com a arma electoral.

S'han fet..., en l'últim ple, aquí, va haver-hi propostes de resolució; s'han fet mocions, pràcticament, tots els últims plens; s'han vist en comissió infinitat... Em penso que el que no es pot dir és que des de l'equip de govern –de l'equip que dóna suport al Govern– no s'hagi buscat sempre..., intentar buscar solucions, intentar el consens, perquè entenem que és un tema delicat i un tema que s'ha de resoldre. Per tant, el posicionament del nostre Grup, doncs, és no donar suport a aquesta Moció, i al que sí que nosaltres donaríem suport és, si s'acceptés, a l'esmena del Grup Popular, perquè entenem que és l'única que va en positiu.

Clar, es pot dir i es pot parlar de la declaració dels alcaldes de Sabadell... Sí, sí, efectivament, nosaltres també, també hi estem d'acord, i també els donem suport. Ara, abans, a la Moció anterior es parlava: per què una comarca no i les altres? I ara nosaltres hem de dir: per què constatar que a la comarca del Vallès sí? I a l'Anoia, i al Baix Camp, que també es van fins i tot anticipar?

Per tant, jo crec que l'esmena que presenta el Grup Popular abraça tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya; per tant, entenem que és molt més positiva. I per això, si s'accepta l'esmena del Grup Popular, nosaltres hi donarem suport. Si no és així, hi votarem en contra i, evidentment, de la resta de punts.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Té ara la paraula el senyor Joan Ridao, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, una vegada més –i ja he perdut, sincerament, el compte–, aquest Parlament constata d'una o altra forma un fet incontestable, com és aquesta contracció continuada dels efectius dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, no des d'ara, sinó des de l'inici del desplegament, que va ser l'any 94. I és evident que això és imputable a diferents governs de tots colors, de qualsevol signe polític –senyor Siurana, cadascú que entomi la seva responsabilitat.

Però el cert és que en aquests moments, tot i els compromisos del Govern de l'Estat –i això és el que denunciava la consellera de Gispert fa uns dies, i el senyor Ribó també citava; jo tinc un retall de premsa que així ho acredita–, tot i els compromisos adquirits pel Govern de l'Estat, no només no es cobreixen les plantilles aprovades en el marc de la Junta de Seguretat a Catalunya, sinó que, en el cas que estiguessin perfectament cobertes, en aquests moments, serien francament insuficients.

Allò que va dir en el seu dia el senyor Mayor Oreja, no sé si l'any 94 o l'any 95, dient que la retirada seria mínima i en altres casos s'incrementaria..., bé, francament, no sé exactament quina intenció tenia o què volia dir amb això. El cert és que ell va fer aquestes manifestacions, i la realitat l'ha desmentit. I, mentrestant, com algú deia abans, el mal dimensionament del nombre d'efectius ens allunya d'aquells estàndards europeus, d'aquell 4,5 per mil habitants que aquest Parlament té manat de fa alguns mesos, precisament a instància del nostre Grup Parlamentari.

Bé, jo crec que les solucions són diverses, i en això coincideixo amb el que deia el senyor Ribó. No únicament en la necessitat de destinar més efectius policials: jo crec que cal combatre aquesta sensació d'impunitat que genera l'absència d'un tractament, encara ara, penal adequat. I en aquests moments hi ha algunes iniciatives, reformes en marxa, algunes ja aprovades, al voltant de la problemàtica de la multireincidència, de l'habitualitat; també la justícia ràpida i immediata ja va contribuir en aquest sentit. Jo crec que també cal posar l'accent –i se'n parla poc– en aspectes preventius, en els àmbits formatius, en els barris, en els serveis socials, etcètera.

Però crec, per damunt de tot, que cal un pacte polític. Jo crec que avui s'ha posat en relleu la necessitat d'una cosa que nosaltres hem reclamat en més d'una ocasió des d'aquest tribuna: cada dos per tres hi ha crítiques, diguem-ne, creuades de mutu desistiment policial, de mutu desistiment de les funcions que exerceixen les diferents policies que actuen en el territori de Catalunya.

A la Policia Local se l'acusa sovint de reduir plantilles, i en molts casos és cert, però el que no és pot fer, sincerament, és dir que es redueixen plantilles i alhora no reconèixer que moltes plantilles de policies locals estan assumint funcions que no els pertocuen i que haurien d'assumir-les els Cossos de Seguretat de l'Estat i, fins i tot, en alguna comarca on ja està desplegat operativament el Cos de Mossos d'Esquadra, també.

I als Mossos d'Esquadra també se'ls endossa, jo crec, gratuïtament, tot sovint, una responsabilitat que avui per avui encara no tenen, perquè no estan desplegats totalment en tot el territori, ni tot el personal crec que, en aquests moments, està degudament preparat per esdevenir una policia ordinària i integral amb la vocació que tenia aquest cos en el seu origen, que encara té, de descentralització, de policia autòctona, de policia de proximitat, etcètera.

Però, dit tot això, que és el que avui se'ns planteja en aquesta Moció, és evident que l'Estat ha de complir els seus compromisos, les seves obligacions i els estàndards policials que li són exigibles. I aquest és un mandat d'aquest Parlament, aquesta és una voluntat expressada reiteradament pel Govern de la Generalitat i aquest és, en definitiva, un incompliment flagrant del Govern de l'Estat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En els termes en què se'ns presentava inicialment la Moció del Grup Socialista, el nostre Grup Parlamentari no hi estava d'acord i, de fet, hauríem plantejat una objecció molt seriosa, sobretot en l'apartat primer, perquè entenem que reprovar el Govern de la Generalitat però, alhora, no censurar al mateix temps el Govern de l'Estat ens semblava, francament, incomprensible. En els termes en què, finalment, sembla que s'acabarà fent una transacció, no sé si acceptant l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que trasllada aquesta inquietud i aquesta preocupació i censura ambdós governs, el Govern de l'Estat per incomplir, però el Govern de la Generalitat per no tenir el zel o la capacitat necessària, sobretot sent un aliat polític i parlamentari del Partit Popular, el cert és que el nostre Grup Parlamentari estaria en disposició de donar-hi suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. No les busqui: no les trobarà, les queixes dels alcaldes a la premsa per la manca d'efectius. Miri, ni a l'època socialista ni després; no ho trobarà. No trobarà hemeroteca dels alcaldes queixant-se de la manca d'efectius policials, perquè no és el nostre estil, perquè no ho fem.

Tothom no pot dir el mateix, eh?, senyor Sirera, tothom no pot dir el mateix. Però arriba un moment que, quan els alcaldes arriben a una situació límit de manca d'efectius, es queixen –es queixen. I jo, personalment jo, estic amb els alcaldes.

Quatre-cents nous agents que vindran. Quants se n'han anat? Quants s'han jubilat? Quantes baixes hem tingut, en aquest mateix període?, quantes? Jo li ho dic: més de quatre-cents. Continuem reduint efectius del Cos de Policia Nacional.

És cert, té raó, senyor Ribó: tot no és culpa de la consellera, és cert. El que passa és que la Moció que va aprovar aquí era instar la consellera, en el marc de la Junta de Seguretat, a garantir els efectius. És cert, no és tot culpa de la consellera, i ens consta que la Conselleria d'Interior ha fet tot el que ha pogut, però, home, potser també alguna responsabilitat té la Conselleria, davant de la Junta de Seguretat de Catalunya, perquè no vinguin aquí els efectius.

Senyor Sirera, aquest Parlament ha aprovat una ràtio de 4,5 efectius de policies per cada mil habitants, però aquesta ràtio no vol dir que aquests 4,5 hagin de ser de policies locals. Ja li agradaria a vostè, això! No és així –no és així. La ràtio que vam aprovar en aquest Parlament, amb les xifres que més o menys tots els grups tenim –tots– consensuades és que d'aquest 4,5: 1,2, policies locals; 1, Policia Nacional, i 2,3, Mossos d'Esquadra, que quadraran les xifres quan acabi el desplegament. Doncs, miri, l'1,2 de policies locals vol dir que aproximadament quan acabi el desplegament faran falta 7.700 policies locals i en aquest moment...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pérez Ibáñez

Estic acabant...

El president

...li falten trenta segons...

El Sr. Pérez Ibáñez

Ja ho sé...

El president

...i encara no s'ha posicionat sobre les esmenes.

El Sr. Pérez Ibáñez

Ho faré.

El president

Molt bé.

El Sr. Pérez Ibáñez

I en aquest moment hi han més policies locals que aquesta ràtio; de Policia Nacional. n'hi ha molt menys, i de Mossos d'Esquadra, lògicament, acabarem.

Acceptem totes les esmenes, o, lògicament, especialment les del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que, com deia el senyor Ridao, milloren l'esmena del Grup Socialista, i, en tot cas, també acceptaríem l'esmena del Grup Popular com un afegit a la nostra esmena número 2, que presentem sobre aquest mateix punt.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

No les de Convergència, suposo, i Unió...

El Sr. Pérez Ibáñez

No.

El president

D'acord. *(Pausa. Veus de fons.)* Gràcies. *(El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)* Sí, demana la paraula per?

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor president, per una contradicció, amb el que he dit en la meva intervenció. *(Pausa.)* Vostè, senyor Pérez, diu que vostès mai han lamentat la manca d'efectius policials a Catalunya. Llavors per què presenten aquest punt número 2 de la seva Moció? L'ha fet vostè, no? Vostè diu que «lamenta la insatisfactòria dotació dels efectius» del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil. Per tant, és el PSC qui està...

Jo... *(Remor de veus.)* Si em permeten, jo els recordo que vostès representen el Grup Socialista en aquest Parlament. De tota manera el senyor Pérez ha dit que el Govern de l'Estat s'ha emportat més de quatre-cents agents del Cos Nacional de Policia. *(Pausa.)* Ho ha dit vostè; jo m'ho crec, si vostè ho diu, no? Però és que, senyor Pérez, ningú del seu Partit va obrir la boca quan l'any 93 el seu Govern, el Govern del PSOE, se'n va emportar 735; és que no va dir res! Vostès ho diuen ara simplement perquè governem nosaltres. Jo entenc que vostès estiguin neguitosos, intranquils, perquè governa el Partit Popular, però, senyor Pérez, no faci demagogia amb la seguretat ciutadana.

(El Sr. Pérez Ibáñez demana per parlar.)

El president

Senyor Pérez, té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Simplement per comentar-li que jo em referia que els alcaldes no fan aquestes denúncies a la premsa, sinó que les fan on les han de fer, que és aquí en seu parlamentària, potser no com altres candidats a alcalde que ho fan directament a la premsa.

I en la qüestió que comentava del dèficit policial del 93, lògicament vostè sap que era un superàvit del 92, que es va posar en línia, però d'aquella situació fins la d'avui la realitat és que ha baixat, segons reconeixen vostès mateixos, més de dos mil efectius... *(veus de fons)*, més..., senyor Sirera, més de dos mil efectius.

El president

Moltes gràcies. *(Remor de veus.)* No. Ara cridem ja a votació... *(Veus de fons.)* No, no, no té la paraula...

(Pausa. El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.) Em demana la paraula per?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, per demanar votació separada de la nostra esmena.

El president

Molt bé.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, fixem el text del que anem a votar. És el text de la Moció original incorporant-hi les tres esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds, i, en el punt número 3, l'esmena del Grup Popular, que votarem separatament, l'esmena número 3... *(Veus de fons.)* Perdó, el punt número 3, el votarem separatament. El punt número 3 és l'esmena que ha acceptat el... *(Veus de fons. El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)* Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Segons el portaveu del Grup Socialista, ha dit que l'esmena del Grup Popular la incorporava en el seu text dintre del punt 3. Per tant, jo el que demano és votació separada no del punt 3 sencer, sinó de la meua esmena incorporada en aquest punt.

El president

Però és que el punt 3 acaba sent la seva esmena... *(Veus de fons.)* Perdó, voldria preguntar al senyor David Pérez si l'esmena substitueix o no tot el punt número 3 que vostè havia presentat en el text original.

El Sr. Pérez Ibáñez

Ja li he comentat, senyor president, que era una esmena d'addició a aquest mateix punt.

El president

D'acord, moltes gràcies. Per tant, el fragment del punt número 3, que és l'esmena, la votarem separatament, i, per ordre de claredat, començarem votant precisament aquest fragment del punt número 3 que és... *(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)* Perdó, senyor diputat...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Demanat com demana el Partit Popular la votació separada de l'addició dins del punt 3, nosaltres no acceptem aquesta esmena. És a dir, no es vota, perquè no s'accepta sinó és en la seva integració completa en el punt 3.

El president

D'acord. *(Remor de veus. El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)* Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president, únicament per constatar, senyor portaveu del Grup Socialista, que hi havia el compromís per part del ponent que portava aquest tema de votar amb aquestes característiques; si en tot cas vostès no compleixen els compromisos parlamentaris, hauran d'explicar per què ho fan.

(Remor de veus.)

El president

Molt bé. Per tant, votarem, ara sí, tot el text, que és, torno a repetir, el text original incorporant-hi les tres esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i el tractament dels purins (tram. 302-00319/06)

La següent Moció tracta sobre la gestió i el tractament dels purins. La presenta el Grup Popular i la defensa l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que, si s'han d'absentar, ho facin ràpidament i en silenci. Aquest últim apartat va dirigit també als que es queden.

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular hem presentat una moció subsegüent a la interpellació que varem substanciar amb l'honorable conseller de Medi Ambient, pel que fa referència a la gestió i els tractaments dels purins i tota la problemàtica que l'envolta.

Varem presentar una moció de cinc punts i varem presentar aquesta Moció amb l'ànim de cercar el màxim consens de la cambra, però amb tres finalitats, aquesta mateixa Moció.

La primera d'elles és que hi haguessin ajuts, un cop la Unió Europea hagi donat el seu vistiplau, ajuts per dos aspectes: un primer aspecte, per fer el que són plans d'abandonaments voluntaris en aquelles explotacions ramaderes que no poden adaptar-se a les normatives urbanístiques i als mateixos plans de gestió de dejeccions ramaderes, així com a la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental; un segon aspecte pel que fa referència a ajuts pel que és, dins de les mateixes explotacions ramaderes, el que són diferents tècniques i diferents possibilitats per reduir el que és la contaminació que pot produir aquestes mateixes dejeccions ramaderes, i un tercer aspecte important –no menors els altres, però un tercer aspecte important– és, per poder fer front a aquests ajuts i per poder fer front i equiparar-nos amb el que s'està fent en altres indrets de la Unió Europea, doblar la quantitat que inicialment estava prevista en 22 milions d'euros per als propers cinc anys, ampliar-la fins a 44 milions d'euros per als propers cinc anys.

També, a la vegada, el que hem presentat és que es compleixin dins els terminis establerts, dins de les possibilitats que això suposi dins d'aquests terminis, tot el que és les adaptacions i el que és la presentació dels diferents plans que han de fer les mateixes instal·lacions ramaderes, i, finalment, també mesures i revisions d'un pla que en el seu moment es va presentar com una possibilitat, i evidentment nosaltres també hi creiem, però no és solament i exclusivament aquesta, pel que fa referència a macroplantes de tractaments de purins.

Dels diferents grups parlamentaris s'han presentat esmenes. Hem arribat a una transacció amb el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que els agraeixo també l'esforç en nom del Grup Parlamentari Popular per arribar en aquesta transacció, en tots els diferents punts de les esmenes que s'han presentat; transacció que ja he lliurat a la Mesa del Parlament, i que, en tot cas, evidentment, nosaltres hi donarem suport.

De les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, dos d'aquestes esmenes que ens han presentat, les hem adaptat també en aquest text transaccional, però lamentem no poder-hi incloure algunes de les esmenes, entre d'altres les que fan referències que la cabana del porcí en determinades zones no tingui possibilitats o hi hagi el que podríem dir una moratòria al mateix fins que no s'estigui, d'alguna manera, amb totes les garanties pel que fa referència a aquestes zones vulnerables, o d'altres pel que fa referència, també, al que és la no-instal·lació d'alguns tipus de tractament, com són aquestes macroplantes.

Insisteixo... I, per tant, aquestes esmenes, senyor president, senyora diputada del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, no les hi podem incorporar, en aquest text transaccional a què abans feia referència.

Sí que a la vegada els demanaria a tots els grups parlamentaris el suport en aquesta Moció, en aquest text transaccional finalment, insistint en aquests aspectes: en què és un tema de doblar els recursos de 22 a 44 milions d'euros per fer front a les diferents possibilitats d'ajuts, i a la vegada també demanar un cop més al Govern que, dins de la seva actuació pel que fa referència a les zones vulnerables, també al conjunt del sector del porcí de Catalunya, però també, en aquestes zones vulnerables, a les explotacions ramaderes existents dins d'elles, s'hi esmercin tots els esforços i que sigui una realitat el que emana d'aquesta Moció que finalment serà resolució d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Ja ha avançat el senyor Fabregat que nosaltres vàrem presentar unes esmenes i que algunes d'elles, doncs, malauradament, no han pogut ser acceptades, perquè de fet ja és prou conegut que tenim posicionaments diferents en alguns dels aspectes que es plantegen en aquesta Moció.

D'entrada, he de dir, anant pel fàcil i per anar més al gra, que estem d'acord quan el senyor Fabregat diu, en dos punts en concret, el punt 2 i el 3, que ja s'han incorporat en la transacció, i, per tant, jo crec que el que podem fer en aquest cas és retirar les nostres esmenes, tenint en compte que ja queda incorporat en el text que han transaccionat amb el Grup Socialista i Convergència i Unió.

La resta d'esmenes a nosaltres ens sap greu, evidentment, com sempre, doncs, que no s'acceptin, perquè creiem que hi ha un error en el plantejament. En el primer cas, el que s'està dient és que hi hagi, que es faciliti o que hi hagin ajuts, és a dir, que es paguin diners, per a l'abandonament de determinades explotacions ramaderes. Són unes explotacions ramaderes que, tal com diu aquí, doncs, o bé tenen problemes per poder aplicar el seu Pla de gestió de dejeccions ramaderes o bé tenen problemes per adequar-se a la Llei d'intervenció integral de l'administració ambiental. I, per tant, d'una banda, ens sembla bé que hi hagin ajuts, però el que no trobem correcte és que, d'una banda, es posin diners perquè unes explotacions abandonin, tenint en compte que el que estem dient és que estan en zones vulnerables i, per tant, sobretot, en zones on hi ha excedents de purins; i que, d'altra banda, es permeti que continuï incrementant la cabana ramadera i, per tant, que hi continuï havent problemes d'excedent de purins. Hi han comarques on encara l'excedent de purins és de gairebé un milió de metres cúbics, per exemple, no? Com és el cas d'Osona. Quin sentiment té que destinem diners, que uns abandonin i que després facilitem o permetem que altres creixin. Nosaltres creiem que no té sentit i, per tant, la nostra esmena el que demanava era que a les zones on hi hagi un excedent de purins que estigui demostrat, evidentment, i que no sigui de quatre litres sinó que sigui d'unes quantitats considerables, es garantirà que no s'incrementarà el nombre de caps de bestiar en altres explotacions. Ens sembla que això ja s'hauria d'haver fet fins ara, de no incrementar el nombre de caps de bestiar en llocs on la situació és molt compromesa, però bé, si més no, aquí ho hem intentat.

Tot i així, encara que no se'ns accepti la nostra esmena, nosaltres avancem que aquí ens hi abstindrem, perquè un «no» tampoc no el volem donar tenint en compte que creiem que sí que hi han explotacions que tenen dificultats per adequar-se, per exemple, a normes urbanístiques o a la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

El punt 4, el que demana és que les explotacions ramaderes a les zones vulnerables tinguin el Pla de gestió al llarg del 2003 i que, doncs, que s'apliquin mesures. Nosaltres, el que creiem és que totes les explotacions, independentment de si estan en zona vulnerable o no, haurien de tenir un pla de gestió. I, de fet, quan vàrem tenir l'oportunitat d'anar a la Bretanya, els portaveus de la Comissió de Política Territorial vàrem veure que allà es considerava un tot la Bretanya, amb unes excepcions molt determinades i s'hi posaven unes mínimes condicions a tot el territori. I, per tant, aquí, nosaltres creiem que una d'aquestes mínimes condicions hauria de ser que tothom tingués un pla de gestió de les dejeccions ramaderes.

Hi ha un altre punt, el cinquè, que en aquest és potser, doncs, on és més coneguda la nostra discrepància, que és el que demana que s'instal·lin macroplantes de tractament de purins, per entendre's, com ara les que existeixen a les Masies de Voltregà, a l'Esquirol o a Alfarràs. I nosaltres no estem d'acord amb aquest tipus de plantes perquè, entre altres coses, estan consumint gas natural, traslladen la contaminació en un altre vector que és l'aire.

I, finalment, s'ha incorporat un nou punt, per tant, en aquest de les macroplantes hi votarem en contra, i s'ha incorporat un nou punt en la transacció, que és el sisè, doncs, en el qual tot el que s'hi contempla ja ens sembla correcte i per tant, hi votarem favorablement.

En aquest cas, senyor president, nosaltres demanarem votació separada dels punts 1 i 4, que poden anar junts; i del punt cinquè.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. El que passa, senyora diputada, és que de l'esmena transaccional no coincideix la numeració. Vostè m'ho ha dit de la transaccional? Senyora diputada, hi ha un sisè punt que no hi és. Ah, però vaja, és el mateix. D'acord. Gràcies.

En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Estem parlant, senyors i senyores diputades, d'un dels problemes mediambientals més greus de Catalunya, si no el més greu que en aquests moments pateix Catalunya. Ens hem trobat en els darrers quatre, cinc anys amb l'adopció, per part del Govern de la Generalitat, de multitud d'ordres –jo crec que hem perdut el compte–, de les ordres, els convenis, els decrets, les lleis, etcètera, etcètera, que s'han pres en aquest tema i que, de moment, han resultat que no han tingut cap resultat pràctic, més aviat la majoria han estat un autèntic fracàs, perquè no ha solucionat el problema de la contaminació que pateixen molts dels aqüífers de Catalunya.

Per tant, en aquests moments, ens trobem amb una moció presentada pel Grup Parlamentari Popular que creiem que pot fer seguir avançant en aquest camp. No és la passa més gran que nosaltres consideraríem que s'ha de prendre en aquests moments en aquests temes, però, sens dubte, és un pas endavant en el camí de trobar solucions en aquests problemes sense que això suposi un greu perjudici per a un sector tan important com és el sector agrari i ramader de Catalunya.

Les nostres esmenes..., hem presentat un seguit d'esmenes, a les quals ja ha fet referència el senyor Fabregat, que pretenen complementar el text presentat pel Grup Popular i, en alguns casos, fins i tot, ampliar l'àmbit d'actuació.

En concret, la nostra idea és que les ordres que planteja el Grup proposant de la Moció referent als ajuts es donin, s'apliquin, es dictin al més aviat possible, de forma immediata si això és factible, per tant, que s'habilitin aquestes ajudes necessàries per als processos de tractament de forma individual, en alguns casos, o de forma col·lectiva en d'altres. Aquestes serien les nostres primeres esmenes.

Una de les esmenes que nosaltres considerem important i que s'ha recollit considerablement en la transacció a la qual hem arribat amb el Grup Popular i amb el Grup de Convergència és la que fa referència a un punt que nosaltres considerem clau com és el compliment,

és a dir, que la Generalitat faci complir efectivament, amb els mitjans que té disponibles, els decrets, les normes, les mesures que ella mateixa o que el mateix Govern aprova. En aquest cas, parlem del Decret de gestió de les dejeccions ramaderes, que ja obligava, a l'agost d'aquest passat any, a presentar a totes les granges ubicades a zones vulnerables un pla de gestió, el qual totes no han presentat.

Nosaltres considerem que és hora de posar fre a aquesta situació, que s'ha d'exigir a totes les granges, primer a les de les zones vulnerables, però també a totes les granges –com deia la diputada Font– que no estan en zones vulnerables i que, segons el Decret, l'agost del 2003 tenen de termini per presentar el Pla de gestió, perquè ho facin, que realment el presentin, que l'apliquin i que el gestionin correctament.

Per tant, crec que la transacció ha quedat suficientment recollida en el sentit que explica que s'ha de fer complir el Decret 220/2001, de gestió, perquè tinguin en el seu Pla de gestió els terminis establerts. És a dir, l'any passat s'haurien d'haver presentat tots els plans de gestió de les granges ubicades en zones vulnerables, i aquest any 2003 s'ha de presentar el Pla de gestió de totes les granges, a excepció d'aquelles que tenen una mida molt petita, com ja diu el Decret.

Finalment, hem aportat una esmena que s'ha recollit també en la transaccional, que seria el punt sisè que s'ha addicionat, en el sentit que nosaltres considerem que no s'està fent complir efectivament algun dels punts contemplats en un protocol d'actuacions, que va signar el 17 de juliol de 2002 el Govern de la Generalitat amb algunes de les organitzacions agràries i ramaderes, per punts que no se n'ha parlat prou com pot ser la millora de la dieta dels animals, la millora de la dieta per tal de reduir els continguts de nitrogen i d'aquesta manera contribuir a la reducció efectiva de l'efecte contaminant dels purins, i el que seria el programa d'inspecció de totes aquelles granges que, a hores d'ara, no hagin presentat el Pla de gestió de les dejeccions ramaderes, és a dir, un control efectiu del que s'està fent, com deia abans, per donar compliment als decrets, a les lleis, als convenis, als protocols que el Govern de la Generalitat està aprovant o està signant en col·laboració amb les organitzacions agràries.

Per tant, senyor president, nosaltres considerem que aquesta esmena transaccional a què hem arribat no donarà solucions efectives al problema real que tenim de contaminació, però, sens dubte, és un pas endavant per intentar que entre tots puguem veure la llum al final del túnel d'aquest problema.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jesús Bartolomé.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Miri, començaré pel final, senyora Marta Camps. Ens acaba de dir que hi ha un incompliment en els controls

per part del Departament de Medi Ambient i de les inspeccions en les granges. Solament li vull recordar un recull de premsa, que casualment portava, en què el senyor Siurana, il·lustre diputat d'aquesta cambra, reclama que els departaments d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i Medi Ambient aportin solucions per al tractament de purins i que no tirin pel camí més fàcil que és amenaçar amb el tancament d'explotacions. És a dir, uns diuen –a veure si es posen d'acord–, uns que no fem res, uns altres, que fem massa. Jo espero i desitjo, de totes maneres, que si vostè surt regidora de l'Ajuntament de Lleida li podrà explicar millor al senyor Siurana com funciona tot això dels purins, que penso que és un tema que no ha seguit ell molt de prop.

De totes maneres, voldria dir que remarcuem tot sovint, tots –i avui també s'ha dit– que el sector porcí té una importància estratègica en l'economia catalana, que aporta el 35% de la producció final agrària i en depèn la viabilitat d'importants sectors com el d'indústries transformadores i el d'alimentació animal.

No obstant això, no hi ha dubte que s'ha d'anar a corregir la situació per aconseguir un desenvolupament sostenible. I per això, el Govern, per exemple, recentment va aprovar un pla de suport a la gestió de purins; un pla que recull un seguit de mesures per tal que el sector porcí apliqui, no dissolucions de tractament de dejeccions ramaderes que siguin tecnològicament adequades, econòmicament viables, ambientalment sostenibles i socialment acceptables.

El Pla té com a objectius estratègics reduir els excedents de dejeccions ramaderes, no aplicar-les al sòl agrícola local i disposar d'infraestructures necessàries per al tractament dels excedents. I per assolir aquests objectius, la Generalitat ha desenvolupat també diversos tipus d'actuacions de suport tècnic i econòmic.

Crec que és convenient recordar ara alguna de les coses que va dir el conseller, perquè marquen les línies d'actuació del Govern en aquest tema i que coincideix amb el criteri d'aquest Grup Parlamentari. Els purins esdevenen residu a partir del moment que se'n fa una mala gestió, a partir del moment que no poden ser aplicats a la terra i, per tant, a partir del moment que tenim un excedent, i existeixen a Catalunya excedents i es fa necessari, per tant, fer una transició cap a una ramaderia més sostenible. I com? Amb l'impuls sostingut a l'exigència de tenir els plans de gestió, també amb ajudes des de la Generalitat –no faltava més–, amb el suport a l'abandonament de l'activitat que esperem el vist-i-plau de la Unió Europea per aplicar-ho, i també s'ha de seguir amb el que són projectes de macroplantes, com avui aprovarem en el punt cinquè; però, en tot cas, s'ha de pensar també en més plantes adaptades al territori, i aquestes plantes adaptades també al que és la realitat municipal d'alguns municipis amb suficient cabana ramadera per poder-ho fer.

Donem suport tècnic i d'investigació al sector amb els convenis de col·laboració signats amb la Universitat de Lleida i Vic, i ens preocupem de la reducció, avui, ara mateix –la senyora Marta Camps ho exigia–, la reducció en origen del nitrogen, mitjançant la formació de pinsos, d'acord amb el conveni signat amb l'Associació Catalana de Fabricants de Pinso.

I davant de la sol·licitud d'immediatesa que s'ha fet en els ajuts, per part del Partit Grup Socialista, ara mateix, avui s'aprovarà també, en el punt tercer, la dotació de 44 milions d'euros destinats a la correcta gestió de les dejeccions. Ja va dir-ho –i parlo d'immediatesa– el conseller en la seva intervenció en la interpellació, que aquest mes d'abril ja es posarà sobre la taula la quantitat exacta per a la present anualitat i per a les infraestructures necessàries. I tot això és només una continuació de l'acció del Govern en suport del sector i el seu desenvolupament sostenible.

Convé precisar, senyor Fabregat, en el punt tercer, en el text, que diu: «Subvencions no inferiors al 25%.» Jo penso que es té el 25%, ja que la Comunitat Europea, que és qui el ha de donar el vist-i-plau, no admet quantitats més importants.

S'ha recordat avui també la visita a la Bretanya, i caldria recordar algunes coses que no s'han dit. La cabana bretona té més de vuit milions de porcs, el 53% del total francès. Té la pràctica totalitat del territori declarat «zona vulnerable», i malgrat que les precipitacions del 2000 i 2001 han sigut dues vegades superiors a les normals, el nivell de contaminació per nitrats és altíssim, i arriba, fins i tot, a contaminar la costa marítima. I vam poder comprovar que estan lluny de les solucions i del camí. En els seus documents que ens van donar es pot veure que el juliol de l'any passat no arriben ni al 8% de tractament de la seva cabana ramadera.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Acabo rapidíssimament, senyor president. Què diríem si aquí haguéssim d'envasar l'aigua amb un rètol que digués «aigua sense nitrats», per exigència del mercat? Déu ni do! Què diríem si aquí es construeix per a la segona fase del tractament de purins plantes incineradores, i que, a més a més, al costat, per aprofitar l'energia elèctrica, es construeix un escorxador? No vull ni pensar-ho.

Són bones aquestes comparacions amb l'actuació de la Generalitat, del Govern de Catalunya. I quant als ajuts, igual. Uns deien 60, uns altres 30, la realitat era al final el 17 o el 18.

I també és bo –i acabo–, senyor president, recordar avui el tarannà que varen tenir les intervencions de la interpellació, un diàleg positiu entre una postura de l'oposició constructiva i de govern responsable que, indubtablement, porta a donar solucions als problemes tant del sector com del medi.

Aquell tarannà és el que ens porta avui a tractar la Moció subsegüent, i la coincidència, pràcticament total, de la majoria de la cambra en un text lleugerament esmenat i amb transaccions de diferents grups. Segur que el medi ambient i el sector ens ho agrairan.

Per tot això, gràcies, senyors diputats. Avui no serem notícia, hi ha un acord positiu, hi ha una notícia bona.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, en primer lloc, per agrair l'esforç del diputat del Partit Popular, i dels altres grups també, a l'hora de transaccionar aquest text important; un text, com deia la diputada Marta Camps, que suposa un pas endavant, si no en la solució definitiva, sí en el camí per trobar un desllorigador en el tema del tractament purins.

Voldria destacar, del text transaccional que finalment es posarà a votació, l'acord per incrementar, per multiplicar els propers cinc anys, de manera molt important, els recursos que han de poder fer front a les diferents ordres, als diferents decrets, a les diferents resolucions destinades a la correcta gestió de les dejeccions ramaderes; es parlava de 44 milions d'euros els propers cinc anys. També l'acord per donar compliment –com no podria ser d'altra manera– al Decret 220/2001, de gestió de dejeccions ramaderes. I també –i aquí en voldria fer un especial ressò– l'acord per tal de revisar el Pla d'instal·lació de macroplantes de tractament. No es descobreix res de nou si, com s'ha apuntat aquí també, reiterem el fet que aquestes macroplantes de tractament no han donat la solució correcta a aquest tema i, per tant, doncs, caldria parlar-ne més, caldria..., nosaltres no en som partidaris –la diputada Bet Font així ho ha expressat també. Però, en tot cas, la solució de la macroplanta..., doncs, penso que ha perdut l'objectiu pel qual nosaltres es va plantejar, l'objectiu prioritari. En tot cas, parlant del Pla de gestió de purins, nosaltres creiem que aquest Pla de gestió s'hauria de lligar amb la reestructuració del sector porcí, una reestructuració que està pendent, que el Govern ha de presentar aquest Pla. Com deia, les plantes no han anat prou bé.

I també caldria destacar que cal que entre tots decidim, consensuem, el model que volem per al nostre país i quin tipus de ramaderia volem també per al nostre país. Avui hi ha molta pressió, en moltes zones del país hi ha molta pressió; a la comarca d'Osona –la diputada Bet Font n'és bona coneixedora–, doncs, hi ha molta pressió, i sovint la pressió recau sobre la terra i recau sobre, precisament, els pagesos, l'explotació familiar més petita, que no pot fer front, de cap de les maneres, a aquesta pressió.

Per tant, benvingut sigui aquest text transaccional, aquesta Moció, aquesta resolució que ha de contribuir a millorar la sostenibilitat del medi ambient –almenys nosaltres així ho desitjaríem i així hoensem–, i, per tant, que pugui fer compatible, que pugui compaginar, que pugui equilibrar tant com sigui possible els interessos del sector agrari amb els interessos del conjunt de la societat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

No havent-hi cap més intervenció, anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, el text de la votació és el text transaccional. I farem les votacions en tres blocs: primer votarem els punts números 1 i 4, després el punt 5 i després la resta.

Per tant, passem a votar el punt número 1 i el punt número 4.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 128 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació, el punt número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor, 5 en contra i 12 abstencions.

I a continuació, la resta del text.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera d'Ensenyament i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'atenció primària (tram. 302-00320/06)

La Moció vint-i-unena és la interpellació sobre política sanitària, especialment pel que fa a l'atenció primària, que la unirem amb el punt següent, que també té el mateix títol.

La primera està presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Té la paraula l'il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que presentem té molt a veure, o, millor dit, té tot a veure, amb la concepció del model sanitari. De fet, encara que inclou alguns aspectes que són ben concrets, es tracta més aviat d'un plantejament de model. I crec que així ho vaig deixar clar o vaig intentar deixar clar en la pròpia intervenció que vaig fer en el plenari d'ara fa quinze dies.

Nosaltres apostem molt clarament per la sanitat pública i ara, emfasitzo, amb gestió pública, perquè ens sembla que són dos components, que tinguem un sistema sanitari de tipus públic ha d'estar avalat per una gestió dels centres de caràcter públic, també.

Per què? Perquè, al nostre entendre, els efectes de la gestió privada són clars, des del punt de vista de model. I ho dic, des del punt de vista de model, perquè, efectivament, podem trobar centres concrets, tant hospitals com ara ens estem referint a atenció primària, que estiguin correctament gestionats des del punt de vista de la gestió privada, correctament gestionats per aquells que ho fan des de la titularitat pública, i també amb exemples a la inversa, és a dir, amb errors de gestió en centres privats, amb errors de gestió en centres públics. Per tant, podem trobar centres concrets que funcionin millor o pitjor sigui quina sigui la titularitat de la gestió.

Però, en canvi, sí que ens sembla que, pel que fa referència al conjunt del sistema i sobretot a tots els elements de garantia de la qualitat assistencial que ha d'oferir el sistema en el seu conjunt, apostar per la gestió pública ens sembla totalment coherent.

Perquè sí que entenem que els efectes de la gestió privada són..., té tota una sèrie d'efectes perversos que per nosaltres són clars: fragmenten el sistema, és a dir, el fet que es pugui diversificar la gestió està fragmentant el sistema; perd el seu caràcter unitari—recordem que a la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya un dels elements essencials era definir que l'assistència havia de tenir un caràcter integral, i en la mesura que els sistema es fragmenta, perd aquest caràcter unitari; afebleix el control democràtic, és a dir, el control democràtic que es pot tenir en els centres de gestió pública: quan estem parlant de consorcis o de centres totalment de l'àmbit privat, aquest control democràtic es perd, i en definitiva—en definitiva—tots aquests elements contribueixen a afeblir el sistema públic com a tal.

Per això nosaltres entenem que no és una anècdota el fet que es vagin donant a gestió privada, en forma de degoteig o de forma més sistemàtica com s'està fent ara, els centres d'atenció primària; en absolut no és una anècdota.

El Govern ha optat ara per privatitzar la gestió de l'atenció primària. I nosaltres el que diem en aquesta Moció és que no hi estem d'acord.

I què demanem? Que s'aturi el procés. Els arguments ja els he assenyalat abans. De fet, va haver-hi una mena de pacte sanitari quan es va fer la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya en què per al sistema hospitalari s'havia de partir d'una situació, però que a l'atenció primària, de naturalesa totalment pública, ara s'està entrant cap a aquesta via d'introduir d'una manera molt més present de la que hi ha en aquests moments la gestió privada.

I nosaltres diem clarament no, que s'aturi immediatament aquest procés als llocs on s'està realitzant. Anem més enllà: que es modifiqui la Llei que ho permet, aquella Llei del 95 que fa que el Govern pugui dir: «Nosaltres no estem fent res il·legal.» És clar, no estan fent res il·legal, perquè des del punt de vista de base per

nosaltres ja hi ha un tipus de plantejament que caldria modificar. I és el que proposem.

I també proposem tota una sèrie de mesures que van adreçades al que entenem que es podria fer per millorar i consolidar el sistema públic. Perquè, que necessita millora? Segur. Que necessita consolidació? També. La consolidació no passa, al nostre entendre, per la privatització. I el conjunt de les propostes que aquí es presenten, també algunes d'elles adreçades a crear una comissió que des del punt de vista tècnic i parlamentari pugui avançar per poder fer el nou mapa sanitari, per poder actualitzar el que ara tenim, però sempre des d'aquesta lògica de defensar la sanitat pública, que és el model pel qual nosaltres optem.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat, especialment pel que fa a l'atenció primària (tram. 302-00322/06)

L'altra Moció l'ha presentat Esquerra Republicana i la defensa l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari va substanciar la interpellació amb un clar objectiu; objectiu que ja confesso d'entrada que no hem aconseguit, en tot cas no hem aconseguit del tot, potser una petita part sí, però no pas del tot.

L'objectiu no era altre que intentar posar damunt la taula una situació que en aquests moments es viu en determinats aspectes i en determinats punts en relació amb la gestió de l'atenció primària, que hi ha tot un seguit de conflictes localitzats territorialment, recordo els casos de l'Hospitalet i de Manresa, potser, com a més recents i que s'han tractat ja en altres aspectes de la tramitació parlamentària, però també, per exemple, alguns casos puntuals que hi ha a la ciutat de Barcelona en aquests moments o fins i tot casos que es comencen a plantejar, per exemple, a la ciutat de Tarragona.

Per tant, no són fets aïllats i puntuals, i que no responen, d'alguna manera, a cap invent de ningú, sinó que són qüestions concretes, puntuals, en les quals hi ha diversos agents implicats: hi ha, des del punt de vista sanitari, els professionals; des del punt de vista municipal, els ajuntaments; des del punt de vista d'usuaris, per una banda, els usuaris directament de la sanitat pública, però d'altra banda també aquelles institucions o entitats que d'alguna manera intenten participar en tot el que és la qüestió de la salut pública.

Per tant, enteníem nosaltres que..., i a més a més, després de l'anunci del conseller de Sanitat en què ens deia: «La reforma de la primària s'acaba, passat l'estiu això està fet», doncs, enteníem que era el moment de

fer una reflexió més àmplia, una reflexió compartida, una reflexió que fins i tot ens pogués portar a treure conclusions de futur interessants i que permetés canviar d'alguna manera algunes de les coses que s'estan fent en aquests moments.

Nosaltres entenem que s'ha de ser generós en la visió del que és públic i el que no és públic. Entre altres coses, perquè si només és públic l'ICS, doncs, francament, malament, perquè estem desautoritzant d'alguna manera una part molt important de la política que s'està fent a molts ajuntaments, que també tenen interès en relació amb la gestió de l'assistència primària. I estem també desautoritzant d'alguna manera el que és la realitat sanitària d'aquest país, que, en definitiva, no és només la Generalitat qui fa sanitat en aquest país, sinó que són moltes altres institucions, i, evidentment, la Generalitat té la facultat d'ordenar-la i té la responsabilitat, a més a més, de vetllar que sigui de bona qualitat i té, sobretot, la responsabilitat del seu finançament, però la realitat d'aquest país és la que és i no ens en podem inventar una altra de diferent, és a dir, nosaltres no estem ni a Andalusia, ni estem, segurament, a Galícia, ni estem en altres països d'Europa o del món que tenen altres sistemes que segurament poden fer determinats discursos.

Aquí, a Catalunya, partim d'una realitat totalment diferent. I dir altres coses desgraciadament és enganyar i jo penso que aquí estem, d'alguna manera, jugant amb foc tots plegats.

En aquest sentit, doncs, nosaltres hem apostat clarament, amb la Moció que presentem, per una banda, per demanar dades. Jo aquí tinc dades, en aquest estudi, és un estudi parcial, que demostren, que donen pistes molt importants de per on va la primària, que determinats mètodes de gestió de la primària estan sent beneficiosos per als usuaris. Ara no entro si és públic o privat, deixin-ho estar; és públic, eh?, però deixin-ho estar, perquè no és important això en aquests moments. I, per tant, a mi el que se'm planteja, com a persona que té una responsabilitat política, és que se m'obre un interrogant. I aquest interrogant jo tinc l'obligació de plantejar-lo a tots els nivells. Què és el que pretenc, bàsicament, mantenint sempre la visió pública de la qüestió? Que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país tinguin una millor assistència sanitària o no. Això com es fa?

Per tant, aquesta és una responsabilitat que tenim tots plegats. I el que nosaltres demanem amb la Moció és que d'això puguem parlar-ne, puguem asseure'ns en una taula, puguem estudiar-ho, puguem posar damunt la taula totes les dades que hi ha. Jo en tinc aquí unes quantes, ho he dit abans, però també afirmo aquí avui que el Departament de Sanitat en té moltes més, i el Departament de Sanitat té l'obligació en aquests moments de posar-les damunt de la taula.

Per tant, des d'aquest punt de vista, estem segurs que si tots plegats fóssim capaços de poder trobar aquest marc de diàleg, que aquest marc de diàleg fos compartit, amb evidentment Govern, grups parlamentaris, ajuntaments, professionals de la sanitat, usuaris..., estem segurs que al final trobaríem un model absolutament adequat per al que són les necessitats del país.

I només és amb informació i amb dades que això ho tirarem endavant. Si continuem dient que el públic és bo i que el privat és dolent, cosa que penso que és un error, o estem confonent el que és públic, com a model de gestió, amb el que no ho és, quan ho acaba sent, doncs, jo penso que també ens equivocarem absolutament.

Per tant, des d'aquest punt de vista, insisteixo, l'estudi era absolutament indispensable, posar les dades damunt de la taula i poder-les treballar posteriorment en una comissió.

El nostre Grup Parlamentari plantejava també en la Moció que, d'alguna manera, mentre això no acabés amb uns resultats concrets i amb unes dades concretes, no es fes cap nova adjudicació de centres d'assistència primària, en tant que en aquests moments hi ha tot un seguit de polèmiques damunt de la taula, com he dit abans, i en cap cas, i aquí sí que és on ve la diferència important i és on nosaltres posem l'èmfasi, cap àrea bàsica de salut, cap centre d'atenció primària ha de ser adjudicat a una entitat privada que hi pugui fer lucre, que tingui finalitat de lucre.

Aquesta és la diferència. No estem parlant de gestió d'una manera o d'una altra, estem parlant de fer negoci amb la sanitat. Nosaltres no estem d'acord en cap cas que es faci negoci amb la sanitat. Amb el que estem d'acord és que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país tinguin una atenció primària en condicions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, han passat ja disset anys –disset– des que el Govern va començar la reforma de l'atenció primària. Jo tinc la sensació que això és massa temps, especialment si ho comparem amb altres comunitats autònomes. De tota manera, crec que ens hem de congratular perquè per fi està a punt –està a punt– d'acabar la reforma. Això no vol dir que no tinguem una visió crítica de la situació, tant pel que fa als retards com pel que fa a les condicions en què es posen en marxa els darrers equips d'atenció primària.

En alguns casos, les condicions estructurals dels centres, tant si parlem d'edificis, superfícies, equipaments, com si ho fem del Pla de suport tecnològic, deixen molt a desitjar. Però la percepció tampoc no millora si ens fixem en els darrers equips de professionals, que arrosseguen un nombre massa elevat de persones amb l'antiga dedicació. Ens trobem davant d'un sistema que ha trigat massa a modernitzar-se, i això ha fet que apareguessin problemes i errades noves, com per exemple retards en l'accés als centres d'atenció primària, retards en la realització de proves diagnòstiques, massificació d'alguns centres, etcètera.

Tot això explica també la preocupació i impaciència absolutament legítimes d'alguns ciutadans temerosos

que els nous models no donin millors respostes a aquests problemes i fallades del sistema. La preocupació dels ciutadans davant de l'anomenada diversificació de models de gestió d'atenció primària és legítima. Es tracta de com funcionaran els serveis sanitaris de primer nivell, ja que són els que constitueixen la primera i sovint més freqüent porta d'entrada al sistema sanitari públic de Catalunya.

També els professionals tenen dret a conèixer com es preveu el futur dels seus llocs de treball. Una gestió obscurantista mai pot ser ben rebuda en una societat democràtica informada. A més a més, en un context d'intent d'afeblir les polítiques públiques del benestar, molts ciutadans i professionals poden creure, no sense raó, que els canvis de model formen part d'estratègies, diguem-ne, tendents a eliminar recursos dels sistemes públics de protecció social per transferir-los al sector privat. Això ens obliga, ara més que mai, a ser receptius a les preocupacions ciutadanes i ens obliga, també, a ser, ara més que mai, molt pedagògics en el moment d'explicar i argumentar les raons dels canvis.

Nosaltres apostem per una gestió sanitària pública moderna, de qualitat i eficaç. És evident que s'ha perdut un temps preciós en la transformació de l'Institut Català de la Salut per adaptar-lo a les noves necessitats de la societat. Jo tinc el convenciment que un dels grans fracassos –un dels grans fracassos– d'aquest Govern ha estat no modernitzar l'ICS.

L'ICS, no ho oblidem, té magnífics centres i excel·lents professionals, però, per la mala gestió, ha quedat afeblit i els seus professionals sovint desmotivats. Junt amb l'ICS, que, hi insisteixo, ha de tenir oportunitats per realitzar una bona gestió d'atenció primària, existeixen altres models públics que també funcionen bé. Per exemple, els CAP gestionats pel Pamem del l'Ajuntament de Barcelona o els diferents tipus de gestió dels ajuntaments de Badalona o de Reus.

En tots aquests casos, es garanteixen nivells de recursos i equipaments similars als de l'ICS, i en els quals cap ciutadà –cap ciutadà– ha de tenir vedat l'accés a cap prova, exploració, visita o medicament per raons econòmiques.

Però, dit això, que ningú es confongui: nosaltres no estem a favor d'una diversificació acrífica, sense criteris ni raons. Creiem, n'estem convençuts, que el prioritari és que l'ICS i altres entitats públiques puguin gestionar CAP, amb molts bons resultats, fora dels entorns públics; cal valorar cas per cas, donant en tot moment màximes garanties davant d'una possible mercantilització de l'assistència, mitjançant la generació de beneficis que poden posar en entredit la qualitat d'aquesta assistència.

Creiem que la polèmica existent a l'entorn de la diversificació de l'atenció primària s'ha vist agreujada per la sospita que grups de pressió afins al Govern actual intenten prendre posicions en la perspectiva d'un més que previsible canvi de govern. Hem de ser conscients que el ciutadà vol, sobretot –per sobre de tot, diria jo–, uns serveis d'atenció primària de qualitat i accessibles, amb més prestacions que els actuals, amb la certesa que hi ha supervisió i control públic, que es garanteix i es

dóna seguretat a l'ús dels recursos públics; també, i com no pot ser de cap altra manera, es vol transparència i conèixer comparativament els resultats del funcionament dels diferents centres d'atenció primària.

Per cert, fins ara no ha existit cap iniciativa en aquest sentit, la qual cosa ha impedit l'avaluació i la comparació dels resultats en el funcionament dels diferents CAP. Aquesta és una de les grans assignatures pendents del nostre sistema.

I ja, per anar acabant, perquè veig que se m'està acabant el temps...

El president

Ja fa una miqueta, senyor diputat.

El Sr. Fernández Martínez

Doncs, ja acabo, senyor president, ja acabo, amb el seu permís. De tota manera, tots som conscients que estem a la fi d'una legislatura, un fi absolutament agònic, amb un govern contra les cordes, i el que és més important, davant d'una fi d'etapa.

Per això, i ho dic amb totes les reserves, ho dic amb totes les cauteles, no sé si és el moment de plantejar aquest tipus de reforma, el que sí queda clar és que aquesta serà una de les assignatures pendents de la propera legislatura. Això ho comentàvem nosaltres el dia que el síndic va presentar el seu informe a la comissió corresponent, i dèiem que ara és el moment de començar la reforma de la reforma. Res més.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en la defensa de les nostres esmenes, vull fer una sèrie de consideracions respecte al debat que s'està generant entorn a la cessió de la gestió de l'atenció primària. Entre d'altres coses, perquè nosaltres constatem –i així també ho hem proposat a l'inici de la nostra esmena– el caràcter públic i universal de la sanitat, sense cap mena de dubte.

Per altra banda, també volem constatar un fet i és que la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya consolida un model sanitari propi caracteritzat per la diversitat de la gestió i de diferents fórmules de gestió que fins ara han donat un bon resultat, molts en els hospitals i després també en uns altres centres d'atenció primària.

Crec que això ha de quedar clar, perquè estem parlant de diversificació de fórmules del criteri que molts grups tenen a l'hora de voler acceptar que molts professionals gestionin àrees d'atenció primària, que molts..., s'externalitzi la gestió d'aquestes àrees d'atenció primària; però, en canvi, tenim una llei que hi dona cobertura. La Llei 11/95, en el seu article setè, que va ser aprovat amb

103 vots a favor, vull dir, només s'hi va oposar Iniciativa per Catalunya, dona cobertura suficient, per tal d'utilitzar aquestes fórmules de gestió.

(Remor de veus.)

És per aquest motiu que crec que el Govern té la capacitat de poder utilitzar aquestes fórmules de gestió, que cal avaluar-les, cal veure com són, com s'apliquen i quin és el servei que presten.

És per aquest motiu que des del Grup Popular sempre hem fet èmfasi en la prestació del servei sanitari. Creiem que és elemental la qualitat en l'assistència, en la prestació del servei sanitari, independentment del model, perquè els models creiem que cal avaluar-los i comparar-los en funció dels resultats obtinguts, amb indicadors de qualitat, amb termes d'assistència, de salut, de satisfacció dels usuaris, etcètera.

És per aquest motiu que nosaltres dins de la Moció, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, hem afegit, dins del punt de l'estudi, aquests criteris, perquè creiem que cal incrementar l'avaluació en funció de cada model. I, a més, creiem també que cal avançar cap a la resposta que ha de donar l'atenció primària en funció de les noves necessitats, les noves realitats, perquè sí que creiem que ha trigat molt a acabar la reforma, i ara estem plantejant la reforma de la reforma.

Creiem que cal un nou replantejament que faci una avaluació de tot el que és l'assistència de l'atenció primària per incrementar la coordinació amb l'hospitalària, tendir progressivament a l'atenció basada en els processos assistencials, amb continuïtat dins del que és tota la xarxa assistencial integrada. Creiem, també, necessari incrementar la capacitat resolutiva dels centres, prestar una millor atenció amb nivells de qualitat, eficiència, equitat d'accés i de resolució als ciutadans dels serveis sanitaris a tot el territori. Creiem que això és important.

Nosaltres, com deia, hem fet èmfasi en els resultats, i el senyor Bernardo Fernández ha fet esment a l'Informe del Síndic de Greuges, però jo li vull recordar que tothom, i fins i tot va quedar recollit en una moció d'Iniciativa per Catalunya, la 143/VI, en la qual es va dir que l'Informe del Síndic de Greuges, doncs, era un indicador més dins del que ha de ser l'atenció primària a l'hora de poder replantejar el model, etcètera. I, en la pàgina 46, aquest mateix Informe, doncs, fa una bona avaluació de la gestió de molts centres, considera que ha d'atorgar una determinada autonomia en l'organització dels centres, doncs, fa que molts ciutadans vegin incrementada l'atenció en nivells de qualitat i de molta més eficiència.

Creiem, nosaltres, que aquest Informe és una enquesta més a l'hora de tindre en compte, per tal d'avaluar el que nosaltres creiem que és important, que és l'atenció que es presta al ciutadà. Sense cap mena de dubte, per part del Departament, s'ha d'incrementar el control. El Departament ha de garantir l'equitat i la qualitat en l'accés.

I, senyor Bernardo Fernández, no hi ha cap perill que no s'atengui a ningú pel fet que un centre estigui gestionat per una altra entitat. Vostè ha fet una observació que a mi em sembla del tot arriscada, a l'hora de dir que

no es pot evitar o que no es pot negar a ningú que se li faci una determinada prova, per suposat que no. L'assistència sanitària és pública i està finançada públicament i tothom ha de tindre el mateix accés i, com deia, en equitat i en qualitat. I, per altra banda, vostès on governen també externalitzen la gestió. Jo no entenc per què moltes vegades quan ho fa un, aquesta gestió és privatitzar-la i quan ho fan uns altres, la gestió és externalitzar-la.

(Remor de veus.)

Crec que cal incrementar el que és l'atenció al ciutadà. Cal millorar l'atenció al ciutadà i el que cal fer, sobre tot, és que, des del Parlament, controlem que el Govern ho faci bé i que garanteixi aquests mínims que té recollit per una llei que vam votar tots, menys Iniciativa per Catalunya; però, en canvi, la vam votar la resta. Res més.

Senyor president, nosaltres acceptarem i votarem a favor l'esmena transaccionada amb Esquerra Republicana. Votarem que no a la resta i votarem que no a la d'Iniciativa per Catalunya, entre altres coses, com ha dit la senyora Comas, perquè és una qüestió de model i no compartim el seu.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquests moments estem debatent sobre dues mocions de sanitat que fan referència, concretament, al tema de l'atenció primària, i malgrat que les dues mocions són del mateix àmbit, el to i el fons són ben diferents, jo m'atreveria a dir.

La d'Iniciativa per Catalunya és absolutament coherent amb el posicionament de sempre d'Iniciativa per Catalunya. Per tant, en no estar en línia en el que és la Llei d'ordenació sanitària que aquest Parlament en el seu dia va aprovar, doncs, per una àmplia majoria, per tots els grups, menys precisament Iniciativa per Catalunya, i, per tant, per no estar, doncs, en aquesta línia del que és la Llei d'ordenació sanitària, lògicament, el nostre Grup no hi podrà donar suport.

Per altra banda, Esquerra Republicana no demana una reforma de la Llei, lògicament, doncs, també amb coherència en el paper que també va jugar Esquerra Republicana en el moment, doncs, de la discussió de la Llei.

És també una moció en coherència amb allò que ha vingut defensant, doncs, Esquerra Republicana en aquests àmbits, si bé no compartim algun dels àmbits en els quals, doncs, jo m'atreveria a dir-ho, que aquesta Moció entra a matisar la Llei en alguns aspectes, que, si entenem que la Llei no ho va fer, tampoc és ara el moment adequat, doncs, per entrar en aquests matisos i ens explicarem.

La Moció d'Esquerra té bàsicament dues parts: una és que demana una descripció de les..., primer, hi ha una descripció de la situació de l'atenció primària a Catalunya. Demana una acció concreta al Govern de l'anàlisi, de plantejaments de futur i també unes accions concretes o, més que unes accions concretes, que es deixin de fer unes accions determinades, precisament, en l'àmbit de l'atenció primària.

L'acord en la transaccional, doncs, a què hem arribat, la transaccional és en la part descriptiva, en la reforma, doncs, pràcticament acabada, que cal avaluar, lògicament, en quina situació es troba la sanitat i cal veure, doncs, quina perspectiva de futur tenim.

Per tant, la reflexió és necessària; és necessària i en aquest sentit ho compartim plenament, però nosaltres també creiem, i volem posar-hi èmfasi, que no ha de posar en cap moment dubtes sobre el que és el model sanitari català, el que reflecteix la Llei d'ordenació sanitària, hi insisteixo, aprovada per un ampli consens en aquest Parlament. Per tant, doncs, nosaltres creiem que és bona la reflexió, però, hi insisteixo, no..., no perdre el nord del que és defensar la mateixa Llei d'ordenació sanitària.

Respecte a la resta de punts, el punt B, a l'acord primer que es demana, es demana un estudi, una avaluació, una situació actual, creiem que aquest estudi, com ja s'ha dit, s'està realitzant, algunes parts, doncs, estan acabades. Cal veure quines són les línies de futur en temes d'atenció primària. Hi ha un pla estratègic. S'està elaborant un pla estratègic que estan fent uns grups d'experts. I, per tant, en aquest sentit, considerem que s'hi està treballant, doncs, de valent per part del Govern des de l'any 2002.

Hi ha un segon apartat que proposa la creació d'una comissió mixta, en la qual hi hem de ser, doncs, una mica tothom: el Govern, els grups parlamentaris, els sectors professionals, els científics, els sindicats, els usuaris que analitzin i avaluïn els estudis i les propostes consensuades.

Miri, nosaltres creiem que no seria gaire operativa la creació d'una comissió amb la participació dels diferents grups parlamentaris i de tots aquests diferents estaments que nosaltres hem anat citant, no? Aquí es vol crear una comissió tecnicopolítica –tecnicopolítica– d'usuaris, etcètera, i ens sembla, sincerament, doncs, que aquesta, potser, no és la millor via per avançar. En aquest sentit creiem, doncs, que han d'haver-hi els estudis fets per la gent, doncs, pels tècnics, i que, a partir d'aquí, és acció, doncs, de Govern a qui correspon entrar.

Creiem que no cal, en cada una de les actuacions del Departament, que s'hagi de crear una comissió tecnicopolítica en què s'hagi d'entrar en tots i cadascun dels temes.

Respecte a no plantejar cap nova adjudicació de la gestió de centres d'assistència primària fins a la finalització de l'estudi i el debat públic de les seves conclusions, nosaltres en demanàvem la supressió. Perquè, per una banda, doncs, com bé s'ha dit, pràcticament, ja està tot acabat. Les adjudicacions que s'havien de fer estan fetes. I, per altra banda, tampoc hi ha una previsió de canvis d'adjudicacions a noves entitats que puguin gestionar-hi. I, per tant, en aquest sentit, no veiem la neces-

sitat que aquest punt hi sigui inclòs. I, a més a més, cal tenir en compte que la Llei permet perfectament, doncs, la possibilitat que això sigui d'aquesta manera.

Per altra banda, respecte al punt 4, demanen que es garanteixi que en cap cas serà adjudicada la gestió d'àrees bàsiques de salut i de centres d'atenció primària a entitats privades amb finalitat de lucre. I aquí sí que voldríem dir que la qualificació «amb finalitat de lucre» no existeix pròpiament, des d'un punt de vista legal, sí que existeix la descripció de «sense ànim de lucre», però vostè sap que hi han moltes empreses, privades i públiques, que, estrictament, no són sense ànim de lucre, no tenen la descripció jurídica «sense ànim de lucre», però que, evidentment, no treballen, no actuen, amb aquest ànim de lucre, i, per tant, entenem que entrar en aquesta descripció, que no hi és, doncs, des d'un punt de vista jurídic, doncs, no ens sembla correcte, perquè, segurament, moltes de les entitats públiques que en aquests moments estan treballant no queden recollides en el que és sense ànims de lucre, i, per tant, això, creiem, sincerament, que cal tenir-ho en compte.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

Molt breument, només per fer un petit afegit. Nosaltres celebrem el to positiu amb què han intervingut tots els grups parlamentaris, el Partit Popular, Iniciativa, Esquerra Republicana, però no ens queda més remei que lamentar la intervenció del Partit Socialista, una intervenció, sincerament, que no escau, doncs, amb les propostes que avui es porten sobre la taula, en les quals no sé a què treu cap, doncs, venir, quan no és cert, a acusar el Govern de voler fer, doncs, no sé quins consorcis i no sé quines actuacions per salvar gent, doncs, el Govern, saben que en aquest criteri hi poden estar o no estar-hi d'acord, s'està actuant amb tota correcció i amb tota transparència, i, per tant, en aquest sentit, doncs, lamentar la intervenció en aquest àmbit, en el qual, doncs, creiem, sincerament, que val la pena ser coherents. Si hi ha hagut algun grup que en aquesta cambra avui no ha sigut coherent en l'àmbit de sanitat, doncs, ha estat, precisament, el Partit Socialista, perquè el que és bo és tenir un discurs aquí, a l'Hospitalet...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...a Manresa i a Tarragona, però tenir sempre el mateix. L'únic que no ho ha fet és, precisament, el Grup Socialista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. (*El Sr. Fernández Martínez demana per parlar.*) Senyor diputat, s'ha sentit alludit? Doncs té un minut.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. Evidentment, he estat alludit, no m'hi he sentit, he estat alludit. Senyora Esteller, jo he fet referència al Síndic, però en cap moment he entrat a fer una valoració del seu informe, només era com a referència, per centrar el tema que estava tractant, primera qüestió.

Segona qüestió: nosaltres diem que quan la gestió de l'atenció primària surti de l'àmbit públic, cal fer una avaluació perquè no es mercantilitzi l'atenció sanitària, perquè això no pot entrar al mercat. Jo sé que per a vostè això és difícil de comprendre, però hi han coses que no poden entrar mai al mercat, i l'atenció primària n'és una, segons el nostre criteri, n'és una.

Senyora Meritxell Borràs –ara la veig, és aquí–, escolti, les veritats, de vegades, ofenen: disset anys que van iniciar la reforma de l'atenció primària, disset anys, i sis que van dir que l'acabarien...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Martínez

...i encara no ha estat acabada. Per tant, aquesta és la realitat i no pas altra.

Gràcies, senyor president.

(*Forta remor de veus.*)

El president

A vostè, senyor diputat. (*La Sra. Esteller Ruedas demana per parlar.*) Senyora Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Si, miri, senyor Bernardo, el terme *mercadeo* no s'ha d'utilitzar mai, i menys en sanitat, ni de broma, com vostè ho està fent avui, perquè de les seves paraules només puc comprendre que ho estigui fent de broma, perquè vostès externalitzen la gestió de molts centres en els ajuntaments on governen, i, llavors, vostè no pot utilitzar uns criteris en un àmbit i uns altres en un altre.

Per altra banda, vostè ha fet esment de l'informe del Síndic de Greuges. Jo recordo que vostè va ser en aquella Comissió i el va trobar molt correcte, l'informe. En la seva pàgina 45 li recomano que se la torni a llegir, i...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

...l'observació que fa sobre l'avaluació que estan fent en els centres gestionats indirectament i la bona qualificació dels ciutadans, perquè, escolti, un informe...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

...és complet, i totes les seves pàgines així consten. Per tant, una avaluació positiva de l'informe és així.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.*) Senyora Borràs, té la paraula. Un minut.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president, molt breument. Des del Govern no hem renunciat mai a dir una veritat, que hi ha hagut un retard en el que ha sigut, doncs, poder materialitzar l'atenció primària. També és cert que vostès hi han tingut a veure alguna cosa quan el finançament en aquest àmbit no ha sigut, precisament, el que hauria hagut de tenir la sanitat pública.

Al que jo m'he referit respecte a vostès és que el que no es pot fer és fer acusacions que no pot comprovar, i si les pot fer, si us plau, denunciï-ho. Si no, més val que en aquest àmbit no s'hi posin.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, a la nostra Moció hi ha presentat esmenes el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i no les acceptem, perquè, precisament, el que fan és introduir tota una sèrie de variants en el model que nosaltres defensem que van en una altra línia, perquè, a diferència del que ha dit la representant del Grup Popular, precisament, s'està defensant, en les esmenes del Grup Socialista, la diversificació de la gestió. El que diuen és que s'ha fet de manera acrítica, i nosaltres entenem que la diversificació necessària que ha d'haver-hi en el sistema sanitari ha de procedir de la flexibilitat suficient que ha de tenir l'Institut Català de la Salut i les entitats públiques que el puguin gestionar, perquè cada centre tingui l'autonomia suficient per poder tenir capacitat d'adaptació a les demandes assistencials, i aquí està la diversificació dels diferents centres, que han de respondre a la diversitat de les demandes, no a diversificar la gestió. En aquest sentit, no podem acceptar les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè sí que admeten que en alguns llocs es pugui fer, doncs, una gestió privada i en altres, no.

Per altra banda, em voldria pronunciar amb relació a l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya i a la transacció a què s'ha arribat. En la lletra *a* de la transacció nosaltres ens hi abstenem, i ens hi abstenem perquè, a banda d'una declaració de principis, el que es fa és dir que és necessària una reflexió profunda i compartida. Sempre està bé, reflexionar, però quan es tracta d'una qüestió de model, quan nosaltres pensem quin és el model que es pot impulsar, jo crec que la reflexió ja

està feta. En el nostre cas, l'aposta és per un model públic, que, a més a més, hem compartit i compartim aquesta reflexió amb la Plataforma per la Defensa de la Sanitat Pública, i hi han grups que han signat aquesta transacció que ja l'han feta, la reflexió. És a dir, no és que hagin de reflexionar per canviar res. Jo estava llegint aquí, per exemple, que el senyor Homs, el dia 11 de març, en una inauguració de la conferència internacional d'Euromoney, deia que calia tenir una major col·laboració, deia, del sector públic i privat, i estava dient com, eh? Diu: «S'intensificarà la col·laboració entre els sectors públic...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...i privat, de manera que la inversió pública es redueixi a curt termini.» És a dir, que augmenti la part privada. Hi ha grups que ja han fet aquesta reflexió, eh? Per tant, ens sembla una mica accessori plantejar-la. Ens hi abstindrem, votarem que sí al punt *b* de la transacció i ens abstindrem, també, en els punts 3 i 4 de la Moció, perquè també deixen la possibilitat de diversificació de la gestió, que nosaltres entenem que no s'ha de produir.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. També per posicionar-se sobre les esmenes, l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup Parlamentari, com he dit abans, s'ha quedat a mig camí, en el sentit que l'objectiu no s'ha acomplert del tot, i, per tant, ens haurem de conformar només amb un tros. Els tros amb què ens conformem és el que li lliuro en forma de transacció, que abraça, com s'ha dit, l'apartat *a* sencer i el punt primer de l'apartat *b*, i, en tot cas, senyor president, li he posat, també, les esmenes que són dels diversos grups...

El president

Molt bé.

El Sr. Benach i Pascual

...que han conformat aquesta transacció.

Amb relació a la resta d'esmenes, dir que acceptarem l'esmena número 5 del Grup Socialista, i, per tant, que no acceptarem les esmenes número 4, 5 i 6 del Grup Popular i 3 i 4 de Convergència i Unió, de manera que la votació, senyor president, l'hauríem de plantejar de manera que, en primer lloc, votéssim l'apartat *a*, el punt *b*, el primer punt de l'apartat *b*, i, després, la resta conjuntament amb les esmenes acceptades, si li sembla bé.

El president

Perdó, les esmenes acceptades són la 5 socialista...

El Sr. Benach i Pascual

I ja està, perquè no en queda cap més de viva.

El president

I cap més, molt bé.

El Sr. Benach i Pascual

Bé, en tot cas, només, senyor president, un parell d'explicacions a l'entorn d'aquestes esmenes i d'aquesta transacció. Jo, com he dit abans, en la primera part, diguem-ne, que era la de, home!, sapiguem on som, sapiguem com funcionen les coses, sapiguem què s'està fent exactament, quin és l'abast de la concepció, fins i tot, del que és públic i del que deixa de ser públic, i a partir d'aquí fem la reflexió absolutament necessària, i, en fi, jo penso que en aquest tema especialment necessària, i a partir d'aquí intentem posar solucions de futur, i les solucions de futur passen per una comissió, la comissió és en el que no ens n'hem sortit.

També dèiem que mentrestant no hi ha tot això aclarit que no es fes cap nova adjudicació, que és en el que s'abstindrà Iniciativa per Catalunya, que no es faci cap nova adjudicació i que en cap cas un centre d'atenció primària sigui gestionat per una entitat privada amb finalitat de lucre, que això també és en el que s'abstindrà Iniciativa per Catalunya.

En qualsevol cas, jo voldria fer un matís al que deia la senyora Borràs abans, no?, en el sentit que nosaltres el que diem, i em sembla que ho he dit molt clarament, és que no es pot fer negoci amb la sanitat i que és aquesta la concepció, no es pot fer negoci amb la sanitat, i aquest és el risc que hi ha en aquests moments de confusió, aquest és el risc de confusió important. Una empresa pública, per definició, no té beneficis; una empresa pública el que ha de fer és, si té beneficis, reinvertir-los en allò que és el seu objecte social, i, per tant, des d'aquest punt de vista, el que diem, miri: la porta d'entrada a qualsevol centre d'assistència primària, a qualsevol àrea bàsica de salut, la porta d'entrada ha de ser pública, i això és el que, d'alguna manera, defensem, i, des d'aquest punt de vista, doncs, nosaltres entenem que perquè això quedi clar del tot s'havia de plantejar d'aquesta manera, i, en qualsevol cas, el que és evident és que potser la visió o la defensa monolítica sobre el que és i el que deixa de ser públic o no públic, i, sobretot, en qüestió de la diversificació, el que fa és amagar un altre debat, que és quina és la realitat actual i exacta de l'atenció primària a Catalunya, quin és el grau de satisfacció dels usuaris, quin és el grau de satisfacció dels professionals, quin és el nivell de despesa que s'està tenint en aquests moments, quin és el nivell d'estalvi que s'està fent en aquests moments. Aquesta és una informació absolutament clau per poder clarificar coses, que és el que en aquests moments, precisament, no està passant en aquest àmbit.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Cridem, per tant, a votació. (*Pausa llarga.*) Senyores i senyors diputats, primer votarem el text de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds amb el seu text original, sense cap esmena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 68 en contra i 55 abstencions.

De la Moció subsegüent presentada pel Grup d'Esquerra Republicana..., votarem de la següent manera: primer votarem el punt *a*, després el punt *b.1* i, després, si no ho he entès malament, els punts *b.2*, 3 i 4, és així? (*Veus de fons.*) La d'Esquerra, lògicament, l'altra ja l'hem votada. (*La Sra. Comas d'Argemir i Cendra demana per parlar.*) Senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Nosaltres demanem votació separada del punt *a* de la transacció i dels punts 3 i 4 de la Moció, però que suposo que això... (*Pausa.*) Bé, tal com ho he dit, doncs.

Gràcies.

El president

Molt bé –molt bé. Alguna petició de... (*La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.*) Sí, senyora Borràs?

La Sra. Borràs i Solé

Demanaïem votació separada de la transaccional, per una banda, i si és que s'ha de fer el punt *a*, doncs, que demana Iniciativa per Catalunya, i la resta de punts, per nosaltres conjuntament.

El president

Molt bé. Ho torno a repetir per si ho he entès bé, senyora Dolors Comas. Vostè té algun inconvenient a votar conjuntament el punt *b.2* amb el 3 i el 4? (*Veus de fons.*) No... A veure, la transacció només és fins al punt *b.1*; el punt *b.2*, el 3 i el 4 són en el text original.

(*Pausa.*)

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Doncs, separat, si us plau, el punt *b.2* del 3 i el 4.

Gràcies.

El president

Molt bé, perfecte. Així ja no hi ha cap problema i ho farem tot separat.

Comencem per votar primer el punt *a* de la transacció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació, el punt *b.1* de la transacció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A continuació, el punt *b.2*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt *b.3*, amb l'esmena número 5 del Grup Socialista.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.

I a continuació, l'apartat *b.4*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de desenvolupament rural (tram. 302-00321/06)

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política de desenvolupament rural.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

La presenta Esquerra Republicana de Catalunya i per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs. (*Remor de veus.*) Si us plau, com ja ve a ser habitual es prega silenci i que qui hagi de sortir de l'hemicicle ho faci amb celeritat.

(*Pausa.*)

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president...

El vicepresident primer

Té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem arribat a un acord de transacció amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb relació al text d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre desenvolupament rural.

La interpellació que vam presentar en el Ple anterior, ja vam anunciar que perseguia –persegua– que el Govern de la Generalitat executés i planifiqués mesures concretes i (*remor de veus*) específiques per al món rural català que vinguessin a garantir la igualtat d'oportunitats...

El vicepresident primer

Un moment, senyor Ausàs, perdoni. Si us plau, senyores i senyors diputats, és que dificulten bastant l'exposició del diputat que té l'ús de la paraula. Gràcies, senyor Ausàs, pot prosseguir.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Dic que vénen a garantir la igualtat d'oportunitats als ciutadans que hi viuen.

I penso que el resultat obtingut és força positiu. En primer lloc, la transacció pactada o acordada, doncs, insta el Govern de la Generalitat que faci les gestions oportunes prop del Govern de l'Estat per tal que es faci efectiu el traspàs immediat de les beques, segons l'acord de bases per efectuar el traspàs en matèria de beques i ajuts a l'estudi de caràcter universitari, i en aplicació també d'una sentència del Tribunal Constitucional.

Però és que el segon punt considero que és més important, també, i preveu que el Govern de la Generalitat establirà una línia de beques i ajuts en el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2004 que estableixi criteris específics per als alumnes la residència habitual dels quals sigui en zones allunyades de les ciutats seus dels ensenyaments universitaris i professionals, en el sentit que aquest factor, el factor de la distància, de la llunyania, sigui també determinant a l'hora d'establir la quantitat i la concessió d'aquests ajuts, d'aquestes beques, no?

Un altre aspecte molt important és que es garanteixi, en el termini de dos anys, la connectivitat de tots els nuclis rurals de Catalunya en els establiments de turisme rural, en les explotacions ramaderes del nostre país, es garanteixi, dic, la connectivitat amb tecnologia de banda ampla com a mesura prioritària d'equilibri territorial.

Un altre aspecte important és que s'adapti, es continuï adaptant el transport públic a les necessitats reals de la població del món rural, i que, en aquest sentit sabem tots que hi ha encara molt dèficits, es presenti un estudi que avaluï els dèficits actuals en les zones rurals de Catalunya i, a més a més, es garanteixi una qüestió que pot semblar menor però que és molt important per a la gent que viu en determinades zones del país, que es garanteixi, dic, o s'asseguri la coordinació horària necessària entre el transport públic de viatgers per carretera i les línies ferroviàries, les línies fèrries.

També un altre aspecte important és que es contempli dins del Pla d'habitatges per a joves un programa específic per a les zones rurals de Catalunya a aquelles zones que pateixen un important encariment dels habitatges com a conseqüència de l'alt índex d'oferta de segona o de tercera residència que hi ha, especialment, per tant, en nuclis de població turística del litoral o també de les comarques del Pirineu. És un problema, realment, important en què es troben molts joves de determinades zones del país, com pot ser la Cerdanya o com pot ser la Costa Brava, que difícilment poden trobar uns pisos, tant de lloguer com de compra, a l'abast del seu poder adquisitiu precisament per aquesta oferta importantíssima i uns preus també molt, molt elevats a causa d'aquesta qualificació de zona turística que tenen, no?

També, i per acabar, el text transaccional que posarem a votació de la cambra contempla que es tinguin en compte, en el procés de tancament d'escoles o d'aules en municipis o nuclis de població que restarien sense

cap oferta educativa pública si es tanquessin, es tinguin en compte, dic, les variables demogràfiques dels darrers anys i les previsions de futur, incloent-hi tots els alumnes d'educació infantil, en aquest còmput.

Aquest és el text amb el qual, doncs, Convergència i Unió i Esquerra Republicana han arribat a un acord.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ausàs. Ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió. Per a la seva defensa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Misericòrdia Montlleó.

La Sra. Montlleó i Domènech

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del meu Grup Parlamentari per posicionar-me sobre la Moció que ens ocupa i que fa referència a la política de desenvolupament rural.

El món rural, món del qual provinc i àmbit en què desitjo poder continuar, té unes especificitats pròpies que són exactament aquelles que el fan diferent de les zones urbanes o d'aquells municipis que, tot i sent petits poblacionalment, es troben a la vora de grans conurbacions urbanes. I quan dic «diferent» no em refereixo pas a la manca de serveis o a la manca d'infraestructures o la manca d'igualtat de drets o oportunitats –cal dir que evidentment en molts llocs rurals això és així–, sinó a aquella diferència orogràfica, a aquella diferència paisatgística, a aquella diferència natural que fa atractiu el món rural.

Els que hi vivim fem una aposta decidida per assolir millors condicions, per guanyar-nos-hi la vida i per intentar disposar d'un benestar equiparable a qualsevol altra zona de Catalunya. Això sí, no fem volar coloms i tenim sempre presents les circumstàncies orogràfiques que ens envolten, essent molt conscients que no totes les comarques podem optar pel mateix camí.

Les que tenen terrenys poc fèrtils, amb una orografia complicada, per tant, molt més cares de tecnificar, difícilment competiran amb igualtat de condicions. Cal buscar un altre camí, aquest és el camí de la qualitat i de la creativitat, i, si no, prenguin per exemple la comarca de la qual provinc, el Priorat. L'exemple de competitivitat el tenim en el vi. Hem passat de ser una zona de davallada econòmica agrària, deguda a aquesta realitat orogràfica, difícil, que qüestiona la productivitat màxima dels cultius i que fa més cara la tecnificació, a tenir dues denominacions d'origen: la Priorat i la Montsant, considerades per la crítica mundial entre les millors i amb una magnífica projecció econòmica. I com hem aconseguit assolir aquest objectiu? Doncs, respectant la qualitat, creient en el que fem i apostant pel territori.

I això, senyores i senyors diputats, és el que fa el nostre Govern, que ha cregut fins ara en el camp català, demostrant-ho amb l'esforç continuat de les seves inversions constants que han permès una molt important innovació en tot el sector primari.

Jo crec que estarem d'acord que això s'ha produït amb el desplegament dels programes de desenvolupament rural, mitjançant els programes Leader i Proder, per dir-ne algun dels exemples, i que sens dubte el nostre Govern lluita i treballa amb responsabilitat per aconseguir uns millors objectius dins d'aquests pilars bàsics de la política agrària comuna.

També, com a tall d'exemple, deixi'm que els recordi les paraules del senyor conseller d'Agricultura d'ara fa quinze dies tot responent a la seva interpellació: «Hem crescut un 400% en la producció agrària ecològica, som capdavanters en la concentració parcel·laria, en la incorporació de joves, en els plans de turisme rural, quan altres comunitats autònomes han perdut més de 40 milions d'euros per no saber-los consumir, per no saber-los aplicar.» Entenem, doncs, que aquestes accions responen plenament a desenvolupament rural.

Però permetin-me ara, i després d'aquesta breu exposició que entenc que és la que pertany de ple al Departament d'Agricultura, que pugui centrar-me en els punts que planteja la Moció i que són d'un desplegament tan ampli com, gairebé, departaments hi ha a la Generalitat.

Permeti'm també que li recordi, senyor Ausàs, la creació d'una comissió específica dins d'aquest Parlament sobre la problemàtica del món rural i que en principi està treballant per cercar les possibilitats que vostè ens proposa, així com moltes d'altres, evidentment. I crec amb tota sinceritat que d'alguna manera la seva Moció planteja anticipar-nos a les conclusions que poguessin sorgir d'aquesta Comissió.

No obstant això, voldria fer constar, i com vostè ja anuncià abans, que hem arribat a acords en la majoria dels punts, que no fan més que matisar en certs aspectes les actuacions per part dels diferents departaments, que ja estem realitzant, i que en aquest mateix sentit hem arribat a una transaccional fruit de la voluntat de tots plegats en aquesta potenciació del desenvolupament rural.

Per esmentar-ne algun, d'aquests punts, i d'alguna manera global, en el tema de les transferències de beques universitàries, la Sentència del Tribunal Constitucional ja reconeix que la Generalitat de Catalunya té competències en relació amb l'ordenació i la gestió de beques, però cal donar marge a la negociació del DURSI dins del marc de les transferències, tant des del punt de vista de capacitats normatives que s'assignaran a la Generalitat de Catalunya, com des del punt de vista econòmicofinancer.

Un altre pas molt important, també, perquè hi hagi equilibri territorial, descentralització econòmica i desenvolupament sostingut, ha estat el conveni signat a tres bandes: Generalitat, Localret i Telefònica. Així, la XDSI arribarà a totes les capitals de comarca, a un 98% de la població de Catalunya; l'ADSL, amb el mateix compromís, i, amb la signatura d'un nou conveni, creiem poder veure cobertes totes les expectatives en aquest sentit.

Com que veig que se m'acaba el temps, senyor president, i permeti'm que m'hagi estès en altres coses i no

en les que centrava el text d'aquesta Moció, perquè com ja deia era molt àmplia, acabo dient-li, doncs, que, com a conseqüència d'aquesta transacció a què hem arribat amb el Grup proposant en tots i cada un dels punts que presentava la seva Moció, donarem suport a aquesta Moció que inclou la transacció que amablement hem acceptat.

I això és tot. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Montlleó. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, perquè, de fet, coincidim plenament amb la intenció que ha expressat el senyor Ausàs en relació amb aquesta Moció. Tots coincidim que..., aquestes primeres paraules que apareixen en la Moció, que s'ha de garantir la igualtat d'oportunitats als habitants del món rural, doncs, en aquests moments no s'estan garantint i que, per tant, cal aplicar polítiques actives i polítiques molt més agosarades que les que s'estan fent fins al moment.

Avui, aquí, en aquesta Moció trobem punts diversos, alguns relacionats amb ensenyament i, fins i tot, en algun cas amb noves tecnologies o amb transport públic, habitatge, turisme, però encara podríem fer la llista molt més llarga. Podríem parlar, per exemple, de temes socials, com en la darrera compareixença en la Comissió d'Estudi del Món Rural, que se'ns va fer la llarga llista de mancances en el tema dels serveis socials. Faltarien, també, aspectes d'accés a la cultura o al lleure, de la gent que hi viu, allà, no pensant que hi vagi la gent que no viu allà.

I per tant, és un tema que hem d'anar tractant, que hem d'anar aprofundint i que l'objectiu és clar, és el que hem dit al principi, és de garantir la igualtat d'oportunitats de les persones que viuen al món rural. Per tant, el nostre vot en aquest cas serà afirmatiu.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Vagi per endavant que nosaltres creiem que la Moció que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs, és un tema important per al territori pel que fa referència a tot el desenvolupament rural, no solament en els aspectes agraris, sinó en el seu conjunt del territori.

I quan hem vist la Moció, quan vàrem veure la Moció i quan vàrem veure el text de la Moció, vàrem creure que si el conseller d'Agricultura, que és qui va respondre la Moció, havia suplantat alguna de les tasques o

funcions del conseller de Política Territorial. Però, bé, en tot cas creiem que van lligats els temes de l'agricultura i els temes de política territorial, i també des del Grup Parlamentari Popular el que instem, a la vegada, i el que demanem a la Conselleria d'Agricultura és que continuï vetllant, evidentment, per aquesta tasca de fer del territori i fer del món rural, també, una peça fonamental de la seva política, no solament de la política productiva, de la política agrària, sinó en el seu conjunt, com deia, del territori.

Nosaltres donarem suport a quasi la totalitat, ara, en aquest moment, de la transacció que se'ns presenta, no sense abans fer algun comentari. Creiem que el que es planteja en alguns aspectes, s'està fent o si està treballant, com és el que fa referència als temes de transport escolar, parla de transport públic, d'alguna manera, i aquest transport públic entenem nosaltres que de vegades és transport concertat, per dir-ho d'alguna manera, amb el que és privat, amb alguns petits nuclis, també, del territori, amb les dificultats que això suposa, que hi hagués transport públic o pel nombre d'alumnes que cal anar a recollir en algun d'aquests nuclis moltes vegades, o quasi la totalitat de vegades, del que són les comarques de muntanya.

Pel que fa referència també al que és el Pla d'habitatge per als joves, entenem que aquest és un tema inclòs i amb prioritat dins el mateix Pla català de l'habitatge. I avui en parlàvem en una moció presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, no pel que feia referència al tema dels joves, però sí, en tot cas, en el Pla català de l'habitatge, i amb una aportació –vull recordar-ho altre cop– a aquest Pla català de l'habitatge del mateix Govern de l'Estat.

El punt sisè de la seva Moció creiem que té força importància, i tant de bo no s'haguessin quedat amb aquest text; tant de bo no s'haguessin quedat amb aquest text, perquè el que es diu de promoure el turisme rural, amb les certificacions i segells de qualitat, com poden ser les ISO, etcètera, avui dia hi ha diferents línies on es pot optar per tenir ajuts, però, en tot cas, la prioritització d'aquestes no és tant la prioritització que pugui fer el Govern, sinó que els ajuts potser poden ser millors, o que els ajuts, en tot cas, poden ser anteriors al que és la tramitació d'alguns segells d'aquests de qualitat, i no *a posteriori*, algun d'aquest ajuts, com s'està fent ara, en aquest moment.

I evidentment també donarem suport als criteris de prioritització de tot el que és el tema de barreres arquitectòniques.

Pel que fa al primer punt de la transacció, senyor president, ja li demanem votació separada del segon paràgraf del primer punt de la transacció, que podria ser conjuntament amb la resta de la Moció; segon paràgraf del primer punt amb la resta de la Moció; és a dir, del segon punt al sisè és el que, des del Grup Parlamentari Popular, li demanàrem votació conjunta. I votació separada del primer i tercer paràgrafs del primer punt.

Al primer i tercer punt d'aquest primer punt –valgui la redundància–, nosaltres no hi donarem suport; no hi donarem suport perquè entenem que hi ha un defecte principalment de forma, perquè la il·lustre diputada del

Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens parlava que dins del marc del que és el traspàs de competències de beques, ella mateixa amb les seves paraules deia: «Bé, i hem de donar un marge en la negociació al mateix Departament d'Universitats, Recerca i Investigació.» Quan, a la vegada, el text d'aquest primer punt parla: «Per tal de fer efectiu el traspàs immediat», immediat; és a dir, si és immediat o es reclama com a immediat però per una altra banda s'està demanant que hi hagi un marge en la negociació i a la vegada el tercer punt parla que s'incrementaran els ajuts un cop d'alguna manera hi hagin les beques traspasades per part del Govern de l'Estat, creiem nosaltres que en ares de cercar aquest marge de negociació i amb l'esperit de cercar aquest marge de negociació, nosaltres hi creiem, hi entenem un defecte de forma.

Però, en tot cas, sí que donarem suport al segon punt, perquè creiem que la Generalitat de Catalunya té prou facultats i, a la vegada, té capacitat, i a la vegada ha de tindre capacitat econòmica pel que és establir línies de beques i ajuts propis per part de la Generalitat de Catalunya, i, com que es fa una referència al Projecte de Llei de pressupostos per a l'any 2004, evidentment nosaltres a aquest segon paràgraf, d'aquest primer punt, hi donarem suport, com a la resta de la Moció, que esperem que sigui també un dels aspectes important perquè el desenvolupament rural i mantenir el món rural fixat al territori, amb aspectes com els que hem parlat i amb la pluralitat de temes que s'han tocat en aquesta Moció, puguin ser també una realitat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el diputat senyor Ausàs va plantejar una interpel·lació i ha presentat una moció que planteja qüestions realment importants per a tots aquells que ens hem referit en el passat i en diverses ocasions, en les diverses comissions i en el plenari d'aquest Parlament, a la necessitat de propiciar un major desenvolupament de les zones rurals, en aquest cas del nostre país, en plena coherència, naturalment, amb el que es planteja a la Unió Europea des de fa anys i que ha passat a constituir ja, amb la denominació que se la reconeix, llocs de la segona línia, el segon pilar de la política agrària comunitària. És el desenvolupament integral de les zones rurals, de les zones rurals de la Unió Europea, de les zones rurals de Catalunya, tenint sempre en compte, però, que no totes les zones rurals de Catalunya, en aquest cas, estan en el mateix nivell de desenvolupament, entès el desenvolupament com la possibilitat de gaudir d'unes determinades condicions de vida, que, naturalment, voldríem que fossin al més similar possible a les de qualsevol altre indret de Catalunya, i la possibilitat d'accedir, també, a diverses oportunitats de treball i, per tant, de renda.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En el nostre país, no totes les zones rurals estan en la mateixa situació. Des d'aquest punt de vista, entès el desenvolupament des d'aquests dos aspectes, algunes zones rurals de Catalunya estan, jo diria, en aquest moment en una situació de franca depressió. Jo voldria pensar, en aquest cas, per exemple, en la comarca de les Garrigues que, com a conseqüència de tota una sèrie d'incidències, doncs, sobretot des del punt de vista de les infraestructures de comunicació, però també de les activitats econòmiques, doncs, està bastant per sota del que és la mitjana de les comarques de Catalunya i, certament, a altres comarques que podem considerar rurals, també, de Catalunya, que estan molt per damunt de les mitjanes de desenvolupament, algunes fins i tot estan molt més pel damunt del que en el passat es podia arribar a preveure, sobretot aquelles que han sabut aprofitar altres oportunitats econòmiques més enllà de les activitats clàssiques i tradicionals al voltant de l'agricultura i la ramaderia. M'estic referint a algunes zones de muntanya que jo recordo, en els pocs anys que porto en aquest Parlament, que sonaven al començament com a zones també rurals molt deprimides i que, en aquest moment, aprofitant els seus recursos més que agraris turístics, han sabut impulsar un procés de desenvolupament que les ha col·locat, a algunes, en els primers nivells de renda.

Per tant, hi han situacions dispars i, probablement, doncs, si aprofundíssim més hauríem de reconèixer aquesta situació dispar i probablement hauríem d'arribar a conveir la necessitat d'impulsar plans específics per a aquelles zones rurals de Catalunya que estan més per sota del nivell de desenvolupament mitjà que requereix el conjunt del país. Certament, s'han habilitat mecanismes, tant en l'àmbit europeu, com aquí, a Catalunya, que són plans específics per a aquestes zones. Els plans Leader Plus o els plans Proder pretenen precisament això, el desenvolupament integral, sobretot des del punt de vista econòmic, d'aquestes zones que estan en pitjors condicions.

No s'hi va referir el diputat Jordi Ausàs ni en la seva interpellació ni en la Moció, i per tant, queda clar que una part d'allò que forma també les estratègies de desenvolupament rural, vinculades més especialment al desenvolupament des del punt de vista econòmic, no es van formular aquí i, per tant, queden pendents per a un altre moment i per a una altra ocasió. Es va referir, de tota manera, a condicions de vida en el medi rural, també, molt importants i imprescindibles per a determinar aquesta millora en les condicions de vida i, per tant, en la qualitat de vida. La possibilitat de continuar gaudint d'escola en els diversos municipis, encara que siguin petits i encara que el nombre d'alumnes que acudirien a aquesta escola siguin pocs. La pèrdua de l'escola és bastant perdre l'ànima del municipi i per tant disposar el municipi a via d'extinció. I, per tant, la necessitat de mantenir les escoles en l'àmbit rural és realment una necessitat preemptòria.

L'accés a la formació universitària, s'hi han referit a bastament a través del sistema de beques, que permeti que qualsevol que sigui el lloc de residència de qualsevol estudiant de Catalunya, que pugui accedir a l'ensenyament universitari en bones condicions. La disponibilitat d'unes comunicacions terrestres i de banda ampla que permetin al conjunt del territori, i també de les estructures econòmiques, a poder mantenir el nivell de comunicacions que en aquest moment l'activitat econòmica i social requereix. La disponibilitat de transport, l'accés a l'habitatge, la promoció de les diverses activitats econòmiques complementàries a l'agricultura i a la ramaderia i al foment de les activitats agràries, que són més pròpies d'aquestes zones, probablement a través de plans específics d'agricultura, de muntanya, o plans específics de promoció de l'activitat agrària en algunes d'aquestes zones que, per diverses circumstàncies el monocultiu en determinades produccions agràries, les fa massa dependents de les circumstàncies climatològiques, com és el cas, per exemple, de la comarca de les Garrigues a què em referia abans en què una situació complicada des del punt de vista climatològic va malmetre les seves possibilitats de desenvolupament econòmic per tota una sèrie de temps.

Les qüestions que s'han plantejat ens semblen molt oportunes i els termes de la transacció assolida ens satisfà plenament i, per tant, el nostre vot serà favorable a tots els punts de la transacció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. No hi ha cap més intervenció. Per tant, cridem a votació. (*Pausa llarga.*) Senyors i senyores diputats, el text que sotmetem a votació és el text transaccional entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió, i farem dues votacions. S'ha demanat votació separada del primer paràgraf de l'apartat primer, juntament amb el tercer paràgraf també de l'apartat primer, que és el que sotmetem a votació ara.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text transaccional.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 80

La sessió s'obre a un quart de sis de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera d'Ensenyament i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 10/2002, de 23 de desembre, de qualitat de l'educació (tram. 212-00018/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds (reg. 53845) i més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 53905). Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 10/2002, de 23 de desembre, de qualitat de l'educació (tram. 212-00018/06)

L'únic punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 10/2002, de 23 de desembre, de qualitat de l'educació, presentada pels grups parlamentaris de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, i més d'una cinquena part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Aquest debat es regeix pels articles 141 i 142. Els grups que han presentat les propostes poden prendre la paraula per defensar-les i, per tant, té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui arriba en aquest Ple el Dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat que, a petició també del nostre Grup, ens reforça o ens dóna més aviat el marc jurídic en la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica de qualitat de l'educació, amb una sèrie llarga d'articles –35 en concret–, 4 disposicions addicionals, 2 disposicions transitòries i 3 disposicions finals.

A més, hi han alguns articles en els vots particulars realitzats per algunes persones, a títol individual, del Consell Consultiu, i m'agrada fer ressaltar el formulat pel conseller Manuel Vicens i Mata, al títol sisè, referent a l'avaluació del sistema educatiu, que jo crec que està molt ben documentat.

Avui, de fet, tenim, doncs, com dèiem, aquest reforç jurídic, però, de fet, aquesta era ja una intuïció, una percepció o una certesa que el nostre Grup venia anunciant i demanant, però que encara no teníem el recolzament necessari per poder-ho tirar endavant. Vull recordar que vàrem presentar una moció el dia 18 d'abril, corresponent a una interpellació sobre el tema de l'avaluació, que va ser votada en el Ple del 15 i 16 de maig, i que en el seu punt número 7 demanàvem que instàvem el Govern de la Generalitat a defensar el pacte autonòmic en la distribució de competències educatives com a condició necessària per garantir l'estabilitat del sistema educatiu, element bàsic per a la qualitat de l'educació.

Malauradament, en aquell moment encara va semblar a Convergència que podia i que podia estar encara defensant unes posicions que nosaltres, en aquell moment, ja vèiem que no obtindrien un resultat; per això suposo que no ho van votar. I per fer el mateix símil que ens feia el senyor Pere Lladó, de Convergència i Unió, en el moment del recurs d'inconstitucionalitat de la Llei de formació professional, que ens deia que «cal que en cada bugada no es perdi un llençol», a nosaltres ens sembla que el que cal en aquest moment és defensar no només la bugada sencera, sinó també la rentadora que renta aquesta bugada, perquè sinó el que no tindrem és el marc o la capacitat autonòmica que Catalunya té transferida en competències educatives, és a dir, en les nostres competències plenes en educació.

Malgrat que aquest punt no va prosperar, nosaltres vam continuar insistint, i així, en la Moció del 30 de maig, que va ser votada el 12 i 13 de juny i que va tenir més sort que l'anterior, dèiem: «Vetllant la negociació que es vol portar en la futura Ley orgànica de calidad de la educación, que promou el Ministeri d'Educació, Cultura i Esports, perquè aquesta Llei no representi, en cap cas, pèrdua de les competències educatives que Catalunya té transferides.» El punt es va aprovar, però ens sembla que no va tenir tampoc massa sort en el seu seguiment perquè, segurament, el tancament del Partit Popular en aquest tema no ha fet que sortissin reforçats els posicionaments que creiem que sí que devia fer Convergència i Unió i en allò que en diverses ocasions la consellera d'Ensenyament, des d'aquesta mateixa tribuna, ha defensat que era difícil poder portar a terme les competències en aquest camp a Catalunya.

Per això avui ens trobem amb una llei aprovada que presenta massa –per no dir molts– articles previsiblement que presenten inconstitucionalitat i que afecten, i molt, el desenvolupament d'un sistema educatiu català.

És a dir, és una llei que agredeix les competències autonòmiques tal com nosaltres anunciàvem. I no és que ho anunciàvem perquè ens creiem profetes, sinó perquè, fins i tot, ens sembla que ja no va complir el respecte degut a Catalunya que tenim les transferències, però també a la resta de les comunitats autònomes des del mateix moment i plantejament de com va ser portada la negociació en aquesta llei.

Jo crec que fins i tot les comunitats autònomes governades pel mateix PP s'hi havien de sentir molestes perquè no van tenir-hi cap ni un respecte. I cal recordar que en matèria educativa, possiblement, és una de les matèries

que més ha tingut expansió o transferència cap a les comunitats autònomes, i que sembla que el Govern del Partit Popular ho recordi poc. Qui va tancar les transferències va ser el ministre Mariano Rajoy, que va acabar de donar-les a totes les comunitats autònomes, excepte a Ceuta i Melilla. Però sembla que després, quan ha tingut el Partit Popular la seva majoria absoluta, ha vist que això no podia ser d'aquesta manera i, per tant, pretén, amb aquesta Llei, si no la podem recórrer i el Constitucional ho arregla, variar el que ha sigut un plantejament de tots aquests darrers anys.

Cal, doncs, preguntar-se què pretén el Govern del PP amb aquesta Llei? Millorar la qualitat de l'educació? Quina educació? Quina qualitat? Retornar les competències educatives de les comunitats autònomes al Ministeri? Possiblement, el Partit Popular materialitza, amb aquesta Llei, el concepte que sempre ha tingut la dreta, de l'educació, un concepte basat més en criteris de selecció que d'igualtat d'oportunitats; més en criteris elitistes que en els de l'atenció a la diversitat; més en la instrucció i el memorisme que en el desenvolupament de les habilitats personals i socials. I no sols materialitza el concepte educatiu més retrògrad, sinó que per fer-ho cerca també una reculada en el marc constitucional i autonòmic per la via d'una llei i també del seu desenvolupament, intentant de nou –malgrat que jo encara tinc esperances que això s'arregli en el Tribunal Constitucional– controlar i marcar el sistema educatiu en aspectes com són els ensenyaments mínims, com és marcar metodologies, com marcar mètodes, promocions de curs, organització de batxillerat, d'itineraris, de formació del professorat, de les retribucions del professorat, de l'avaluació, de la inspecció; omet, fins i tot, sentències que són conegudes, marca, fins i tot, el calendari, i moltes altres. Algunes d'elles poden semblar subtils com és el cas d'haver canviat els ensenyaments mínims per ensenyaments comuns. Aquest és un apartat del Dictamen, a la pàgina 43, que crec que val la pena revisar, perquè hem de recordar que, a efectes constitucionals, la formació mínima és comuna, però la comuna no és mínima. No pot l'Estat, unilateralment, dir quin ha de ser l'ensenyament comú, perquè llavors només resta a l'autonomia un tema d'horaris a dintre de les classes, però no de quin són els aspectes curriculars, aquell tant per cent important que ha de desenvolupar la mateixa autonomia, el 45%.

Coincidim, per tant, en algun apartat d'aquest Dictamen quan diu: «Aquesta Llei restringeix la capacitat autonòmica i predica la més rigorosa i monolítica uniformitat; per això ens sembla que cal que vagi al Tribunal Constitucional, perquè vulnera fonaments constitucionals, estatutaris i legals.

»De fet, el legislador autonòmic està facultat constitucionalment i estatutàriament per desenvolupar les bases estatals en matèria d'educació i, en definitiva, per regular els diferents aspectes del dret a l'ensenyament que conté l'article 27 de la Constitució espanyola, que condueixen al disseny d'un model educatiu propi respecte a la normativa bàsica estatal sobre l'ordenació general del sistema educatiu; per això correspon a la Generalitat la totalitat de les competències executives en matèries d'ensenyament, sempre que no vulneri

aquelles competències que són exclusives de l'Estat en aquest àmbit, que són, evidentment, les de caràcter normatiu i que des d'aquesta Llei es transgredeixen en molt i en gran part.»

I aquí voldria també recordar la de l'article 42, quan en parlar dels alumnes estrangers que s'incorporen al sistema educatiu diu, concretament, que «han d'aprendre la llengua i la cultura espanyoles» oblidant que el català també és una llengua oficial. Ens sembla que aquí ignora sentències del Tribunal Constitucional, que deixen molt clar que el català també és una llengua oficial i molt més, aquí, a Catalunya. Però és que a més, és un contrasentit. En l'article 52.7, quan parla de les persones adultes que s'incorporen a la nostra societat, hi diu que han de conèixer el català per poder incorporar-se també a Catalunya. Aquesta és una contradicció que ens sembla que, fins i tot, no només vulnera l'oficialitat de la nostra llengua, sinó que els grans sí i els petits no, quan cal donar tots els drets als més petits perquè els puguin exercir després, de grans.

Això és, per tant, el que ens fa afirmar que la Llei de qualitat pretén recentralitzar les capacitats de decisió per veure si pot consolidar el conservadorisme més ranci, i afirmar amb rotunditat que aquest estil i metodologia que vol aplicar el Partit Popular amb la seva majoria absoluta és més perjudicial per al sistema educatiu, per a un sistema educatiu que avui hauria de donar resposta a la societat del segle XXI i que necessita, per tant, ser gestionada des de la proximitat, des de la participació, des d'incloure valors democràtics, de llibertat, de tolerància, de respecte, que permetin conviure en aquesta societat que ens toca avui, que és una societat molt plural.

Avui, nens i joves, els hem d'educar per viure en un estat comú, que és Espanya, i que constitucionalment té la riquesa i la pluralitat de les nacionalitats i de les regions. I aquesta Llei fa difícil, molt difícil, el desenvolupament d'un sistema educatiu català. I aquest és, per tant, l'aspecte que preocupa al nostre Grup. I per això votarem per interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat.

I demanem també que s'abstingui, en el moment de fer aquest referit recurs, el senyor Manuel Jiménez de Parga, per les seves declaracions en exercici del seu càrrec com a president del Tribunal Constitucional, que deslegitimà públicament les nacionalitats històriques i discrepà de la vigència i oportunitat de la diferenciació constitucional entre nacionalitats i regions.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. És ben fàcil defensar avui la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 10/2002, de 23 de desembre, de qualitat de l'educació. Dic que és ben fàcil fer-ho perquè ho fem a partir d'un extens dic-

tamen del Consell Consultiu, d'un dictamen que jo poques vegades he vist des d'aquest Parlament tan contundent i que arribi a conclusions de tants articles com articles susceptibles de no ser constitucionals, de no estar adaptats al marc constitucional i estatutari.

Dic que és fàcil i a vegades és difícil, perquè intentar comentar els motius pels quals el Consell Consultiu troba que més de quaranta articles i disposicions d'aquesta Llei no són constitucionals, fer-ho en el temps de què disposem, fer-ho ben fet i fer-ho de manera detinguda és impossible. De fet, quan en aquesta mateixa tribuna ja d'altres vegades hem parlat d'aquesta Llei, ja hem dit que nosaltres hi estàvem radicalment als antípodes.

Avui no parlaré dels motius pedagògics, dels motius de caràcter didàctic o docent pels quals creiem que és una llei negativa. Hem de parlar només pel que fa als aspectes de laminació de les competències de la Generalitat. És una llei que no lamina competències de la Generalitat de manera circumstancial, sinó que ho fa amb absoluta consciència i de manera frontal. És una llei que ataca directament la concepció de competències plenes en matèria educativa que té no només la Generalitat, sinó –com deia ara la senyora Baig– totes les comunitats autònomes que estan exercint en aquest moment les seves competències educatives. És el retorn a l'Estat de la gestió educativa. Aquell famós territori MEC que va anar aprimant-se, aprimant-se, aprimant-se, ara de sobte, mitjançant majoria absoluta, ens torna a aparèixer damunt de tots; tornem a estar tots sota el mantell del territori MEC.

Crear un sistema educatiu propi de cada comunitat autònoma és impossible amb aquesta Llei. Mantenir el que s'havia anat creant, aquelles comunitats que l'havien volgut crear, també és impossible.

Com diu el Consell Consultiu, no només hi ha aspectes de filosofia de política educativa, aquesta distinció d'ensenyaments mínims que marca el marc constitucional, que ara, de sobte, passa a ser ensenyaments comuns; no només això, que és estructural, que és contundent, que és greu, sinó arribar a aspectes concrets, arribar a aspectes concrets com dir com s'ha de nomenar el director d'un departament d'un institut si no hi ha acord entre els professors, cosa que ja, diguem-ne, no forma part només de les capacitats de gestió educativa de la Generalitat, sinó que és allò, diguem-ne, ja molt mínim pel que fa a la vida educativa. La Llei ens arriba a dir això, ens arriba a dir com s'ha de fer això.

És, per tant, hi insisteixo, un atac directe a l'estructuració del mateix Estat, a l'estructuració en la qual, diguem-ne, amb més o menys entusiasme, tots havíem participat, en un moment o altre de l'acord, que això havia de ser així.

Hi ha menyspreu a la llengua i cultura catalanes. No hi ha un oblit, en alguns moments: hi ha menyspreu a la llengua i cultura catalanes, perquè l'oblit, en l'actual context, és menyspreu. L'oblit no és només deixar-s'ho: és menysprear l'existència de la llengua i cultura catalanes i de les altres llengües i cultures de l'Estat que no són la que la Llei defensa.

És, en conseqüència, un atac gravíssim al nostre sistema educatiu. És un atac gravíssim que a més a més està

fet de manera organitzada, que es deixa poques coses per laminar, que es deixa pocs aspectes per entrar: l'horari, les assignatures..., arriba a posar-se amb les assignatures optatives, arriba a definir assignatures optatives. On és la competència plena educativa, si ni en assignatures optatives ens deixen marge? Es parla dels aspectes d'organització dels departaments; s'entra en l'habilitació del professorat, en aspectes de les escoles oficials d'idiomes. És, hi insisteixo –i ho deia la senyora Baig–, un reguitzell d'intromissions que nosaltres no podem acceptar com a Parlament de Catalunya.

I que no podem acceptar perquè, a més a més –a més a més–, som conscients que l'estructuració d'un sistema educatiu català és fonamental per dues coses absolutament diferents que acaben confluint a la vegada. Per un cantó, per mantenir una identitat nacional pròpia, en la qual l'ensenyament és una eina bàsica. No per tergiversar la història, sinó per permetre que el nostre alumnat conegui la nostra història. No per construir un país que no existeix, sinó per permetre que el nostre alumnat tingui la capacitat crítica per analitzar i, en el seu moment, poder transformar el país que tenim.

Però és que, a més a més, la no-possibilitat de mantenir un sistema propi allunya la possibilitat de formar els nostres nois i noies per poder desenvolupar-se en igualtat de condicions en la nostra societat. No en una altra societat: en la nostra societat, en la seva realitat econòmica, social, migratòria, que és diferent de les altres. I, a més a més, no és diferent de les altres perquè ho hàgim triat: és diferent de les altres perquè l'esdevenir històric així ho ha portat. No es tracta de defensar una tria ideològica, i en això s'equivocaria molta gent; es tracta simplement d'adequar-nos a la realitat. No hem decidit ser diferents. Som diferents i necessitem, per tant, un sistema educatiu propi; necessitem, per tant, el sistema educatiu que s'adapti a aquesta realitat.

Dic, per un cantó, pel bé del país, però primordialment pel bé de l'alumnat, perquè estariem fent un flac favor a l'alumnat si els construïssim un sistema que no s'adeqüés a la seva realitat, que els expliqués una realitat que no és la que es trobarien o la que es troben ells quan surten de les aules.

I aquesta Llei és una agressió a això. És una agressió pedagògica, dic, per aspectes en què no vull entrar perquè no són motiu d'avui, del recurs, que ho és; però és una agressió a aquesta voluntat de destruir aquest sistema educatiu. Nosaltres, que creiem, que ho hem cregut, que encara necessitem un sistema educatiu més adequat a la realitat, no podem acceptar de cap de les maneres el sistema educatiu que planteja aquesta Llei.

Per això, hi insisteixo, estem absolutament satisfets de l'Informe del Consell Consultiu, en el qual no coincidim plenament en cadascun dels seus continguts. Ho diem, per exemple..., o sense exemple: estem absolutament d'acord en el vot particular que efectuen els consellers senyor Bassols i senyor Renyer, per exemple, hi estem absolutament d'acord. Però aquest no és un posicionament que va agafar el Consell com a majoritari; per tant, el deixem de banda. Però hi estem d'acord; per tant, diguem-ne, considerem que, a més a més, el Dictamen del Consultiu és un dictamen de mínims.

Però, senyores i senyors diputats, un dictamen de mínims que marca com a no constitucionals més de quaranta articles i disposicions ens diu clarament que aquesta Llei, no en alguns dels seus apartats, sinó globalment, no s'adiu al marc constitucional i estatutari. Per tant, és una llei que cal que vagi al Tribunal Constitucional, i molt difícilment –nosaltres creiem en els arguments que dóna el Consell Consultiu– que el Tribunal Constitucional no hi haurà d'intervenir, molt difícilment.

Tot i això, i en previsió, senyor president..., nosaltres també demanarem que s'abstingui en el debat d'aquest recurs el senyor Jiménez de Parga, pels motius de tots coneguts i que reiterem des d'aquesta tribuna, per a aquest recurs en concret.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, com ja s'ha dit anteriorment, l'Informe del Consell Consultiu sobre la LOCE... –i d'aquí endavant ja en direm la LOCE, perquè «Llei de qualitat», em costa bastant dir-ho; val més que ho diguem amb l'acrònim LOCE que no pas utilitzant una paraula tan important com és «qualitat» en una llei que en té poca, de qualitat, sobretot referint-se al sistema educatiu–, el mateix Informe, com deia, del Consell Consultiu deixa bastant clara la inconstitucionalitat d'aquesta Llei. I dic «bastant clara» perquè, d'un total de cent set articles, trenta-cinc els troba inconstitucionals, a més a més de nou disposicions, no? El 35% de la Llei, inconstitucional. Ja és difícil que un legislador pugui fer les coses tan malament com s'han fet en aquesta Llei.

Però què hi ha al darrere d'aquesta situació? Un «tonto» legislador o...? No, no, no seria això, exactament –ho dic perquè s'utilitza sovint aquesta terminologia–, sinó que jo crec que en el fons hi ha una activitat legislativa, per part del Govern del Partit Popular, autoritària, involucionista. I ho demostra el fet que en aquest període legislatiu hem portat catorze lleis al Consell Consultiu, i que s'han discutit en aquest Ple del Parlament, no? Sembla que és un element claríssim per aquesta activitat involucionista per part del Govern del Partit Popular.

Però nosaltres creiem que és una acció legislativa i de govern, la que porta el Partit Popular, dirigida a canviar fins i tot la configuració de l'Estat, una mica, al seu gust –que no ho és; jo crec que no és del gust del Partit Popular la configuració, en aquest moment, que hi ha en aquest Estat, no? Confonen, des del nostre punt de vista, el que els agradaria que fos l'Estat espanyol –un estat centralista, homogeni, uniformitzat– amb la realitat que és en aquest moment, d'un estat plural, limitat, però encara un estat plural. Per això porten a terme una veritable ofensiva per retallar competències de les diferents nacions i regions que conformen l'Estat espanyol.

I ho fan en tots els sectors i àmbits, però en concret, en el que estem ara, en l'àmbit educatiu, han culminat la seva creuada centralista amb la LOCE, que ja havia començat, aquesta creuada, amb la LOU i amb la Llei de la formació professional. Tres lleis, des del nostre punt de vista, no solament inconstitucionals i involucionistes, sinó també immorals, que encara és molt més greu.

I quina és...?, el senyor Bargalló ja explicava una mica quina és la trama, quin és el mòbil que ha portat a terme el Partit Popular per arribar a aquesta activitat involucionista? Doncs, crear en l'àmbit educatiu una llei que perpetui les diferències socials existents –que hi són–, elaborant un model educatiu selectiu, segregador, amb una forta retallada de les competències atorgades per la Constitució espanyola –allò que defensen tant– i els estatuts respectius a les diferents nacions i regions.

I quins són els instruments que utilitza per arribar a aquest concepte, a aquesta idea? La utilització perversa de la Llei orgànica per engreixar les competències de l'Estat. I el Consell Consultiu ho deixa molt clar: pàgina rere pàgina els està dient, a més a més amb sentències del Constitucional, amb sentències del Suprem, etcètera, que diuen... Ho deixa molt clar quan diu: «Li correspon a l'Estat, en matèria educativa, l'elaboració de la normativa bàsica, i a Catalunya, la funció legislativa, de desenvolupament i execució.» I continua dient: «Les normes bàsiques han de formular-se com a principis generals, i poden incloure condicions mínimes i paràmetres, però no poden arribar a dissenyar el règim organitzatiu propi ni arribar a tal grau de detall que impedeixi a les comunitats autònomes establir la seva pròpia opció legislativa.» Ho diu, això, el Consell Consultiu. Doncs, sistemàticament, la Llei aquesta, feta pel Partit Popular, fa això que el Consell Consultiu diu que no pot fer per precepte constitucional.

Molts exemples, hem..., no els podem dir tots, perquè estaríem molta estona explicant-ho, no? Diuen, fins i tot, des del Partit Popular..., que és orgànic, no?, l'article 85, que s'ocupa de regular els òrgans de coordinació dels IES, dels instituts d'ensenyament secundari. Ho deia..., em sembla que ho deia el senyor Bargalló: arriben fins i tot a l'extrem de detallar qui haurà d'ostentar la direcció dels departaments de coordinació didàctica! I el fan orgànic, aquest article!, orgànic, l'article que haurà de dir qui ha de portar a terme la direcció dels departaments de coordinació didàctica. A més a més, sovint s'autoatorguen facultats de coordinació, quan haurien de parlar de cooperació i col·laboració de l'Estat amb les comunitats autònomes, no?

Sovint..., no, sovint no: sistemàticament, canvien l'expressió «ensenyaments mínims» per la d'«ensenyaments comuns», en contra del que diu la Constitució, cosa que els permet determinar unilateralment els continguts d'aquests ensenyaments, no? I això em sembla que ho ha dit la senyora Baig. Recordem que a efectes constitucionals la formació mínima és comuna, però la comuna no és mínima. I això ho diu pàgina rere pàgina, però, malgrat tot, doncs, els legisladors del Partit Popular no n'han fet cas.

Fins i tot diuen que són orgànics la metodologia i els mètodes educatius, l'aprenentatge, la manera de portar

a terme l'aprenentatge, són considerats com a orgànics en aquesta Llei.

Penso que ja arriben al deliri legislatiu quan regulen com a bàsiques les assignatures optatives a l'ESO. Les assignatures optatives a l'educació secundària obligatòria, les fan també com a orgàniques, no?, i fins i tot la distribució de les assignatures que s'hauran d'impartir en cadascun dels cursos. Com pot ser orgànic això? Això és organitzatiu, i això ho ha de fer cada comunitat autònoma, a través de les seves pròpies lleis i reglaments, no?

Arriben fins i tot a precisar el moment en el qual els estudiants universitaris podran sol·licitar la convalidació de crèdits per accedir a la funció pública. Només els falta que regulin com a llei orgànica l'horari de secretaria dels diferents instituts d'ensenyament secundari, que, cosa estranya, que no hagi succeït, perquè és tanta aquesta subtilesa a l'hora de legislar, doncs, que fins i tot podrien arribar aquí.

Bé, també donen caràcter orgànic als articles que regulen la inspecció educativa; no l'alta inspecció: la inspecció educativa, també.

En definitiva, des del nostre punt de vista, no pel fet de donar caràcter orgànic a un seguit de preceptes, aquests s'han d'entendre com una norma estatal. I nosaltres creiem que s'hauria de legislar a l'inrevés i fer lleis orgàniques només amb les competències estatals, no actuar com una munyidora constant de competències nacionals, com és el cas.

Bé, aquest és l'instrument, un dels instruments que utilitzen, donar als articles el caràcter orgànic i, d'aquesta manera, d'obligat compliment a les diferents comunitats autònomes. L'altre instrument que utilitzen és el Reglament, no?, utilitzar sistemàticament el Reglament i remetre al Reglament aspectes bàsics que s'haurien de regular per llei. D'aquesta manera escatimen el debat al legislatiu i ho passen a l'executiu, i el mateix Consell Consultiu els diu que: «Si això es fes» –ho diu– «s'estaria atorgant al Govern un xec en blanc» –utilitzen aquesta paraula– «perquè disposi al seu lliure arbitri sobre continguts de naturalesa innovadora, en contra de les previsions constitucionals».

I això ho reglamenta en el títol de graduat en l'ESO, les noves modalitats de batxillerat, etcètera. Ho diu el Consultiu: «Allò que no pot fer un reglament és substituir la disciplina legislativa.» Ja sabem què passa amb els reglaments, ara és la por que tenen en el sistema universitari els mateixos rectors, doncs, amb tot el seguit de reglaments que emanen de la LOU, doncs, que és una llosa terrible, que tenen moltes dificultats per superar-la, i fins i tot hi ha una certa por, sobretot en el professorat universitari, de com van sortint aquests reglaments.

I el desplegament de la Llei ja ens comença a arribar també, doncs, aquí a Catalunya en alguns aspectes. Ens ha arribat, fa poc, la proposta de nous currículums del Ministeri d'Educació i Ciència. Senyora consellera, vostè segur que ja l'ha rebut i segur que contenta no hi deu estar, ho suposo, amb aquest nou disseny. Ho dic, perquè és un element important que ja comencem a veure les conseqüències de la LOCE, que abans era molta teoria, però ara ja comencem a rebre, d'una manera terrible, doncs, el que significa l'aprovació d'aquesta Llei.

Ens envien, ja, el currículum de l'ESO, un currículum tancat, amb molta dedicació horària... «Les comunitats autònomes només podran fer ús de les seves competències augmentant el nombre d'hores lectives.» Els deixen molt poc marge per tal de posar assignatures pròpies. Hi ha un fort augment –com no podia ser d'una altra manera si ve del Partit Popular– de les hores de llengua castellana, que provoca automàticament una disminució de la catalana –fora que no posem més hores. S'eliminen les hores dedicades a orientació i atenció a la diversitat. No els sona això? Què en farem ara dels psicopedagogs que tenim en els centres? No sé com traurem les hores... I, sobretot, aquella gran propaganda dels itineraris: els itineraris de tercer i quart d'ESO són molt acadèmics, moltes matèries comunes que no evitaran l'abandonament i el fracàs. Fins i tot, canvien agafar un itinerari o un altre canviant una assignatura, o sigui, si canvies llatí per física i química, ja has canviat d'itinerari. Que té a veure això amb allò que era buscar quins són els interessos i les capacitats dels alumnes? No, no, senzillament és segregar, separar..., i els importa ben poc quins són els interessos de cada un dels alumnes.

En definitiva, el que ens ha arribat en aquests moments és el que ens pensàvem que passaria: l'empitjorament de les condicions laborals del professorat, l'anul·lació de l'autonomia dels centres, la segregació de l'alumnat, la concepció d'una educació més pròpia a la necessitat d'abaratir els costos de l'ensenyament, de l'educació, que no pas aquella que més respongui a les necessitats de la nostra societat, i la limitació de les competències educatives de les comunitats autònomes. Això és el que ja ens arriba. Però hi ha altres qüestions i altres aspectes que també m'agradaria comentar, i que surten també, ni que sigui de passada, amb aquesta Llei.

El tema de la religió..., tema, des del nostre punt de vista, molt perillós. Em penso que s'ha vist molt clarament quina és la idea que té el Govern del Partit Popular sobre la qualitat del sistema educatiu. Per a ells, una de les bases és potenciar l'assignatura de religió i la seva alternativa *sociedad, cultura y religión*. Des del nostre punt de vista, em sembla que es veu clarament que el PP ensenya la seva cara més dretana, més conservadora, més carrinclona, quan acata amb submissió les indicacions de la Conferència episcopal i s'implica clarament en l'adoctrinament de tota la població en edat escolar. Això és el que estan fent: l'adoctrinament de la població en edat escolar, siguin creients o no.

Entre el sector de l'Opus Dei que forma part del Govern del PP, entre el sector de *los legionarios y legionarias de Cristo*, que també en forma part –dit per ells mateixos–, i altres sectes, doncs, cristianes, aconseguirem tornar als negres anys quaranta amb aquest adoctrinament que ens proposen des d'aquestes assignatures de la religió. Ho dic, perquè augmenten l'horari de la religió i redueixen el d'assignatures com música, com plàstica –home, és clar, són elements artístics, no?–, educació física o tecnologia.

Mirin, en la nova distribució horària de l'ESO que els explicava abans, es destinen, als quatre cursos, cent vuitanta-cinc hores a ciències de la naturalesa, i dues-centes deu –dues-centes deu– a societat, cultura i reli-

gió. Home, en les seves dues modalitats, una més doctrinària i l'altra menys. Això és un tema, des del nostre punt de vista, que hauria de ser inconstitucional.

Ja ens costa a nosaltres acceptar l'article 27.3 de la Constitució, que preveu el dret dels pares que els seus fills rebin una formació moral i religiosa... La podríem acceptar si aquesta formació moral i religiosa no s'hagués de fer a les escoles, si es fa a fora, evidentment és del tot respectuós, només faltaria. El que passa és que obligarem els fills de pares no catòlics a cursar una assignatura que se'ls imposa, i en canvi no se'ls imposa als catòlics. O és que els catòlics no han de conèixer altres creences religioses o laiques que preveu l'assignatura de societat, cultura i religió?, perquè aquests no l'hauran de fer –no l'hauran de fer.

A més a més, curiosament, l'Estat fixa els ensenyaments comuns d'aquesta assignatura, diguem-ne, la que no és doctrinària; i, en canvi, els ensenyaments comuns de la de religió ho fan les autoritats religioses. Així d'aquesta manera culminen un gran disbarat curricular, que és el que ens estan plantejant.

Bé. Deixant de banda ja tot el llistat que els meus companys i companyes ja han fet, doncs, sobre quins són els aspectes més inconstitucionals de la Llei, dir que, amb aquest Informe del Consell Consultiu, amb la mateixa Llei, bàsicament, en tota la Llei, el Govern del Partit Popular, amb aquesta pràctica legislativa abusiva, demostra que el que els agrada més no és governar, sinó manar, i que no volen ciutadans, sinó súbdits –em dona, a mi, la impressió–, sobretot per aquestes tres lleis que han imposat que afecten l'àmbit educatiu.

Per nosaltres –compartim allò que s'ha dit també en el fòrum de l'educació de Porto Alegre–, l'educació és un espai de resistència, i per a la construcció d'un altre món l'educació té un paper fonamental.

Vostès, els senyors del PP, amb aquesta Llei i les altres dues de la trilogia terrible que han aprovat, volen perpetuar un món ple de desigualtats, jeràrquic i segregador. I acabo, dient que no només han fet una llei clarament inconstitucional, com diu el Consell Consultiu, sinó que, a més a més, han fet una llei immoral, perquè trenca el principi d'igualtat d'oportunitats i d'equitat en què s'ha de basar tot sistema públic d'ensenyament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Molt honorable senyor president, honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats... Bé. Després d'escollir algunes de les paraules que ha dit el senyor Boada, un ha d'intentar, com a mínim, posar el pèndol una mica més cap al centre, no?

Fa quinze dies, des d'aquesta mateixa cambra, s'interposava un recurs d'inconstitucionalitat que afectava el camp audiovisual, i que, sota el nostre punt de vista,

doncs, també lesionava els interessos de Catalunya, els interessos i les competències de la Generalitat de Catalunya.

Avui, el nostre Grup Parlamentari, basant-se en el Dictamen del Consell Consultiu, porta a votació la tramitació d'un altre recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de qualitat de l'educació. Malauradament, això no pot sorprendre ningú, perquè el mateix president de la Generalitat, la mateixa consellera d'Ensenyament, els grups parlamentaris de Convergència i Unió a les diferents cambres han fet sentir la seva veu i la seva preocupació davant d'una llei d'aquestes característiques.

Ja, en una interpellació, de gairebé fa un any, de la diputada senyora Mejías, quan encara parlàvem del *documento de bases*, el nostre Grup ja manifestava molts dubtes i el clar interès de negociar... –s'hi ha referit també la senyora Baig–, de negociar amb el Govern central.

És evident que hi havia profundes discrepàncies, sobretot discrepàncies de model i d'ordre competencials. I nosaltres no vam fer una crítica gratuïta, sinó que vam acompanyar l'esmena a la totalitat, en el Congrés dels Diputats, amb un text alternatiu.

Des del nostre Grup Parlamentari, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid, volíem diàleg, per tal d'intentar arribar a un consens, a un consens que, sota el nostre punt de vista, era del tot necessari en una llei d'aquesta importància. Un consens on hauria estat bé que hi haguessin participat la majoria de les forces polítiques del país –ho vam dir en el seu moment. L'educació, la preparació de les generacions del futur és prou important com perquè s'intenti fer els màxims esforços perquè tots plegats puguem intentar arribar a un consens.

Per ser justos, hem de reconèixer –i nosaltres ho reconeixem– que hi va haver diàleg, però, en qüestions substancials, no hi va haver cap acord. En el moll de l'os de la Llei i en els aspectes competencials va ser un diàleg de sords. El Govern central va tirar pel dret, té una majoria absoluta, i en el tràmit parlamentari, fins i tot, sota el nostre criteri, es van empitjorar alguns aspectes en parlar de «contenidos comunes, no mínimos», als quals em referiré més endavant.

Demanàvem ja, quan es rebé el primer esborrany, obrir un diàleg amb el Govern de l'Estat, per tal que aquesta Llei contemplés l'especificitat de Catalunya, millorés la qualitat de l'educació i permetés el ple desenvolupament de les competències de la Generalitat. De tot això, malauradament, res de res. No hi va haver manera d'incidir en els objectius del Govern central, que possiblement veia amb una certa desconfiança la resta d'administracions educatives de l'Estat i projectava una llei, sincerament, centralitzadora, uniformista.

Des del primer moment, nosaltres vam apuntar la possible inconstitucionalitat d'un grapat d'articles, circumstància que avui abona el Dictamen del Consell Consultiu, i al qual el nostre Grup Parlamentari hi dona suport.

Els responsables del Ministeri, sota el nostre punt de vista, han confós les múltiples referències que inclou la Llei amb relació a les activitats educatives de les administra-

cions amb competències plenes en matèria d'educació, amb el respecte que ha de tenir l'Estat a les competències autonòmiques. I això no passa amb la Llei de qualitat de l'educació, en cent vuitanta ocasions es remet a les administracions educatives, atribuint les obligacions concretes o delimitant la seva competència d'actuació, en temes d'execució i organització, en els quals la Generalitat, fins avui, té competència exclusiva.

I totes aquestes remissions es fan amb caràcter bàsic, perquè tota la Llei sencera té aquesta condició, malgrat el fet que, amb freqüència, es limita a recordar a les administracions competents quines són les obligacions de la Generalitat, la qual cosa pensem que és inacceptable. Només la Constitució i l'Estatut d'autonomia poden complir aquesta funció. L'Estat ha de limitar-se a fixar els aspectes bàsics de la normativa educativa.

La Llei no respecta les competències de la Generalitat en matèria educativa pels següents motius: un primer, no especifica, com exigeix la jurisprudència del Tribunal Constitucional, quins articles de la Llei són bàsics i quins no tenen aquest caràcter. Contràriament, i de forma sorprenent, declara que tota la Llei sencera és bàsica, i, per tant, les administracions educatives l'han de respectar totalment en el seu desenvolupament normatiu.

Inclou, en segon lloc, cinquanta-cinc remissions normatives al Govern de l'Estat, per tal de desenvolupar, amb caràcter bàsic, molts aspectes que sobrepassen l'excepcionalitat d'aquesta mesura, tal com l'ha acceptada el Tribunal Constitucional, i, a més, la Llei remet en nou ocasions a actuacions concretes del *Ministerio*, la qual cosa no havia passat mai en cap altra llei orgànica educativa.

En tercer lloc, la Llei limita excessivament el marge d'actuació propi de la Generalitat, tal com li ha estat atribuït per l'Estatut d'autonomia i per la mateixa Constitució, buidant, en gran part, les competències de desenvolupament normatiu i també les d'execució i organització en matèria educativa.

El Dictamen del Consell Consultiu reconeix la inconstitucionalitat de molts preceptes de la Llei per invasió de les competències de la Generalitat. Per exemple, en la redefinició dels ensenyaments mínims com a ensenyaments comuns. Aquesta combinació no permet a la Generalitat exercir els seus drets curriculars. L'apartat 8.3 de la LOCE diu que s'aplicaran «las enseñanzas comunes en sus propios términos».

Es vulneren, senyores i senyors diputats, les competències de la Generalitat, i aquell desenvolupament, concreció i adaptació que corresponien a les comunitats autònomes, ara seran «enseñanzas comunes», iguals per a tot l'Estat. Certament, això vulnera la personalitat pròpia del nostre país, i ara hi ha fet referència, em sembla, el senyor Bargalló. Això vulnera la nostra història i això vulnera d'allà on nosaltres venim, i ja m'entenen.

En la determinació dels criteris d'avaluació i metodologia també es limiten les possibilitats de la Generalitat, i això, certament, va ser fruit d'una esmena del PP en el Senat, i la qual cosa va ser impossible de poder negociar en el tràmit parlamentari.

En la distribució de les àrees i matèries per als cicles de l'educació primària i per a cada curs de l'ESO serà l'Estat, si no diu el contrari el Tribunal Constitucional, qui regularà les àrees que s'impartiran a cada cicle de primària i d'ESO. No deixa marge de maniobra al Govern català, a la Generalitat. Serà Madrid qui decidirà les assignatures que s'impartiran al llarg del curs. El Consultiu deixa ben clar que aquesta competència no és de l'Estat, sinó de la Generalitat.

Els criteris de promoció dels alumnes de l'ESO també pretén marcar-los el Govern central, en la totalitat del capítol setè del títol primer de la Llei sobre l'atenció dels alumnes amb necessitats educatives específiques. Hi ha fet referència la senyora Baig i no repetiré el que ha dit.

L'adaptació del currículum també la pretén marcar Madrid i, per tant, s'intenta regular l'adaptació del sistema educatiu, tant per a necessitats educatives especials com per als alumnes que anomenem, entre cometes, superdotats, com per als estrangers. Qui ho ha de valorar és la Generalitat, i així ho reconeix el Dictamen del Consell Consultiu.

En l'organització dels centres amb especialització curricular, centres d'especialitat, també l'Estat ens vol dir com ho hem de fer, i el Consultiu també ho deixa ben clar: és organització i, per tant, correspon a la Generalitat.

En les funcions, l'organització i la formació d'inspecció educativa, la regulació de la inspecció no ha de ser bàsica i, per tant, ha de dependre de la Generalitat, que en matèria d'inspecció pot tenir uns interessos molt diferents, molt diversos, uns interessos molt diferents, que en qualsevol altra zona de la resta de l'Estat.

En la fixació de les dates del calendari escolar, fins i tot, Madrid ens marca quines són les dates d'inici i final de curs, sense que la Generalitat hi pugui dir absolutament res. Això és concreció, i el Consultiu també preveu la seva possible inconstitucionalitat.

I així podríem afegir-hi una llarga corrua d'exemples que ens portaria a parlar-ne al llarg gairebé de tota aquesta tarda. Més de quaranta articles i disposicions addicionals, un reguitzell, com ha dit també el senyor Bargalló, d'intervencionisme, un reguitzell d'intervencionisme que nosaltres, certament, ens hi hem de mostrar molt radicalment contraris.

Com diu el Consell Escolar de Catalunya, aquesta Llei no atén convenientment els principis democràtics de la no-exclusió i la no-segregació que han de possibilitar l'assoliment de les competències bàsiques per a tothom i que són necessàries més que mai per a una cohesió social que s'inicia a l'escola. Tots plegats hauríem d'entendre que la qualitat no és una qüestió que prescriu autoritàriament des de dalt, sinó que ha de descansar en l'autonomia i la llibertat de decisió dels diferents estaments que en som protagonistes, d'aquesta, de l'educació: el país, els centres, el professorat, els pares i mares i l'alumnat. Ahir mateix, el molt honorable president de la Generalitat, en parlar d'educació a casa nostra, parlava de promoció, cohesió social i competitivitat com a potes bàsiques de l'ensenyament a Catalunya. Malauradament, aquesta Llei, si no la corregeix el Tribunal Constitucional, no va en aquesta direcció.

Tal com es va fer en el recurs, senyor president, de fa quinze dies, plantegem també en aquest la recusació del magistrat senyor Jiménez de Parga per les mateixes raons que han manifestat els intervinents que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Moltes gràcies, senyor president, honorable consellera, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per manifestar el seu posicionament, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna per defensar, en nom del meu Grup Parlamentari, el vot en contra a aquest nou recurs d'inconstitucionalitat, recurs que, per la seva freqüència en els últims mesos en aquest Parlament, no té per objectiu res més que incrementar injustificadament la conflictivitat entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat davant el Tribunal Constitucional.

El Partit Popular ja va concórrer a les eleccions generals amb el compromís de dur a terme una reforma estructural del sistema educatiu, i es va anunciar ja en la primera compareixença de la ministra la intenció d'elaborar una llei orgànica de qualitat de l'educació amb especial incidència en l'ensenyament secundari.

Per iniciar els treballs d'aquesta Llei es va comptar amb nombroses anàlisis que diferents organismes i fors nacionals i internacionals han realitzat sobre el sistema educatiu espanyol en els darrers anys. L'informe PISA, els informes de l'INCE i d'altres van revelar deficiències de rendiment entre els nostres alumnes, molt preocupants, respecte als d'altres països del nostre entorn econòmic i cultural. Aquestes anàlisis, a més de l'experiència dels agents educatius, han coincidit en la necessitat de portar a terme una reforma que permeti superar les deficiències del model actual amb un objectiu molt clar: millorar la qualitat del sistema educatiu i reduir l'índex de fracàs escolar, a més d'homologar i flexibilitzar el nostre sistema educatiu en el marc del nou espai europeu, a més d'adaptar la realitat educativa a les noves exigències socials.

I així ho van manifestar la majoria dels grups parlamentaris en el seu moment, coincidint en aquesta conveniència de revisar la legislació actual, i així ho va entendre el Govern de l'Estat, obrint el diàleg amb totes les forces polítiques i durant tot el període de negociació, des de la presentació del document de bases fins a l'aprovació del Projecte de Llei. Aquest procés ha durat dos anys, durant els quals es va produir un gran debat social i vàrem fer més de cent cinquanta entrevistes i es van rebre més set-cents documents amb propostes, molts provinents de Catalunya.

Jo no sé si algú pot creure que, després de tot aquesta feina, de tot aquest treball, no hem entès encara quines són les necessitats de la comunitat educativa. Tota aquesta feina va cristal·litzar en un document de bases que es va debatre al si de la Conferència Sectorial

d'Educació, amb la presència de totes les comunitats autònomes, en què, per cert, Catalunya estava absent. És allà on s'havien de realitzar les aportacions i els suggeriments, i aquesta actitud d'absència ja va denotar l'escàs interès per participar d'una reforma educativa necessària i sol·licitada pel conjunt de la comunitat educativa, i en aquests moments hi ha una consciència social que el sistema educatiu té grans dèficits, que no s'adapta a la realitat social, és massa rígid i no ofereix totes les oportunitats que permetin als nostres alumnes inserir-se en el món laboral en un futur.

Posteriorment, es va elaborar un text articulat i es va revisar i aprovar, primer, pel Consell Escolar de l'Estat, amb representants de tota la comunitat educativa, i, després, pel Consell d'Estat, com a màxim òrgan consultiu, que va emetre un dictamen favorable. En aquest Dictamen, del 27 de juny, va considerar que el Projecte era plenament constitucional i considerava que les reformes introduïdes a l'estructura del sistema educatiu s'ajusten als preceptes constitucionals, i destacava l'ampli debat dut a terme per a l'elaboració del text, i constata la necessitat d'abordar aquesta reforma de model per tal de solucionar les greus deficiències detectades.

Els principis que han inspirat aquesta Llei i que orienten el sentit del seu articulat han estat formulats des del màxim respecte als corresponents àmbits competencials. Aquests principis han significat per a molts docents una esperança de millora, un trencament en la transmissió directa i uniforme de coneixements, significa donar més flexibilitat al sistema i més oportunitats i més estímuls als nostres joves, encaminant-los a l'èxit escolar.

Tot això exigeix un esforç, un esforç per aprendre i demostrar que s'aprèn, per respectar els altres, per integrar els que són diferents, per millorar les condicions de treball del professorat, premiar la seva feina i recuperar l'autoritat i l'autoestima, i contribuint així al seu prestigi i a millorar la seva formació per obrir una perspectiva de futur millor.

Tot això es desenvolupa, com ja s'ha dit, en cent set articles, dinou disposicions addicionals i disset disposicions transitòries. Tota aquesta feina i tot aquest treball de dos anys ha estat menyspreat per tots els grups de l'oposició, especialment pel Grup Parlamentari Català al Congrés, que després d'intenses i llargues negociacions va sorprendre amb una esmena a la totalitat i avui es suma a un recurs d'inconstitucionalitat que pretén declarar al voltant de quaranta articles viciats d'inconstitucionalitat.

De l'estudi del Dictamen, en podríem extreure que aquest Dictamen té un caràcter maximalista, i no per res, sinó pel desmesurat de les seves declaracions d'inconstitucionalitat. Jo no sé si algú pot creure que tant al Consell Escolar de l'Estat com al Consell d'Estat els poden passar per alt tanta quantitat de preceptes viciats d'inconstitucionalitat i no adonar-se'n.

Doncs bé, de l'anàlisi detallada d'aquest informe del Consell Consultiu, nosaltres en traiem les següents conclusions, i és que l'Estat té competències educatives atribuïdes per la Constitució, en els articles 27, en el 149 i també en 149.1, sobre les condicions d'igualtat de tots els espanyols en l'exercici del dret a l'educació, i

com, de fet, així ja ho ha reconegut una sentència del Tribunal Constitucional. I és en base a aquestes competències constitucionals –i ho lamento, senyor Bargalló– que l'Estat estableix un determinat i únic model educatiu, un únic model educatiu per a tot l'Estat, que conté nombrosos preceptes i previsions que obeeixen a aquest model educatiu i a qüestions d'oportunitat política i de necessitat social, i no per això poden ser titllades d'inconstitucionals. A més, cal afegir que el Tribunal Constitucional ja ha considerat que la competència estatal sobre bases del sistema educatiu va lligada íntimament a la millora de la qualitat educativa, que és, en definitiva, l'objectiu d'aquesta Llei.

Per altra banda, del conjunt de la Llei es desprèn que és perfectament compatible l'articulació de llei orgànica - llei autonòmica, ja que les comunitats autònomes poden desenvolupar directament els preceptes orgànics en l'exercici de les seves competències sobre ensenyament.

També cal analitzar que les remissions reglamentàries no constitueixen, com diu el Dictamen, un xec en blanc al Govern per regular determinades matèries sense cap limitació, sinó, ans al contrari, tradicionalment, aquesta regulació s'ha fet així degut a la seva complexitat tècnica, i no pot establir d'entrada, i abans de conèixer quin és el seu contingut, que vulneraran competències autonòmiques.

Sorpren també el fet de declarar inconstitucional l'establiment d'un sistema de beques i ajuts a l'estudi, quan això ha estat sempre competència de l'Estat fins al moment, o també els premis d'abast nacional, destinats a posar de manifest l'excel·lència i l'esforç especial, quan això es pot fer coordinament amb les comunitats autònomes, o el Pla nacional de foment de la lectura, formulat com un mandat genèric de les comunitats autònomes, que es pot fer efectiu de la manera que considerin més oportuna, o també els centres d'especialització curricular, que, segons declaracions de la consellera, eren una còpia dels anomenats «plans estratègics». Per tant, a Catalunya ja es fan, i no entenem, doncs, on és la inconstitucionalitat, i em sembla un absurd.

El Dictamen també fa una interpretació molt subjectiva de les anomenades «enseñanzas comunes», al·legant que van més enllà del mínim, i tots els articles que contenen aquestes paraules són declarats inconstitucionals. Cal dir que sobre això ja hi ha resolucions al Tribunal Constitucional, que considera que correspon a l'Estat l'establiment dels aspectes bàsics del currículum, i sembla curiós que aquesta nova terminologia, que es reitera al llarg de diversos articles, pugui afectar tant el panorama educatiu com per considerar-lo inconstitucional.

El més greu és que també considera inconstitucional el sistema de promoció de cursos o d'accés al cicle següent pel que comporta de canvi en el model educatiu i que, al nostre entendre, és aquest aspecte el que té la suficient rellevància com per ser implantat a tot el territori de l'Estat, a més de ser un element comú a tots els països del nostre entorn.

Respecte als itineraris, aquesta mesura, que ha fet córrer rius de tinta i que ha estat titllada de segregadora pels grups de l'oposició, lamentablement per a ells i

sortosament per a la comunitat educativa, ha estat declarada constitucional pel Dictamen, i, tot i que ha estat un dels cavalls de batalla dels debats i que no s'ha volgut entendre com una mesura d'increment de les oportunitats dels alumnes, està íntimament lligada a la qualitat i a l'èxit escolar.

El Dictamen també qualifica com a inconstitucional tota la regulació relativa a l'atenció dels alumnes amb necessitats educatives especials. D'entrada, aquesta consideració ens sembla greu, ja que aquesta ha estat l'única regulació bàsica que ha fet referència a problemàtiques molt concretes i d'imminent actualitat, com són la immigració o la superdotació, o d'altres necessitats de solucions urgents i ben acollides per tota la comunitat educativa.

Hem de tenir present que aquestes mesures van destinades a un sector de la població a què també s'ha de garantir la igualtat d'oportunitats, i, per tant, sembla il·lògic que pot establir un determinat model educatiu..., no pugui establir cap previsió respecte a aquest sector de la població escolar. Aquestes normatives específiques responen als principis d'igualtat d'oportunitats, de no-discriminació i a la normalització educativa d'uns grups socials que estan en condicions d'inferioritat respecte a la resta de la població.

També respecte al professorat, el Tribunal Constitucional ja s'ha manifestat en diverses ocasions en el sentit de reconèixer la competència de l'Estat per intervenir en aquesta matèria a efectes de mobilitat i de promoció dintre de la carrera docent, competència que el Dictamen li nega totalment en clara contradicció amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional.

En definitiva, crec, com ja he dit abans, que el Dictamen excedeix, per a nosaltres, en molt les consideracions d'inconstitucionalitat. Sobre aquest tema no hem pogut arribar a consens, no per falta de diàleg i d'oportunitats d'oferir-lo, sinó perquè la diferència de models és molt clara.

I ara, en últim terme, m'agradaria referir-me a alguna de les consideracions que han fet els companys diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula.

M'agradaria dir al senyor Boada que vostès defensen un model molt i molt diferent del nostre. Vostès volen una escola única, laica i pública, basada en principis igualitaris que han desaparegut de tot el conjunt dels països del nostre entorn per caducs. Nosaltres no volem això, i defensarem sempre fins al final el dret dels pares a decidir quina és l'educació que volen per als seus fills segons els idearis. I, pensi una cosa, el nostre model, posat a l'abast dels electors, els ha guanyat per golejada: 183 a 1.

Al senyor Bargalló, m'agradaria dir-li que m'agradaria que pogués reconèixer que hi ha una consciència social que hi ha un malestar, que el sistema educatiu no funciona i que hi han deficiències greus, i això és així. Ara bé, vostè no dubta a posar-se al capdavant de la pancarta per defensar el que calgui, fins i tot la desobediència civil, m'ha semblat sentir en algun diari, la qual cosa em sembla que és, a més d'una irresponsabilitat política, de dubtosa legitimitat democràtica a les institucions on resideix la sobirania del poble.

Respecte als socialistes, m'agradaria comentar que vostès no han volgut en cap moment reconèixer els seus errors, les deficiències i els greus perjudicis que ha ocasionat el seu model, i han portat el debat a un greu enfrontament entre l'escola pública i l'escola privada –i vostè ho sap, senyora Baig. Nosaltres l'hem tractat d'evitar per tots els mitjans. No han estat capaços de dialogar amb el Govern malgrat els oferiments de diàleg que els han fet, i utilitzant greus arguments demagògics, com el perill de privatització de l'educació, generant una alarma social injustificada, i buscant un rendiment electoral que no els pertoca.

Amb Convergència hem arribat a negociacions llargues, i l'acord era quasi total, senyor Lladó. Ens separaven dos temes: el tema de la inspecció i el tema de l'avaluació. I aquestes discrepàncies no justifiquen, en cap mesura, l'actitud del Grup de Convergència al Congrés, que ens va sorprendre, en principi, amb una esmena a la totalitat, i avui suma els seus esforços amb un recurs d'inconstitucionalitat injustificat.

En definitiva, nosaltres pensem que un govern responsable com el nostre ha d'actuar amb determinació en compliment dels seus compromisos electorals, i molt més quan han estat votats per una àmplia majoria de ciutadans i que, per tant, tenen tota la legitimitat democràtica.

Aquesta setmana he tingut ocasió de llegir quasi tots els debats al Congrés, per veure què en pensaven els grups

parlamentaris, i m'ha semblat oportú recordar una frase d'una diputada de l'oposició que em sembla que resum de manera molt concreta quins han sigut els nostres objectius en aquesta qüestió, quan diu que «no hem d'educar els nostres alumnes perquè saltin més obstacles, sinó perquè els saltin més alts». Nosaltres pensem que ho hem fet bé, i si ho hem fet així, la comunitat educativa i la societat ens ho agrairà, i si no, ja ens ho demandarà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Truquem a votació. (*Pausa llarga.*) Senyores i senyors diputats, per acordar d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat cal la majoria absoluta dels seixanta-vuit o més vots. Votem, per tant, doncs, les propostes en els termes publicats.

Comença la votació.

L'acord per interposar recurs ha sigut assolit per 113 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció. Per tant, la majoria absoluta ha estat obtinguda.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i deu minuts.

SUBSCRIPCIONS

EDICIÓ **I**MPRESA

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
VI legislatura
Primer període
Número 1
Dilluns, 15 de novembre de 1999

i també

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
VI legislatura
Primer període
Número 1
Dilluns, 15 de novembre de 1999

EDICIÓ EN **M**ICROFITXA

CONDICIONS

La subscripció és anual. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de l'1 de gener de l'any en curs i el subscriptor rebrà totes les publicacions editades abans de la data de subscripció.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's la butlleta de subscripció degudament emplenada.

L'administració de les publicacions oficials del PARLAMENT pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

El pagament es farà exclusivament per mitjà de domiciliació bancària.

BUTLLETA

Institució
Nom Cognoms
Carrer Núm.
Població Codi postal
NIF Telèfon Fax
A/e

Desitjo subscriure'm al ☐ Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya
☐ Diari de Sessions del Parlament de Catalunya
☐ Butlletí Oficial i Diari de Sessions (subsc. conjunta) } ☐ Imprès
} ☐ Microfitxa

Prego que es carregui l'import de la subscripció al compte corrent:

□□□□ □□□□ □□ □□□□□□□□□□

..... de de 200

SIGNATURA

Adreça de tramesa

Institució
Nom Cognoms
Carrer Núm.
Població Codi postal

Producció i subscripcions

Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya
Parc de la Ciutadella, s/n • 08003 Barcelona

A/e: edicions@parlament-cat.es
Tel. 933 046 635 • Fax 933 046 636

PREUS

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	7.500 PTA	45,08 euros
Número solt	225 PTA	1,35 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA	36,06 euros
Número solt	120 PTA	0,72 euros

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	13.000 PTA	78,13 euros
---	------------	-------------

IVA
inclòs

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**